

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΜΗΝΑ

Τύπος: ΧΡ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΗ Πάρος Τηλ. 2563

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΜΗΝΑ

Ἀντεγραφή ἐκ τῆς παλαιᾶς φυλλάδος τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ
ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου
ΠΑΠΑΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΙΧΑΗΛ
ἐκ ΝΕΟΥ ΧΩΡΙΟΥ Πάφου

Τὴν 7ην Νοεμβρίου 1963

ΕΝ ΜΗΝΙ ΝΟΕΜΒΡΙΩ ΙΑ΄.

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων

ΜΗΝΑ, ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΚΑΙ ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ

Εἰς τὸν ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα Ἰστώμεν στίχους 6 καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος πλ'. δ. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάθος Μηνᾶ ἐκμιμούμενος, τοῦ ἀπαθοῦς σεαυτόν, ὡς ἄρνιον παρέδωκας, πρὸς σφαγὴν ἐκούσιον, ἀθλοφόρε πανεύφημε· θυμὸν ἀρχόντων οὐκ ἐδειλίασας· σαρκὸς αἰκίσεις οὐ καταινάρκησας, ὧ τῶν ἀγώνων σου, καρτερὰς ἐνοτάσεως! δι' ὧν πρὸς γῆν, μάρτυς καταβέβληκας, τὸν ὑπερίφανον.

Μάστιγι καταξενόμενος, καὶ ἐπὶ ξύλου ὡς πρίν, ὁ Δεσπότης τυνόμενος καὶ σιδήρῳ πάντῳθεν, τὰς πλευρὰς διαπανόμενος, οὐκ ἐξηρνίσω Χριστοῦ τὸ ὄνομα, πρὸς τοῦτο ἔχων ψυχῆς τὰ ὄμματα, ὧ συντωνότατα, ἀτενίζων Ἄγιε, τὰς τῆς σαρκὸς, ἑφερες ἐπίποναι, Μηνᾶ μακάριε.

Μάρτυς Μηνᾶ παναοίδιμε, τὴν τοῦ κόσμου ἀγλὺν, καὶ στρατείαν ἐπίκτητον, καὶ εἰδώλων σκώτωσιν, ἀσεβῶν τὰ συνέδρια, τῇ ἀγαπήσει Χριστοῦ κατέλειπες, στρατολογίας συναριθμούμενος, τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ· ὅθεν καὶ ἀήττητος, παναληθῶς, μάρτυς ἀναδέδειξε, ὑπὲρ αὐτοῦ ἑναθλῶν.

Ἦχος Δ΄ Ὕψ Γενναῖον ἐν Μάρτυρι.

Επὶ πέτρᾳ τὴν ἄσιτον, στερεώσας ὁ Κύριος τῆς ἀγίας πίστεως, τὴν καρδίαν σου μάρτυς Μηνᾶ παναοίδιμε, ἰσχὺν ὑπερίσχυρον δέδωκε σοι· κατ' ἐχθρῶν ἀδαμάντινον, δύναμιν, ῥώσιν ἄρρηκτον, ἑναθλήσας διόπερ ἐν σταδίῳ χαλεποῖς κολαστηρίοις, θριαμβευτῆς ἀναδέδειξαι.

Τὸ τρισάριθμον σύνταγμα, τῶν μαρτύρων ὑμνήσωμεν, τῶν πιστῶν κρατέωμα καὶ διάσωσμα τοὺς ἀθλοφόρους κραυγάζοντες, ἀήττητοι μάρτυρες διασώσονται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κακώσεως, Μηνᾶ ἔνδοξε σὺν συνάθλῳ τῷ θείῳ Βικεντίῳ καὶ τῷ Βίκτωρι ἀξίως ὡς τῷ Κυρίῳ θεράποντες.

Τῆς ἀθλήσεως ἑπαθλον, ἀθλοφόρε, θαυμάσιε τῷ λαμπρῶς ἀθλίσαντι καὶ νικίσαντι, τὸ τῶν ἀθλούντων πανάθλιον, ἐχθρῶν καὶ πολλέμιον, σοὶ δωρεῖται ἀθλητὰ βασιλείαν οὐρανῶν, δόξαν ἀφθαρτον, ἀθλοφόρων ὁ μέγας ἀθλοθέτης εἶδε γὰρ αὐτός, τοιαύτας ἀθλοθείας χαρίζεσθαι.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν ἀθλητῶν τὴν καλλονήν, καὶ τῆς Αἰγύπτου κλέος, τὴν βρύσιν τῶν θαυμάτων, καὶ πρὸς Θεὸν πρεσβευτὴν εὐμενέστατον, συνελθόντες φιλομάρτυρες μελοδικὰς ὑμνωδίας, τιμίσωμεν λέγοντες· χαίρεις τῶν ὀρθοδόξων φρουρὸς καὶ φύλαξ κρατερός καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, χαίρεις ἀστὴρ τηλαυγέστατε, ὃ τὰ τοῦ κόσμου πέρατα· κατανυγάζων τοῖς θαύμασι, χαίρεις τῶν λυπομένων ὁ θεὸς παρακλήτωρ, καὶ ἀδικουμένων θερμότατος προστάτης· καὶ νῦν Μηνᾶ θαυμαστώτατε μὴ παύση δεόμενος Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐκτελούντων, τὴν πανέορτον καὶ σεβάσμιον μνήμην σου.

Τὸ φῶς ἱλαρόν. Τὸ προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἷδὲ εἶσιν ἐν εἰρήνῃ καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης καὶ ὀλίγα παιδεύοντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χονευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὥς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψωσι καὶ ὥς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται κρινούσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ πεπηθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμένουν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασιλεῖον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπᾶσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν, λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὄπλον ποθήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα κτίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas, πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὥs ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπισκοπῶν ἀλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου θυμῷ πλήρεις ῥιφθήσονται χάλασαι ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης ποταμοὶ δὲ συγκλείουσιν ἀποτόμως ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὥs λαῖλαψ ἐκλιμήσει αὐτοὺς καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε μάθετε δικασταὶ περὶ τῶν γῆς ἐνωτίσασθαι οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ οἱ γέγαυρῶμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν ὅτι, παρὰ κυρίου ἡ κράτης ἡμῖν καὶ ἡ δυνάστεία παρὰ Ὑψίστου.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς, ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τὸ ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ· γίνεσθέ μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔστι. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός καὶ οὐκ ἔστι πᾶρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγειρα καὶ ἔσωσα, ὠνήδεια, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός· διὰ ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Πιοῖσω καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὗτο λέει Κύριος ὁ Θεός ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ.

Εἰς τὴν λιτὴν, ἰδιόμελα ἦχος α'.

Μεγαλάνυμε τοῦ Χριστοῦ ἀθλητᾶ, Μηνᾶ γενναιοῦτα, σὺ ῥωμαλέος φρονίματι τὸν ὄντως Θεὸν ἐν σταδίῳ ἐκύρηξας τῶν παρόντων καταφρονήσας ὡς προσκαίρων, καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, ἐπαγαλλόμενος, σὺν τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, ἀπαύστως τὸν Χριστόν, ὃν υἱὸν Θεοῦ παρησία, ὁμολογήσας ἰκέτευε εἰρῆνευε τὸν κόσμον, καὶ τοὺς ἐν σπλήνῃ νύσῳ διακειμένους ἴασαι· λυτρούμενος ἐκ παντίων κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντας, τὴν παναοίδημον μνήμην σου.

Ἀναλαβὼν τὴν πανοπλίαν τοῦ Χριστοῦ, Μηνᾶ μακάριε πρὸς τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, ἐχώρισας ἀνδρικῶς, ὅθεν παντοδαπῶν κολάσεων εἶδεσι προσωμίλησας, καὶ διὰ πασῶν τούτων εἰς γῆν παντελῶς κατηδάφησας· καὶ τὸν στέφανον τῆς νίκης ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὡς νικητῆς πανάριστος ἀπῆλειφας· διό σου τὴν σεβάσμιον πανήγυριν ἐπιτελοῦντες οἱ πιστοὶ τὸν Σωτῆρα δοξάζομεν, τὸν ἀξίως σε δοξάσαντα.

Τῶν ἀθλητῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα Μηνᾶς ὁ θαυμάσιος· ἐν τῷ σταδίῳ πάσχοντα τῷ τυρράνῳ ἔλεγε· δεινὰ μὲν τὰ παρόντα κολαστήρια ὧ δικαστῇ, οὐ προκρίνω, δὲ ὅλος τῶν οὐρανῶν τὰ ἐπίγειαι, ἀλλὰ χαίρων ἀπίω πρὸς τὸν ποθούμενον Χριστὸν οὗ ταῖς ἰκαισίαις σωτὴρ τὰ ἐλέη σου κατάλεμψον ἡμῖν, καὶ σώσον τοὺς τὴν ἀθλησιν αὐτοῦ ἐκτελοῦντας πιστῶς.

Δόξα ἡχος πλ. α΄

Ἡπαμφαῆς σου σήμερον ἀνέτειλε μνήμη Μηνᾶ ἔνδοξε, ὡς ἥλιος τοῖς πέρασιν, καὶ ἀπαύστως διδουχεῖ τὰ ἱμάτια, νόσους ἀποσοβοῦσα ἀνθρώπων, καὶ πάθη σπληνῶν θεραπεύουσα, ἰκέτευε οὖν ἀεὶ ὡς ἱατρός, παρεστηκῶς τῷ θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν ἡχος ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε θεοτόκε παρθένε καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον τὸ τεῖχος τὸ ἀρρηκτον τὴν ἀρραγῇ προστασίαν καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὰ ἀπόστιχα ἤχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Τοῖς τριβόλοις κεντούμενος, τοῖς βουνεύροις τυπτόμενος, τῷ πυρὶ τὸ σῶμα σου δαπανόμενος, οὐκ ἐξηγνήσω τὸ ὄνομα Χριστοῦ τὸ σωτήριο, οὐχ ἡττήθης λογισμῷ, οὐ ξοάνοις ἐπέθησας ἀλλὰ γέγονας, ἐθελόθητον θῦμα καὶ θυσία, καθαρὰ τε καὶ τελεία μάρτυς Μηνᾶ τῷ δεσπότῃ σου·

Στίχος. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Οφθαλμοὺς ἐκκεντούμενος, καὶ ἐν ξύλῳ κρεμάμενος, καὶ λαμπάσι πάντοθεν φλογιζόμενος, καὶ ἀπηνεῖα δικάζοντος, τὰ νεῦρα τεμνόμενος, καὶ τῷ ξίφει κεφαλὴν, ἀφαιρούμενος ἔχαιρες Βίκτωρ, ἔνδοξε, ἀθλητὰ τοῦ σωτήρος ὁ νικήσας, τοῦ ἐχθροῦ τὰς παρστάξεις, τῇ συνεργείᾳ τοῦ πνεύματος.

Στίχος. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ
ἐθαυμάστοσε, ὁ Κύριος.

Εστεφάνωσε Κύριος τῶν χαρίτων στεφάνων, Μηνᾶν τὸν πολύαθλον· σὺν Βικεντίῳ καὶ Βίκτωρι, ἐκουσίως γάρ, τοῖς βασάνοις δεδοντάσι ψυχῆς γενναιότητι· ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγωνίσθησαν, προσδεθέντες τῷ πυρὶ, καὶ πρὸς Θεὸν ὡς στρουθία ἐν χερσὶ καταλιπόντες, τοὺς τυράννοις γενναιότατοι.

Δόξα Ἦχος πλ. β'

Πάλιν ἡμῖν ἡ ἐτήσιος μνήμη, τῶν τοῦ κόσμου φωστήρων ἀνέτειλε Μηνᾶ τε καὶ Βίκτωρος καὶ Βικεντίου, τῶν πιστῶν τὰς καρ-

δίας φωτίζουσα, τοῖς ὑπὲρ Χριστοῦ διὰ σταυροῦ αὐτῶν ἀγωνί-
σμασι, διὸ τὸν ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ στεφανόσαντα αὐτούς, Χριστὸν
τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν
τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα· μὲ τὰ τῶν Ἀποστό-
λων, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου ἤχος δ΄

Τὸν τύραννον ἥσυχνας ἀνδριοφρόνως στεργέ, εἰδῶλα, κατεπάτη-
σας, καὶ τὰ ἐν Βίῳ τερπνά, Μηνᾶ πανμακάριστε· εἰληφας τοὺς
στεφάνους διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔτυχες κληρουχίαν παρὰ τοῦ μόνου
δεσπότη, διὸ ἐν παρησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε, σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. τὸ αὐτὸ Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπαιῶνος ἀπόκρυφον.

Ἄλλοτερον ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ.

Μαρτύρων ἀγλάϊσμα Μηνᾶ σοφέ, ἀληθῶς ἐδίχθης μακάριε
ἱατρὸς ἁμισθοῦ τοῖς πίστει προστρέχουσι πόθῳ ἐν τῷ πανσέπτῳ
καὶ ἁγίῳ ναῷ σου, ἱασιν νοσημάτων καὶ παντοίων κινδύνων
παρέχεις ἀενάους ἀθλητὰ ταῖς ἱκεσίαις σου.

Εἰς τὸν Ὁρθρον καθίσματα εἰς τὴν α΄ στιχολογίαν.

Ταχὺ προκατάλαβε ἤχος δ΄

Ἀσκήσει ἐλάμπρυνας τὸ ὀπτικὸν τῆς ψυχῆς, ἀκτίσι ἀθλήσεως
φωταγωγεῖ τοὺς πιστοὺς, Μηνᾶς ὁ θαυμάσιος, ὃθεν τὴν παναγίαν

καὶ σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, πίστει ἐπιτελοῦντες ἐκβοήσωμεν, πάντες ὡς ἔχων παρησίαν πρὸς Χριστόν, πρέσβευε μάρτυς σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τὸ αὐτό, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα ταῖς ἱκεσίαις ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε τῷ σὺ υἱῷ καὶ Θεῷ Κυρίᾳ πανάχαρτε, λύσον τὰ περιστάσεις τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, σκέδασον τὰς ἐνέδρας καὶ τὰ θράση Παρθένε τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων κατὰ τῶν δούλων σου.

Ἔτερον. ὁ Ὑψωθῆς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοὺς τῶν τριβῶλων σπαραγμοὺς ἐγκατερίσας, καὶ τοῦ πυρὸς τὴν χαλεπὴν τιμωρίαν, μαρτυρικῶς ἠγώνισαι, πανόλβιε στέφος ἀμαράντινον ἐκ Θεοῦ ἐχομίσω, τούτῳ, παριστάμενον σὺν ἀγγέλων χωρείαις, ὃν ἐκδισώπει, σώζεσθαι ἡμᾶς Μηνᾶ παμμάκαρ, τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντας σε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὕ σιωπίσωμεν ἀεὶ Θεοτόκε τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι εἰ μὴ γάρ, σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρήσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώξεις ἀεὶ ἐκ παντίων δεινῶν.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Κάθισμα πρὸς τὸ ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐν τῷ ὕψει ὁ Κύριος τῆς ἐκκλησίας, ἀληθῶς σὲ ἔθετο ὥσπερ ἀστέρα φαεινόν, φωταγωγοῦντα τοὺς ψάλλοντας, κλέος μαρτύρων Μηνᾶ παναοίδιμε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐφροσύνης σήμερον ἡ οἰκουμένη, ἐπληρώθη, ἅπαντα, ἐν τῇ εὐσήμεν ἐορτῇ τῆς Θεοτόκου κραυγάζουσα, αὕτη ὑπάρχει σκημὴ Ἐπουράνιος.

Τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου. Προκείμενον. ἤχος δ'.
Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Τὸ πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον τοῦ ὁρθρου' ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. (23 Ἀρχι.)

ἌΝ. Δόξα ταῖς τῶν σῶν Μαρτύρων Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου Στίχος. ἐλέησόν με ὁ Θεός. ἰδιόμελον ἤχος πλ. Β'.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοὶ συνελθόντες εὐφημήσομεν Μηνᾶν τὸν ἀήττητον μάρτυρα, οὗτος γὰρ τὴν ἐπίγειον στρατείαν ἀπόσατο, τὸ ὄπλον τοῦ Σταυροῦ ἐνδυσάμενος, Χριστῷ ἠκολούθησε, καὶ τῆς ἀπεράντου βασιλείας, τῶν οὐρανῶν ἠξιώθη ἀπολαβεῖν ὡς πιστὸς δοῦλος Θεοῦ.

Ὁ ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Τὸ Κύριε ἐλέησον 12. Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς

Ὁ κανὼν τοῦ ἁγίου καὶ τῆς ἡμέρας.

Ὡδὴ α'. ἤχος δ', καταβασαί Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Τιμῶντι τὴν μνήμην σου, καὶ τοὺς γεγναίους ἀγῶνας σου, Μηνᾶ παναοίδιμα, ἀγλήν ἐξ ὕψους μοι, φωτοδότιδα, πεμφθῆναι ἐκδισώπει, τὸ νέφος διόκουσαν τῆς ἀγνωσίας μου.

Ιδεῖν ἐφιέμενος, ἀθανασίαν τὴν μέλλουσαν, θανεῖν τιμωρούμενος, μάρτυς ἠγάπησας, τοῦ τὸν θάνατον θανάτῳ καθελόντος, τὸ πάθος μιμούμενος, Μηνᾶ μακάριε.

Μὴ φέρων ἀοίδιμε, Θεὸν ὁρᾶν ὑβριζόμενον, ἐμάκρυνας, ὄρεσιν ἐνδiciaιτώμενος, καὶ πρὸς ἄθλησιν, σαυτὸν καὶ πρὸς ἀγῶνας, γυμνάζων οὓς ἤνυσας, γνώμης στερυρότητι.

Θεοτοκίον.

Ως ἔμψυχος τράπεζα, ἄρτον χωρεῖς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ὡς βότος βαστάσασα, οὐ κατεφλέχθης τὸ πῦρ, καὶ ὡς ἄμπελος ἀπότιστος βλαστάνεις τὸν βότρυον πανάμωμε, τὸν ἀγεώργητον.

Ὡδὴ γ'.

Οὐκ ἐν σοφία, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμεθα ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ πατρὸς ἐνυποστάτῳ σοφία Χριστέ, οὐ γὰρ ἐστὶν ἅγιος πλήν σου φιλάνθρωπε.

Σεσοβημένος τοῖς πανσόφοις σου λόγοις ὁ τύραννος σὲ μαστιῖζει ἀφειδῶς, ὡμοῖς βουνεύροις οἰόμενος τούτοις κατακάμπειν σε, Μηνᾶ μακάριε.

Ενατενίζων νοεροῖς ὀφθαλμοῖς πρὸς τὸν Κύριον, τῆς σαρκὸς τὰ δυσαχθῆ, βασάνων βάρη ὑπέφερες γνώμης γενναιότητι Μηνᾶ θαυμάσιε.

Μὴ δειλιάσας τῶν βασάνων τὸ λίαν ἐπίπονον πνέων ζήλου θεϊκοῦ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐχώρησας, κράζων μὴ ζητούμενος ἦλθον αὐτόκλητος.

Θεοτοκίον.

Αδου πυλῶν με ἐκ σοῦ σαρκωθεὶς ἀνηγάγετο ξύλου βρώσει
πονηρῶ θανατωθέντα πανάμωμος θάνατον ἐκούσιον καταδεξάμενος.

Κάθισμα τοῦ μάρτυρος Ἦχος πλ. δ'.

πρὸς τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ἡ τὸ πρὶν ἀγνωσίας σκότει δεινῶ κρατουμένη, θεόφρων Μάρτυς
Μηνᾶ, Αἴγυπτος ἀνέτειλε σὲ φωστῆρα, παγκόσμιον, ἀθιέας
νύκτα συντόνως ἐλαύνοντα τοῖς βολίσι μάκαρ τῶν θείων ἀγώνων
σοῦ· ὅθεν τὴν φωσφόρον καὶ σεπτὴν σου ἡμέραν φαιδρῶς ἐορτά-
ζοντες, ἐκτενῶς σοι κραυγάζοντες· ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα,
πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι,
τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου παρθένε τὴν ταπεινὴν τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου
τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον ποντουμένην τῷ κλύδωνι
ἁμαρτιῶν τε φόρτῳ φανεῖσαν ὑπέραντλον καὶ εἰς πυθμένα ἁδου
πεσεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε τῇ θερμῇ πρεσβείᾳ καὶ
οἴωσον παρέχουσα σὸν λιμένα τὸν εὐδιον ἵνα πίστει κραυγάζω
σοι. Πρέσβευε τῷ σῶντί καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων δοῦναι μοι,
τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δοῦλος σου.

Ὡδὴ δ'.

Ο καθήμενος ἐν δόξῃ ἐπὶ θρόνου θεότητος ἐν νέφελῃ κούφῃ
ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος τῇ ἀκυράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε τοὺς

κραυγάζοντας· δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ραντισμῷ σου τῶν αἱμάτων κατασβέσθησαν ἄνθρακες τῆς πολυθεΐας, φάλαγξ τῶν δαιμόνων βεβύθυσται, ἡ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία κατηρδεύθη δὲ ἀθλοφόρε παμίκαρ, Μηνᾶ ἀξιᾶσαστε.

Τῇ ἐν ζήλῳ ἀναρτήσει εἰκονίζεις τὸ πάθημα τοῦ σταυροῦ τὸν ὄφιν, μάρτυς ὑπομένεις τοὺς ἔσθλους, προξενούντας σοι ἀτολάσεις τὰς ἐν οὐρανοῖς γενναιότατε.

Θεοτοκίον.

Σαρκαυθέντα ἀπορρήτως τὸν Θεὸν ἀπεκύησας ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων, οἶκον ἑαυτῷ δορησάμενον τὸν ἐν δυοῖ ταῖς οὐσίαις καὶ θελήσας γνωριζόμενον, θεοπρεπῶς ἀπειρόγαμε.

Ὡδὴ ε΄.

Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται τὴν δόξαν σου Χριστέ, ἀλλ' ἡμεῖς σὲ μονογενὲς πατρικῆς ἀπαύγασμα δόξης θεότητος ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, ἀνυμνοῦμεν σε φιλόανθρωπε.

Μαρτυρίου ἡστραψας φαεινῶς μαρμαρυγαῖς τὴν ζοφεράν ἀθεΐαν πάνσοφε καὶ κατεφώτισας τῶν πιστῶν πληρώματα, ἀθλητὰ Μηνᾶ πανεύφημε.

Ἡφανίσθη ἅπαντα ἐπίνεια ἐχθρῶν τῇ σιερρᾷ σου ὑπομονῇ Οὐλῆμος οὐ μάστιγες οὐδὲ κατάφλεξις, οὐ τριβόλων κακώσεις, σοὺ τὸ πρόθυμον ἡμαύρωσεν.

Θεοτοκίον.

Νεουργεῖ φθορέντα με τικτόμενος ἐκ σοῦ, ὑπὲρ φύσιν

— 16 —

ὁ λυτρωτὴς παλαιᾶς κατάρας με ἐκλυτρωσάμενος, Θεομήτωρ ἄχραν
τε ὃν ἐκέλευε σωθῆναι ἡμᾶς.

ᾠδὴ στ'.

Ἐβόησε προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον ὁ προφήτης
Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει, δεόμενος· ἐκ φθορᾶς με ρῦσαι Ἰησοῦ
βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Παρίστασο πρὸ βημάτων τυράννων κρινόμενος καὶ τὴν
πλάνην στηλιτεύων Μηνᾶ παναοίδιμε σεαυτὸν δὲ στήλην
εὐσεβείας πιστοῖς παρεχόμενος.

Ἰδρῶτι σου τῶν ἀφώνων τὴν πλάνην ἐξήρανας τῶν εἰδώλων
σεαυτὸν δὲ ναὸν ὠκωδόμησας τῆς σεπτῆς Τριάδος, ἀθλοφόρε
Μηνᾶ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ἰάτρευσον τὰ ἀνίατα πάθη πανάμωμε τῆς ψυχῆς μου τῇ
μοτώσει τῆς σῆς ἀγαθότητος, ἀγαθὸν σωτήρα τὸν Χριστὸν τοῖς
ἐν κόσμῳ κυήσασα.

Κοντάκιον τοῦ μάρτυρος Ἡχ. δ'.

πρὸς τὸ ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς στρατείας ἤρπασε τῆς ἐπικύρου καὶ ἀφθάρτου ἔδειξε σὲ
ἀθλοφόρε κοινωνὸν Μηνᾶ Χριστοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ὁ τῶν
μαρτύρων ἀκήρατος στέφανος.

Ὁ Οἶκος.

Μεγάλης πρόξενος ἡμῖν ὑπάρχει θυμηδίας ἡ μνήμη τῶν

—17—

μαρτύρων κατὰ παθῶν ἀνδρείαν καὶ ἀριστείαν κατ' ἐχθρῶν ἐπιδεικνυμένα ἐν φαιδρᾷ καὶ προσηνεὶ ὁμολογίας χάριτι· δεῦτε οὖν ἐν ταύτῃ φιλέοργοι πάντες εὐφρανθῶμεν τῆς προσκαίρου εὐφροσύνης τὴν κρείττονα καὶ τελειοτέραν Μηνᾶ τοῦ ἀθλητοῦ τὴν μνήμην τελοῦντες καὶ λαμβάνοντες παθῶν δῶρον τὴν λύσιν. Τούτων δὲ δωτὴρ Χριστὸς ὁ Θεὸς ὑπάρχει, ὁ τῶν μαρτύρων ἀκήρατος στέφανος.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ τοῦ ἐν τῷ Κοτυαεῖω. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βικεντίου τοῦ διακόπου. καὶ Βίτου, 208.

Στίχοι.

Αἴγυπτος ὄντως, εἰ τέκοι, τίκτει μέγα.

Τιμηθεὶς ἀληθὲς τοῦτο Μηνᾶς δεικνύει.

Μηνᾶς ἐνδεκάτη, ἔτλη ξίφος γηθόσυνος κῆρ.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, στρατευόμενος ἐν τοῖς Νουμέροις (στρατιωτικοῖς τάγμασι), τοῖς λεγομένοις Ρουταλικοῖς, ὑπ' Ἀργυρίσκῳ ἡγεμόνι, ἐν τῷ Κοτυαεῖω Φρυγίας Σαλουταρίας (ὕγεινῃς). Μὴ ἀνεχόμενος δὲ καθορᾶν τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην παρρησιαζομένην, εἰς τὸ ὄρος ἀνῆλθε, νηστείας ἑαυτὸν καθαίρων καὶ προσευχαῖς. Ἰκανῶς δὲ στομώσας ἑαυτόν, καὶ τῷ θεῷ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ τὴν ψυχὴν ἀναφλέξας, ἐκ τοῦ ὄρους κατήλθε. Καὶ στὰς ἐν μέσῳ τῶν εἰδωλολατρῶν, τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυξεν. Ὅθεν οἰκισθεὶς, καὶ τριχίνοις ὑφάσμασι τὰς σάρκας καταξανθεὶς, καὶ καντῆρσι προσομιλήσας πυρός, καὶ τριβόλοις, ἐν τῷ ἀφειδῶς ἔλκεσθαι, ἅπαν τὸ σῶμα διαλωβηθεὶς, τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτήν.

Διήγησις τινῶν ἐκ τῶν θαυμάτων αὐτοῦ.

Ποτὲ τις ἀπερχόμενος ἐν τῷ ναῷ τούτου προσεύξασθαι, ἐδέχθη παρὰ τινος εἰς μονήν. Καὶ ἐπεὶ ὁ πανδοχεὺς ἔγνω τὸν ὑποδεχθέντα ἐγκόλπιον φέρειν χρυσοῦν, ἀναστὰς ἐν μέσῳ τῆς νυκτός, φονεῖα χειρὶ τοῦτον ἐπέθετο καὶ μεληδὸν κατακόψας, εἰς σφυρίδα ἐνέβαλε, καὶ ἀπηύρησε, τὴν ἔω ἐκδεχόμενος· καὶ ἦν λοιπὸν ἐναγώνιος, ὅπως τε καὶ ποῦ ἀπαγάγῃ, ἐν ἀφανεί τύπῳ κατακούψαι βουλόμενος. Καὶ ὥς ἐν τούτοις ἦν ἡ μελέτη, ὁ Ἅγιος τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἔφιππος ὡς ἐν τάξει στρατιώτου ἀναφανείς, περὶ τοῦ ἐκείσε καταλύσαντος ἡρεῦνα ξενου. Τοῦ δὲ φονέως μηδὲν γινώσκειν διαβεβαιουμένου, τοῦ ἱπποῦ ἀποβάς εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἐνδοτέρῳ οἰκήματι. Καὶ καταγαγὼν τὴν σφυρίδα, τί ἐστὶ τοῦτο φησὶν; Ὁ δὲ, ὡς περ ἑκπληκτος γενόμενος ὑπὸ τοῦ δέους τοῖς ποσὶ τοῦ Ἁγίου πτώμα δεινὸν ἑαυτὸν κατέβαλε. Τὰ γοῦν κατατμηθέντα μέλη ὁ Ἅγιος συναρμολογήσας, καὶ προσευχόμενος, ἀνέστησε τὸν νεκρὸν, εἰπὼν. Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ. Ὁ δὲ, ὡς ἐξ ὕπνου ἀναστὰς, καὶ κατανοήσας ὅσα καὶ οἷα ἔπαθε παρὰ τοῦ ὑποδεξαμένου, ἐδόξασε τὸν Θεόν. Καὶ τῷ φαινόμενῳ στρατιώτῃ εὐχαριστήσας, τὴν προσκύνησιν ἐδίδου.

Ἀναστάντος δὲ αὐτοῦ, ὁ Ἅγιος τὸν χρυσὸν ἀπὸ τοῦ φονέως λαβὼν, δὸς αὐτῷ ἔρη· Τὴν ὁδὸν σου πορεύου. Τὸν δὲ φονέα ἐπιστραφεὶς, τύψας ὡς εἰκὸς καὶ κατηγήσας, προσέειπε καὶ τὴν ἄφεςιν τοῦ ἐγκλήματος χαρισάμενος καὶ ὑπὲρ ἐκείνου προσευξάμενος τοῦ ἐπιφαινομένου πάλιν ἱπποῦ αὐθις ἐπιβάς, ἀπέπη ἀπὸ τῶν ὀλφθαμῶν αὐτοῦ. Ἄλλος δὲ τις, δίσκον ἐξ ἀργύρου τῷ Ἁγίῳ ἐπαγγεῖλάμενος, παραβαλὼν τῷ τεχνίτῃ δύο τούτῳ κατασκευάσαι δίσκους ἐπέθετο καὶ ἐπιγράψαι ἐν μὲν τῷ ἐνὶ τῷ Ἁγίου ὄνομα, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ τὸ ἑαυτοῦ. Κατασκευασθέντων οὖν τῶν δίσκων, ἐπεὶ χαριέστερός τε καὶ λαμπρότερος ὁ τοῦ Ἁγίου ἐδείκνυτο, τῆς ἐπιγραφῆς μηδολώσοῦν μελήσας, ἑαυτῷ τοῦτον προσήρμοσε. Τοίνυν καὶ καιά θάλασσαν διὰ τοῦ πλοῦς τὴν πορείαν ποιούμενος, καὶ ἐν τῇ νηὶ τοῦ δείτνου διὰ τοῦ ἐξυπηρετοῦντος αὐτῷ εὐτρεπισθέντος, τὰ παρατεθέντα ἐν τῷ τοῦ Ἁγίου δίσκῳ ἀνυποστόλως ἦσθαι. Μετὰ δὲ ταῦτα, τῆς τραπέζης ἐκ μέσου γενομένης ὁ ἐξυπηρετῶν αὐτῷ δοῦλος, λαβὼν τὸν δίσκον πρὸς τὸ ἐπλῦναι τοῦ-

τον ἐν τῇ θαλάσῃ ἐβύδιζεν. Ὑποσυρεῖς δ' ὁ δίσκος ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, πῶς ἂν τις εἴποι; ἐν τῇ θαλάσῃ ἐρρίθη. Ὁ γοῦν δοῦλος, σύντρομος γενόμενος, καὶ δειλία καὶ φόβῳ συσχεθεῖς, ἔτι δὲ καὶ καταναρκωθείς, ὑποχαυνώσας ἑαυτὸν, ἀπερρίφη καὶ αὐτὸς κατὰ πόδας ἐν τῇ θαλάσῃ· τοῦτον ἰδὼν ὁ κύριος αὐτοῦ, ἐλεεινολογούμενος ἔλεγεν. Οὐαὶ μοι τῷ ἀθλίῳ ὅτι ζηλώσας τὸν τοῦ Ἀγίου δίσκον, προσπαῶλεσα σὺν αὐτῷ καὶ τὸν δοῦλον. ἀλλὰ σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, τὴν ἐπαγγελίαν ταύτην πεποιήμαι ἐνώπιόν σου, ὅτι ἐὰν τὸ λείψανον καὶ μόνον τοῦ παιδός, εὕρῃσω, δίδωμι τῷ θεράποντί σου Μηνᾶ καὶ τοῦτον τὸν δίσκον, καὶ τὴν τοῦ ἀπολεσθέντος διατίμησιν. Καὶ ἐξελθὼν ἀπὸ τοῦ πλοίου ἐπὶ τὴν ξηράν, ἀπέβλεπε πρὸς τὴν παραλίον, καρδοκῶν, καὶ ὑπόφωμος ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι τὸ ζητούμενον· καὶ διὰ τοῦτο ἀγωνιῶν, εἴ πως δυνηθεῖ θεάσασθαι τὸ τοῦ παιδός λείψανον. Καὶ ὡς προσεῖχεν ἐπιμελῶς, εἶδε τὸν δοῦλον ἐξερχόμενον ἀπὸ τῆς θαλάσσης μετὰ τοῦ δίσκου, καὶ ἔκριξε καὶ κράξαντος μεγάλη τῇ φωνῇ, ἐξηλθὼν ἅπαντες ἀπὸ τοῦ πλοίου. Καὶ ὡς εἶδον τὸν δοῦλον κατέχοντα τὸν δίσκον, ἐξέστησαν ἅπαντες, δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Πυνθανομένον δὲ τούτων μαθεῖν τὸν τρόπον τῆς σωτηρίας αὐτοῦ, διεσάφησεν ὁ δοῦλος λέγων. Ὅτι ἅμα τῷ ἀπορριφῆναι με ἐν τῇ θαλάσῃ ἀνὴρ εὐειδής μεθ' ἐτέρων δύο κρατήσαντές με, ὠδυσαν σὺν ἑμοὶ χεῖρες καὶ σήμερον μέχρι τῶν ὧδε.

Ἀλλὰ καὶ γυνή τις ἀπερχομένη εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ βιασθεῖσα παρὰ τινος εἰς αἰσχρὰν μίξιν, τὸν Ἅγιον εἰς βοήθειαν ἐπεκαλεῖτο· ὁ δὲ οὐ παρείδεν αὐτήν, ἀλλὰ τὸν βιαστήν παραδειγματίσας, ἀβλαβῇ ταύτην διεφύλαξε. Δήσας γὰρ τὸν ἵππον ὁ ἀνὴρ εἰς τὸν δεξιὸν αὐτοῦ πόδα, πρὸς τὴν γυναῖκα ἡσχολεῖτο. Ὁ δὲ ἵππος ἀγριωθείς κατὰ τοῦ ἰδίου δεσπότου, οὐ μόνον εἰς πέμικοπὴν τῆς αἰσχρᾶς μίξεως ἐγεγόνει, ἀλλὰ καὶ τοῦτον ἔλκων κατὰ γῆς, ἄχρως οὐ τὸν τοῦ Ἀγίου ναὸν κατέλαβες, οὐκ ἔσθῃ. Αὐτίκα δὲ μεγάλα καὶ πικρὰ ἐπιχεμετίσας, ἱκανοὺς ἐξήγαγε πρὸς θεωρίαν.

Ἐορτῆς γὰρ ἀγομένης, πλῆθος λαοῦ ἐκεῖσε συνέτρεχεν. Ὁ δὲ τοῦτο πεπονθὼς ἰδὼν τὴν τοῦ λαοῦ συνέλευσιν, τὸν ἵππον δὲ ἐπὶ πλεῖον ἀγριούμενον, καὶ ἑαυτὸν ὑπὸ δηδενὸς βοηθούμενον, πτοηθεὶς μήποτε ὀλεθριώτερόν τι ὑποσταίῃ ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἵππου, ἀνερυθριάστως ἐνώπιον πάντων ἐστηλίτευσεν τὸ ἑαυτοῦ ἀνόνημα.

Καὶ εὐθέως ὁ ἵππος πανσήμενος, ἔσθη ἐν ἡμερότητι. Καὶ λυθεὶς ὁ ἐπιβάτης, εἰσῆλθε πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ προσπεσὼν ἐδέετο τοῦ Ἁγίου μὴ πλείω πειρασθῆναι ἔτι. Καὶ χωλοῦ ποτε, καὶ ἐτέρας γυναικὸς ἀλάλου, παραμενόντων ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου μετ' ἐτέρων πολλῶν πρὸς τὸ θεραπευθῆναι, μέση νυκτός, πάντων ἐν τῷ ὕπνῳ ἀσχολουμένων, ἐφάνη ὁ Ἅγιος, καὶ φησὶ τῷ χωλῷ· ἀπελθε, ἔτι ἡρεμίας οὔσης, κράτησον τὸ παλλίον τῆς ἀλάλου, καὶ θεραπευθήσῃ.

Τοῦ δὲ ἀπελθόντος, καὶ κρατήσαντος αὐτό, ἐκείνη σπασθεῖσα, ἀνέκραξε κατεγκαλοῦσα δῆθεν τοῦ χωλοῦ, καὶ ἰάθη λυθείσης τῆς γλώσσης. Ὁ δὲ χωλὸς αἰδεσθεὶς, εὐθέως ἀνέστη φυγῇ μέλλων χρήσασθαι. Καὶ ἐπιγνόντες ἀμφοτέρω τὴν τοῦ Ἁγίου εἰς αὐτοὺς γενομένην θαυματοποιίαν, ἐδόξυσαν τὸν Θεόν.

Ἐβραῖος δὲ τις ἔχων Χριστιανὸν προσφιλή, εἰς χώραν μακρὰν ἀποδημῶν, πολλάκις κατελίμπανεν αὐτῷ χρυσίον ἱκανόν. Τούτῳ ποτὲ παραθέμενος βαλάντιον διακοσίων νομισμάτων, ἀπεδήμησεν· ὁ δὲ χριστιανὸς ἐμελέτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀρνήσασθαι τὴν παρακαταθήκην, ὃ καὶ πεποίηκεν. Ἐλθόντος γὰρ τοῦ Ἐβραίου, καὶ ζητήσαντος κατὰ τὸ εἰωθός, οὐκ ἐδίδου αὐτῷ λέγων. Μηδὲν παρακατέθεικάς μοι τῇ φορᾷ ταύτῃ ὧν ἐπιζητεῖς. Ὁ δὲ Ἐβραῖος, ἀπροσδοκῆτως τοῦτο ἀκούσας, ἄλλος ἐξ ἄλλου γέγονε. Καὶ εἰς ἑαυτὸν ἐλθὼν, φησὶ πρὸς τὸν Χριστιανὸν· Ἐτέρου μὴ βλέποντις, ὄρκος διαλύσει τὸ ζητούμενον· καὶ ἐζήτει διὰ τοῦ Ἁγίου ἐλεχθῆναι τὸν μὴ ἀληθεύοντα. Ἀφίκοντο οὖν, ὡς ἐκ συνθήματος, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ. Καὶ παρευθὺς ὁ Χριστιανός, μηδὲν μελήσας, δι' ὄρκου τὴν οἰκίαν ἔνστασιν ἐβεβαίωσεν.

Ὡς δὲ τοῦ ὄρκου ἀπαρτισθέντος, ἐξελθόντες τοῦ ναοῦ ἀμφοτέρω, τῶν οἰκείων ἵππων ἐπέβησαν, ὃ τοῦ Χριστιανοῦ ἵππος κατὰ τοῦ ἰδίου δεσπότου ἀτακτῶν ἦν καὶ τὸν χαλινὸν ἐκδακὼν, πικρὸν ἠπεῖλει τῷ ἐπιβάτῃ τὸν θάνατον. Καὶ τέως μὲν ἔρριψε κατὰ γῆς· διετηρήθη δὲ ἀσινής, μόνον τοῦ ἐγχειρίου (μανδηλίου) αὐτοῦ ἀπολεσθέντος σὺν κλειδίῳ καὶ βουλωτηρίῳ χυρσέφ' ἐνὶ εἰδ' οὕτως, καὶ αὐθις ἐπιβάς, ἐπορεύετο, συνόντος αὐτῷ καὶ τοῦ Ἐβραίου, στυγνάζοντος καὶ βάθους στένοντος, καὶ τὴν ζημίαν μὴ φέροντος. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ Ἐβραῖος, λέγει πρὸς αὐτόν· Ἐπεὶ καὶ ὁ τόπος ἐπιτήδειός ἐστιν, ὧ φίλτατε, καταβάντες τῶν ἵππων, ἀπολάβωμεν, τροφῆς.

Ἀρξαμένων δὲ αὐτῶν ἐσθίειν, μετὰ μικρὸν ἀτενίσας ὁ Χριστιανός, εἶδε τὸν ἑαυτοῦ δούλον ἐστῶτα, καὶ κατέχοντα τῇ χειρὶ τῇ μιᾷ τὸ τοῦ Ἑβραίου βαλάντιον, ἐνδὲ τῇ ἐτέρᾳ τὴν ἀπολεσθεῖσαν κλεῖδα σὺν τῷ ἐγχειρίῳ καὶ εἰδὼν ἐξεπλάγη, καὶ τί τιῦτο; πρὸς τὸν δοῦλον φησὶν Ὁ δὲ φοβερός τις ἔφριπτος, ἀπεκρίναιτο. εἰς τὴν κυρίαν μου ἔλθων, καὶ ἐπιδούς αὐτῇ τὸ κλειδίον μετὰ τοῦ ἐγχειρίου σου, πρὸς αὐτὴν εἴρηκεν Ἐν σπουδῇ ἀπόστειλον τὸ τοῦ Ἑβραίου βαλάντιον, ἵνα μὴ ὁ ἀνὴρ σου κινδυνεύσῃ καὶ ἰδοὺ λαβὼν τοῦτο ἦλθον πρὸς σέ, καθὼς ἐπέταξεν. Ὁ δὲ Ἑβραῖος, περιχαρὴς γενόμενος, ὑπέστρεψε μετὰ τοῦ Χριστιανοῦ πρὸς τὸν Ἅγιον. Καὶ οὕτως μὲν ἠντιβόλει βαπτισθῆναι, ὡς τοιούτου θαύματος αὐτότης γενόμενος. Ὁ δὲ Χριστιανὸς συγχώρησιν ἵται λαβεῖν ὑπὲρ οὗ τὸ Θεῖον παρώργισεν Ἀμφότεροι οὖν λαβόντες, καθὼς ἡτήσαντο, ὁ μὲν τὸ Ἅγιον βάπτισμα, ὁ δὲ τὴν συμπάθειαν, ὑπέστρεψαν, εἰς τὰ ἴδια χαίροντες.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν μαρτύρων Ὡδὴ Ζ΄.

Οδιασώσας ἐν πυρὶ τοὺς ἄβραϊμαίους σου παῖδας καὶ τοὺς Χαλδαίους ἀνελών, οἷς ἀδίκως δίκαιους ἐνήδρευσας ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Συναποβάλου ταῖς πληγαῖς σὺ τοὺς δερματίνους χειτῶνας τῆς ἁμαρτίας, καὶ στολὴν ἐνεδύσω μηκέτι παλαίωσεν δεχομένην μακάριε ἥν ἐξηφάνησεν ἡ χάρις ἐπιφανεῖσα.

Εχων ἀφθόνους θουράς καὶ θαυματουργίας πηγάζεις τοῖς τὴν σεπτήν σου ἐορτὴν ἐκτελοῦσι. Μηνᾶ ἀξιάγαστε καὶ συμπράττεις τοῖς ψάλλουσιν ὁ Θεὸς τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς εὐλογημένης γαστρὸς σου ὃν εὐλογοῦσιν τῶν οὐρανῶν αἱ δυνάμεις βροτῶν τε συστήματα ὁ ἡμᾶς λυτρωσάμενος τῆς κατάρας τῆς ἀρχαίας εὐλογημένης.

‘Ωδὴ Η !

‘Ωράθης ὡς ἄρτος ἐν τῷ μέσῳ πυρᾶς ἀπτομένης ἐξωπόμενος
 θῦμα ὡς ἀμώμυτον τέλειον ὡς σφάγιον, ὡς ἱερεῖον ξιμυχόν.
 ὀλοκαυτούμενος καὶ θείαν εὐωδίαν ἐκπέμπων ἦν Θεὸς ὁσφράνθη
 Μηνᾶ Θεοῦ θεράπων.

Συρόμενος μάρτυς καὶ τριβόλους ὀξέσι κεντούμενος συνέτριψας
 κέντρα τοῦ ἀλάστορος ξίφη δὲ τεμνόμενος ὡς ἐν ἐκτάσει πίστεως
 ὅπλοις διέκουσας ἀνόμων κεφαλὰς ἀθλοφόρε μέλων εὐλογεῖτε
 Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λυθεὶς τῆς σαρκὸς πληγὴ τοῦ ξίφους στοργῇ συνεδέθης τελειό-
 τερον μάρτυς τοῦ δεσπότη σου πρόσωπον πρὸ πρόσωπον νῦν δὲ
 ὄρᾳ θεοῦμενος Μηνᾶ καὶ μέλπεις αὐτῷ τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ
 ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οἰκεῖ ἐν γαστρὶ σου ὑπὲρ λόγον ὀλόγῳ δημιουργήσας κτίσιν
 ἅπασαν· βρέφος καθορᾷτε δε σοῦ ἀποικιζόμενος ὁ πρὸ αἰώνων
 ἄχραντε ἐκ τοῦ πατρὸς γεννηθεὶς ὃν πᾶσα εὐλογεῖ καὶ δοξάζει
 κτίσις Θεοτόκε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

‘Ωδὴ Θ’.

Γῆ σου νῦν τὸ σῶμα τὸ στερεὸν μακάριε ἐναθλῆσαν κατεκάλυψε
 φέρει τὸ πνεῦμα οὐρανός, δὲ σὺν πνεύμασι μαρτύρων γηθόμενον
 καὶ φαιδρωτάτῃ δόξῃ λαμπρόμενο, ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Οἰκεῖς μετ’ ἀγγέλων ἐν φωτὶ ἰσαγγέλον πολιτίαν ἀσπασάμενος
 βλέπεις νοῦ κεκαθαρμένῳ Μηνᾶ τὴν τοῦ κυρίου τεραπνότητα πλου-
 σίως ταῖς ἐκεῖθεν λαμπρόμενος φωτοχυσίας ἀξιάγαστε.

Ἰδὼν τὸν ποθούμενον Χριστὸν πανεύφημε ἀπολαύεις τῆς θεώσεως ἔστης τοῦ πόθου ἐπεφθάσας Μηνᾶ τῶν ἐφετῶν τὸ ἀκρότατον ἡμῶν δὲ μνημονεύεις τῶν πόθων σου μνήμην τελούντων τὴν πανίερρον.

Θεοτοκίον.

Σαρχὶ καθ' ὑπόστασιν ἡμῖν ἐκύησας θεὸν λόγον μητροπαρθεν κυρίως ὅθεν Θεοτόκον καρδία σὲ καὶ γλώσση κηρύττοντες φωνὴν σου τοῦ Γυβριήλ προσφθεγγόμεθα· χαῖρε βρεῶντες πάντων Δέσποινα,

Ἐξαποστειλάριον. τῶν μαρτύρων Ὁ οὐρανῶν τοῖς ἄστροις.

Τοὺς οὐρανούς· ἀστέρες κατακοσμοῦσιν οἰκτίρμων, τὴν ἐκκλησίαν Μηνᾶς δὲ Βίκτωρ Βικέντιος κοσμεῖ, καὶ στεφανὶς διῶν σῶσον ἡμᾶς τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας (δὺς.)

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ Πανάχαρτες κόρη ἐθεωρήθησαν ὄντως αἱ τοῦ Κυρίου πορεῖαι καὶ τοὺς βρωτοὺς ὁδηγοῦσιν ἔνθα χωροῖται ἀγγέλων καὶ πάντων ἁγίων δῆμοι.

Εἰς τοὺς αἶνους Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Μηνᾶ παμμικάριστε τῶν ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα, τῶν θερμῶς εὐφημούντων σε προστάτης γενόμενος, ἐκ παντὸς κινδύνου πάσης ἀθηνείας ἐπιδρομᾶς ἀγαρηνῶν, καὶ τυραννίδος τάχως διάσωσον. Ὡς μάρτυς γὰρ ἀήττητος καὶ πρεσβευτὴς ἀκαταίσχυντος παρερησίαν ὡς κέκησιν πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Δρόμον ἐκτελέσαντα σὲ καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντα, ἀθανασίας μακάριε Χριστὸς ἐναπέθηκε, τῷ λαμπρῷ στεφάνῳ, τῆς δικαιοσύνης καὶ κατελάμπρυνες αὐτῷ τὴν ὁμολογίαν Μηνᾶ μακάριε δι' ὃ τὴν ἐπουράνιον κλήσιν δεξάμενος, τὸν σωτῆρα δυσώπησον ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων Σε.

Ανθος ὡραιότατον, ἐν τῷ λιμῶνι ἐξήνθυσας, σὺ Μηνᾶ, πανσεβόσμιε, τοῦ πνεύματος πέμποντα, θεῖαν εὐοδίαν, καὶ τὰς διανεΐας εὐοδιάζοντα, πιστῶς τῶν αἰτησίως μνήμην, τιμώντων σου, τοὺς ἄθλους τὰ παλαίσματα, τὴν μακαρίαν τελείωσιν δι' ἧς φῶς τὸ ἀνέσπερον ἐκκληρόσω, γηθόμενος.

Δεῦτε φίλαθλοι τὴν τρισυγῇ τῶν μαρτύρων τιμήσωμεν χορεῖαν, Μηνᾶν τε καὶ Βίκτωρα καὶ Βικέντιον, ὅτι αἵματα ἔδωκαν, καὶ ὥνῃσαντο, τὴν αἰώνιον ζωὴν. διὸ καὶ καρτερικῶς ἀντέλεγον τῷ ἐφευρέτῃ τῶν κακῶν, οὐ προκρίνονεν τὰ φθαρτὰ τῶν ἀφθάρτων· οὐ στρατευόμεθα, βασιλεῖ θνητῷ γηγίνῳ, ἀλλὰ τῷ ζῶντι Βασιλεῖ στρατευόμεθα, τῷ ἀειβόωντι τοῖς πιστοῖς ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ καὶ ἀποθάνει ζήσεται.

Δόξα ἡχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι τὸν ὕμνον, καὶ κροτήσωμεν ἐν ἄσμασιν, καὶ τερπόμενοι μελωδίσσωμεν τῇ χαρμοσύνῳ πανηγύρει, τοῦ ἀθλοφόρου Μηνᾶ, ἀθληταὶ καὶ φιλομάχους, συνέλθετε, καὶ τὸν ἀθλοφόρον κροτήσωμεν ἐν ὕμνοις. Πανδοχεῖ ἐλέγξαντα, κακουργίαν γενομένην, πρὶν καὶ ἐμπόρῳ φιλανθρώπως ἀναστήσαντι. Μαρτύρων οἱ φίλεσθετοι, τὸν τοῦ Χριστοῦ ὀπλίτην,

— 25 —

συνελθόντες εὐφυνήσωμεν· οἱ ἐν κινδύνοις τὸν λυτρωτὴν, οἱ ἐν πενίᾳ τὸν ὀλβον, οἱ ἐν θλίψεσι τὴν χαριμονήν, οἱ ἐν ἀσθενείαις τὴν ῥῶσιν, οἱ ἐν πάθει τὴν θεραπείαν, τὸν πάντας τοὺς δεομένους, εἰσακούοντα, μέγιστον στρατιώτην ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἵπομεν· ἀθλητῶν φωστήρ Μηνᾶ παμφαέστατε, ἐξελοῦ ἡμᾶς ἐκ παντείας ἀνάγκης καὶ σῶσον τοὺς δούλους σου ταῖς ἰκεσίαις Σου.

Καὶ νῦν.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῇ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη.

Ἀπόστολος. Κυριακὴ ΙΕ'.

Εὐαγγέλιον τῆς λειτουργίας, ἐκ τοῦ κατ' Ἰωάννην. (23^η Ἀπρ.)
Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοὺς μαθηταῖς· ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν.

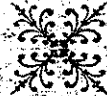
ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΔΟΞΑ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Τῶν ἁγίων ἐνδόξων Μαρτύρων

ΜΗΝΑ, ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΚΑΙ ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ

Ὡν ἡ μνήμη τελεῖται τῇ 11ῃ Νοεμβρίου

ΕΚΔΟΤΗΣ

Χ' ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

Ἐκ τοῦ χωρίου Δοροῦ

(Ἐπαρχίας Λεμεσοῦ)

ΕΝ ΛΕΥΚΩΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

1926.

Τύποις ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΕΝ ΜΗΝΙ ΝΟΕΜΒΡΙΩ ΙΑ΄.

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων
ΜΗΝΑ, ΒΙΚΤΩΡΟΣ καὶ ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ

Εἰς τὸν ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ Κῆρυξ ἐκέκραξα Ἰστώμεν στίχους 6 καὶ ψάλλομεν
στιχηρά προσόμοια τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος πλ. δ΄ Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάντος Μηνᾶ ἐκμιμούμενος, τοῦ ἀπαυθοῦς σπαντόν, ὡς ἀγρίον
παρέδωκας, πρὸς σφαγὴν ἐκούσιον, ἀθλοφόρε πανεύφημε
θυμὸν ἀρχόντων οὐκ ἐδείλλασας· θαρκὸς αἰκίσεις οὐ καταινάρ-
κησας ὡς τῶν ἀγώνων σου, καρτεράς ἐνστάσεως! δι' ὧν πρὸς
γῆν, μάρτυς καταβέβλικας τὸν ὑπερίφανον

Μάστιξι καταξινόμενος, καὶ ἐπὶ ξύλον ὡς πρὶν, ὁ Δεσπότης
τυνόμενος καὶ σιδήρῳ πάντῳθεν, τὰς πλευρὰς θαπανό-
μενος, οὐκ ἐξηγόισα Χριστοῦ τὸ ὄνομα, πρὸς τοῦτο ἔχων ψυ-
χῆς τὰ ὄμματα ὡς συντηνόντα, ἀτενίζων Ἄγιε, τὰς τῆς σαρ-
κός, ἱφερεῖς ἐπίπονα Μηνᾶ μακάριε.

Μάρτυς Μηνᾶ παναοίδιμε τὴν τοῦ κόσμου ἀχλὺν, καὶ στρα-
τείαν ἐπίκληρον, καὶ εἰδώλων σκώτωσιν, ἀσεβῶν τὰ συνέ-
δρια τῇ ἀγαπήσει Χριστοῦ κατέλειπες στρατολογίας συναριθ-
μούμενος, τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ· ὅθεν καὶ ἀήττητος, παναληθῶς
μάρτυς ἀναδέδειξε ὑπὲρ αὐτοῦ ἐναθλῶν.

Επὶ πέτρῳ τὴν ἄσιστον, σιτρώσας ὁ Κῆρυξ τῆς ἀγίας πί-
στιως, τὴν καρδίαν σου μάρτυς Μηνᾶ παναοίδιμε, ἰσχὺν
ὑπερίσχηρον δέδωκε σοι· κατ' ἐχθρῶν ἀδαμάντινον, δύταμιν,
ρῶσιν ἄρρικτον ἐνάθλησας διόπης ἐν σταδίῳ χαλεποῖς κολα-
στηροῖς, θριαμβευτῆς ἀναδέδειξαι.

Τὸ τρισάριθμον σύνταγμα, τῶν μαρτύρων ὑμνήσωμεν τῶν
πιστῶν κρατέωμα καὶ διάσωμα τοὺς ἀθλοφόρους κραυγά-
ζοντας, ἀήττητοι μάρτυρες διασώσονται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κακώ-
σεως, Μηνᾶ ἐξοδοῖς σὺν συνάθλῳ τῷ θείῳ Βικετίῳ καὶ τῷ
Βικτωρὶ ἀξίως ὡς τῷ Κυρίῳ θεράποντες.

—2—

Τῆς ἀθλήσεως ἔπαυλον, ἀθλοφόρε, θαυμάσις τῷ λαμπρῶς ἀ-
θλίσαντι καὶ νίκσαντι, τὸ τῶν ἀθλοῦντων πανάθλιον,
ἐχθρῶν καὶ πολέμιον, σοὶ δωρεῖται ἀθλητὰ βροσελλὰν οὐρανῶν,
δόξαν ἀφθαρτον, ἀθλοφόρων ὁ μέγας, ἀθλοθέτης εἶδε γὰρ
αὐτὸς, ταιαύτας ἀθλοθέτας χαρίζεσθαι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν ἀθλητῶν τὴν καλλονὴν, καὶ τῆς Αἰγύπτου κλέος, τὴν βρύ-
σιν τῶν θαυμάτων, καὶ πρὸς Θεὸν πρεσβευτὴν εὐμενέ-
σταιον, συνελθόντες φυλομάργυρες μελοδικὰς ὑμνωδίας, τιμίσω-
μεν λέγοντες· χαίρεις τῶν ὁρθοδόξων φρουρὸς καὶ φύλαξ κρα-
τεὸς καὶ τείχος ἀπροσμάχητον, χαίρεις ἀστὴρ τηλαυγέσσιαι,
ὦ τὰ τοῦ κόσμου πέριτα· καταυγάζων τοῖς θαύμασι, χαίρεις τῶν
λυπουμένων ὁ θεὸς παρακλήτωρ, καὶ ἀδικουμένων θερμότατος
προστάτης· καὶ νῦν Μητὰ θαυμασιώτατε μὴ παύσῃ δεόμενος
Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐκτελούντων, τὴν πα-
νέορτον καὶ σεβάσμιον μνήμην σου.

Τὸ φῶς ἱλαρόν. Τὸ προκείμενον καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἀφῆται αὐτῶν διάσαντες,
ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθῆναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξο-
δος αὐτῶν καὶ ἡ ἀπ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οὐδὲ εἶσιν ἐν εἰρήνῃ, καὶ
γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης
καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν
αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χυμῷ τετρίφῃ ἔδοκί-
μασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς καὶ ἐν
καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀνελάμψωσι καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ δια-
δραμοῦνται· κρινούσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσουσι αὐτῶν
κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεπηθότες ἐπ' αὐτῷ συνήρουν ἐλήθειαν
καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμένουσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ εἰδος ἐν
τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν· καὶ ἡ
φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐ-
πρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ
αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπίσει αὐτῶν, λήψεται πα-
νοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὅπλον ποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχ-
θρῶν ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίαν· ἀνυ-
πόκρυτον. Ἀθήσεται ἀπὸ πᾶσα ἀκαταμάχητον δειότητι, δευνεὶ δὲ ἀπόδομον

— 2 —

ὁργὴν εἰς ρωμαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας, πορεύσονται εὐστοχοὶ δολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπισκοπῶν ἀλοῦνται καὶ ἐκ πατροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφθήσονται χάλαζαι ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕψω θαλάσσης ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτοὺς καὶ ἐρημώσεται πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυνατῶν· ἀκούσατε οὖν δικασταὶ καὶ σὺνετε· μάθετε δικασταὶ παράτων γῆς ἐνωτίσασθαι οἱ κρατούντες πλήθους καὶ οἱ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν ὅτι, παρὰ κυρίου ἡ κράτησις ἡμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς, ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ· γίνεσθέ μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην ἵνα γινώτε καὶ πιστεύσητέ μοι καὶ συνήτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔστι· Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός καὶ οὐκ ἔστι παράξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνήμεναι, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἄλλοτριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός. ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὃ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Πήσω καὶ τίς ἀποτρέψει ἐντό; Οὕτω λέει Κύριος ὁ Θεός ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ.

Εἰς τὴν λιτὴν, ἰδιόμελα ἦχος α'.

Μεγαλῶνυμε τοῦ Χριστοῦ ἀθλητᾶ, Μηνᾶ γενναϊότατε, σὺ ρωμαλέος φρονίματι τὸν ὄντως Θεὸν ἐν σταδίῳ ἐκύρηξας· τῶν παρόντων καταφρονήσας ὡς προσκαιρῶν· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, ἐπαγαλλόμενος, σὺν τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, ἀπαύστως τὸν Χριστόν, ὃν υἱὸν Θεοῦ παρηγορία, ὁμολογήσας ἰκέτευε εἰρηνεύσει τὸν κόσμον· καὶ τοὺς ἐν σπλήνῃ νόσῳ δεικνυμένους ἴασαι· λυτρούμενος ἐκ παντίων κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντας, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου.

Αναλαβὼν τὴν πανοπλίαν τοῦ Χριστοῦ, Μηνᾶ, μακάριε· πρὸς τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, ἐχώρισας ἀνδρικῶς, ὅθεν παντοδαπῶν κολάσεων εἶδеси προσωμύλησας, καὶ διὰ πασῶν τούτων εἰς γῆν παντελῶς κατηδάφησας· καὶ τὸν στέφανον τῆς νίκης ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὡς νικητὴς πανάριστος ἀπήλειψας· διὸ σοῦ τὴν σεβάσμιον πανήγυριν ἐπιτελοῦντες οἱ πιστοὶ τὸν Σωτήρα δοξάζομεν, τὸν ἀξίως σὲ δοξάσαντα.

— 4 —

Τῶν ἀθλητῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα Μηνᾶς ὁ θαυμάσιος· ἐν τῷ σταδίῳ πάσχοντα τῷ τυράννῳ ἔλαγε· δεινὰ μὲν τὰ παρόντα κολαστήριον ὡς δικαστῆν, οὐ προκρίνω, δὲ ὁδὸς τῶν οὐρανῶν τὰ ἐπίγεια, ἀλλὰ χαίρων ἀπὶ πρὸς τὸν ποθοῦμενον Χριστόν· οὐ ταῖς ἰκαισίαις σωτῆρ τὰ ἐλέη σου κατὰπεμψον ἡμῖν, καὶ σώσον τοὺς τὴν ἀθλῆσιν αὐτοῦ ἐκτελοῦντας πιστῶς.

Δόξα ἡχος πλ. α'.

Η παμφαῆς σου σήμερον ἀνέτειλε μνήμη Μηνᾶ ἔνδοξε, ὡς ἥλιος τοῖς πέρασιν, καὶ ἀπαύστως δαδουχεῖ τὰ ἰάματα, νόσους ἀποσοβοῦσα ἀνθρώπων, καὶ πάθη σπληνῶν θαραπεύουσα, ἰκέτευε οὖν ἀεὶ ὡς ἰατρός, παρεστηκὼς τῷ θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ἡμῶν, θαρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε Θεοτόκα.

Εἰς τὰ ἀπόστιχα ἡχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τοῖς τριβόλοις κεντούμενος, τοῖς βουνέυροις τυπτόμενος, τῷ πυρὶ τὸ σῶμά σου δαπανόμενος, οὐκ ἐξηρησάτω, ὄνομα Χριστοῦ τὸ σωτήριον, οὐχ ἡττήθης λογισμῷ, οὐ ξοάνοις ἐπέθηςας· ἀλλὰ γέγονας, ἐδελόθητον θῦμα καὶ θυσιά, καθαρὰ τε καὶ τελεία, μάρτυς Μηνᾶ τῷ δεσπότῃ σου.

στιχ. θαυμαστός ὁ θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Οφθαλμοὺς ἐκκεντούμενος, καὶ ἐν ξύλῳ κρεμάμενος, καὶ λαμπάσι πάντοθεν φλογιζόμενος, καὶ ἀπὸ πᾶσι δικάζωντος, τὰ νεῦρα τεμνόμενος, καὶ τῷ ξίφει κεφαλὴν, ἀφαίρουμένος ἔχαιρες Βίκτωρ, ἔνδοξε, ἀθλητὰ τοῦ σωτήρος ὁ νικῆσας, τοῦ ἐχθροῦ τὰς παρατάξεις, τῇ συνεργείᾳ τοῦ πνεύματος.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσε, ὁ Κύριος.

Εστεφάνωσε κύριος τῶν χαρίτων στεφάνων, Μηνᾶν τὸν πολυάθλον. σὺν Βικεντίῳ καὶ Βίκτωρι, ἐκουσίως γάρ, τοῖς βασάνοις δεδοκασιν, ψυχῆς γενναιότητι· ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγωνίσθησαν, προσδεθέντες τῷ πυρὶ, καὶ πρὸς Θεὸν ὡς σιγῶν· θία ἐν χερσὶ καταλιπόντας, τοὺς τυράννους γενναιότατοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Πάλιν ἡμῖν ἡ ἐτήσιος μνήμη, τῶν τοῦ Κόσμου φωστήρων ἀνέτειλε, Μηνᾶ τε καὶ Βίκτωρος καὶ Βικεντίου, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας φωτίζουσα, τοῖς ὑπὲρ Χριστοῦ διὰ σταυροῦ αὐτῶν ἀγωνισμασι, διὰ τὸν ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ στεφανόσαντα αὐτοὺς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

— 5 —

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ ἡ ἄμπελος.

Ἀπολυτίκιον τῶν ἁγίων. ἤχος δ'.

Τὸν τύραννον ἡσχηνας ἀνδριοφρόνως στερεῖ, εἰδωλα, κα-
τεπάτησας, καὶ τὰ ἐν βίῳ τερπνὰ, Μηνα πανμακάριστε·
ἐκλήψας τοὺς στεφάνους διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔτῃχες κληρονομίαν
παρὰ τοῦ μόνου δεσπότου, διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ, πρόσθεν,
σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπαιάνος ἀπόκρυφον.

Εἰς τὸν ὄρθρον καθίσματα εἰς τὴν α'. στιχολ.

Ταχὺ προκατάλαβε ἤχος δ'.

Ἀσκήσει ἐλάμπρυνας τὸ ὀκτικὸν τῆς ψυχῆς, ἀκτίσι ἀθλήσεως
φωταγωγῇ τοὺς πιστοὺς, Μηνα· ὁ θαυμάσιος, ὅθεν τὴν παναγίαν
καὶ σεπτήν αὐτοῦ μνήμην, πιστεῖ ἐπιτελοῦντες ἐκδοήσωμεν, πάντες ὡς
ἔχων παρησίαν πρὸς Χριστὸν πρόσθεν μάρτυς σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τὸ αὐτό, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα ταῖς ἐκείαις ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε
τῷ σὺ υἱὲ καὶ Θεῷ Κυρίᾳ Πανάχαρτε, λύσον τὰς περιστάσεις
τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων, σκέδασεν τὰς ἐνέδρας καὶ τὰ θρόνη Παρ-
θένη. τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων κατὰ τῶν δούλων σου.

Ἔτερον, Ὁ Ὑψωθῆς ἐν τῷ σταυρῷ.

Τοὺς τῶν τριβῶλων σπαραγμοὺς ἐγκατερρίσας, καὶ τοῦ πυρός τὴν
χαλεπὴν τιμωρίαν, μαρτυρικῶς ἠγώνησαι, Πανόλβιε στέφος ἀμα-
ράντινον ἐκ Θεοῦ ἐκομίσω, τούτῳ, παριστάμενον σὺν ἀγγέλων χωρεί-
αις, ὃν ἐκδιδώπει, σώζεσθαι ἡμᾶς Μηνα· παμμάκαρ τοὺς πόθῳ ὁμνούν-
τας σε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅς σιωπῶμεν ἀεὶ Θεοτόκε τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι·
εἰ μὴ γὰρ, σὺ προέστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρήσατο ἐκ το-
σοῦτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους οὐκ ἀποστῶ-
μεν Δέσποινα ἐκ σοῦ σοὺς γὰρ δούλους σώξεις ἀεὶ ἐκ παντίων δεινῶν.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Κάθισμα. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐν τῷ ὄψει δὲ Κύριος τῆς ἐκκλησίας, ἀληθῶς σὲ ἔθετο ὥσπερ, ἀ-
στέρα φαινόν, φωταγωγοῦντα τοὺς ψάλλοντας, κλέος μαρτύρων
Μηνα· παναοίδιμε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐφροσύνῃς σήμερον ἡ οἰκουμένη, ἐπληρώθη, ἅπασα, ἐν τῇ εὐτημίᾳ ἑορτῇ τῆς Θεοτόκου κραυγάζουσα, αὕτη ὑπάρχει σκηνὴ ἐπουράνιος.

Τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου προκείμενον ἤχος δ'. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ δούλου αὐτοῦ. Τὰ πάντα πνοή, Εὐαγγέλιον τοῦ ὁρθοῦ ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Εἶπαν ὁ Κύριος τοῖς ἐκ τοῦ μαθηταῖς προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. 'Ο Ν'. Δόξα ταῖς τῶν σῶν Μαρτύρων. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. στχ. ἐλέησόν με ὁ Θεός· ἰδιόμελον ἤχον πλ. δ'. Δεῦτε ἅπαντες πιστοὶ συνελθόντες εὐφημήσομεν Μηνᾶν τὸν ἀήτητον μάρτυρα, οὗτος γὰρ τὴν ἐπίγειον στρατείαν ἀπόστατο, τὸ ὄπλον τοῦ σταυροῦ ἐνδυσάμενος, Χριστῷ ἠκολούθησε, καὶ τῆς ἀπαράντου δασιλέας, τῶν οὐρανῶν ἡξιώθη ἀπολαβεῖν ὡς πιστὸς δοῦλος Θεοῦ. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Τὸ κύριον ἐλέησον 12. 'Ελέει καὶ οἰκτιρμοῖς. 'Ο κανὼν τοῦ ἁγίου καὶ τῆς ἡμέρας. 'Ωδὴ α'. ἤχος δ', Καταδασίαι. 'Ανοίξω τὸ στόμα μου.

Τιμῶντι τὴν μνήμην σου, καὶ τοὺς γενναίους ἀγῶνας σου, Μηνᾶ πανασιδίμε, αἰγλήν ἐξ ὕψους μοι, φωτοδότιδα, πεμφθῆναι ἐκδισώπει, τὸ νέφος διέκουσαν τῆς ἀγνωσίας μου.

Ιδεῖν ἐφιέμενος, ἀθανάσιον τὴν μέλλουσαν, θανεῖν τιμωρούμενος, μάρτυς ἡγάπησας, τοῦ τὸν θάνατον, θανάτῳ καθελόντος, τὸ πάθος μιμούμενος, Μηνᾶ μακάριε.

Μὴ φέρων αἰδίμε, Θεὸν ὄραν ἰδριζόμενον, ἐμάχουνας, ὄρεσιν ἐνδιαιτώμενος, καὶ πρὸς ἄθλησιν, σαυτὸν καὶ πρὸς ἀγῶνας, γυμνάζων οὓς ἤνυσας, γνώμης στερεότητι.

Θεοτοκίον.

Ως ἐμψυχὸς τράπεζα, ἄρτον χωρεῖς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ὡς δάτος βαστάσασα, οὐ κατεπλήχθης τὸ πῦρ, καὶ ὡς ἀμπελὸς ἀπότιστος ἐλαστάνεις τὸν δότριν πανάμωμε, πόν ἀγεώρητον.

'Ωδὴ γ'

Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμεθα ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ πατρὸς ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ, οὐ γὰρ ἐστὶν ἅγιος πλὴν σοῦ φιλόανθρωπε.

Σεσοδημένος τοῖς πανσόφους σου λόγοις ὁ τύραννος σὲ μαστίζει ἀρειδῶς, ὡμοῖς δουνεύροις οἰόμενος τούτοις κατακάμπτειν σε, Μηνᾶ μακάριε.

Ενατινίζων νεοροῖς ὀρθόκλητοῖς πρὸς τὸν Κύριον, τῆς σιρκὸς τὰ δυσσχθῆ, δασάνων δάρη ὑπέφερες γνώμης γενναιότητι, Μηνᾶ θαυμάσιε.

Μὴ δειλιάσας τῶν δασάνων τὸ λίαν ἐπίπονον πνέων ζήλου θεικοῦ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐχώρησας, κρίζων μὴ ζητούμενος ἦλθον αὐτόκλητος.

—7—

Θεοτοκίον.

Αδου πυλῶν με ὁ ἐκ σοῦ σαρκαθεὶς ἀνηγάγετο ξύλου δρώσει
 πονηρᾷ θανατωθέντα πανάμωμε θάνατον ἐκούσιον κατα-
 δεξάμενος.

Κάθισμα τοῦ μάρτυρος. Ἦχος πλ. δ' Τὴν σορίαν καὶ λόγον.

Ητὸ πρὶν ἀγνώσιος σκότει δεινῷ κρατουμένη, θεόφρων
 Μάρτυς Μηνᾶ, Αἴγυπτος ἀνέτειλε σὲ φωστῆρα, Παγ-
 κόσμιον, ἀθάλας νύκτα συντόνως ἐλαύνοντα ταῖς δολίσι μάκαρ
 τῶν θείων ἀγῶνων σου· ὅθεν τὴν φωσφόρον καὶ σεπτὴν σου ἡ-
 μέραν φαιδρῶς ἐορτάζοντες, ἐκτενῶς σοι κραυγάζοντες· ἀθλητῶν
 ἐγκαλλώπισμα, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἁ-
 φεσιν δωρῆσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου παρθένε τὴν ταπεινὴν τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου
 τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυδέρητον ποντουμένην τῷ
 κλύδωνι ἁμαρτιῶν τε φόρτῳ φανείσαν ὑπέραντλον καὶ εἰς πυθμέ-
 να ἄδου πεσεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε τῇ θερμῇ πρεσ-
 βείᾳ καὶ σῶσον παρέχουσα σὸν λιμένα τὸν εὐδίων ἵνα πίστει
 κραυγάζω σοι. Πρέσβευε τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων
 δοῦναι μοι, τὴν ἄρεσιν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δοῦλος σου.

Ὡδὴ δ'

Οκαθήμενος ἐν δόξῃ ἐπὶ θρόνου θεότητος ἐν νεφέλῃ κούφῃ
 ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος τῇ ἀκυράτῳ παλάμῃ καὶ διέ-
 σωσε τοὺς κραυγάζοντας· δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Ραντισμῷ σου τῶν αἱμάτων κατεσβέσθησαν ἀνθρακες τῆς
 πολυθείας, φάλαγξ τῶν δαιμόνων δεθύθυσται, ἡ τοῦ
 Χριστοῦ ἐκκλησία κατηρδεύθη δὲ ἀθλοφόρε παμμάκαρ, Μηνᾶ
 ἀξιάγαστε.

Τῇ ἐν ζήλῳ ἀναρτήσῃ εἰκονίζεις τὸ πάθημα τοῦ σταυροῦ
 τὸν ὄρον, μάρτυς ὑπομένεις τοὺς ξεσμούς, προξενούντας
 σοι ἀπολαύσεις τὰς ἐν οὐρανοῖς γενναιότατε.

Θεοτοκίον

Σαρκαθέντι ἀπορρήτως τὸν Θεὸν ἀπεκύησας ἐκ τῶν σῶν αἰ-
 μάτων, ὄλκον ἑαυτῷ δορησάμενον τὸν ἐν δυεῖ ταῖς οὐ-
 σίαις καὶ θελήσας γινωριζόμενον, θεοπρεπῶς ἀπειρόγαμε.

Ὡδὴ ε'

=8=

Ασεβείς εὐκ ὄφονται τὴν δόξαν σου Χριστέ, ἀλλ' ἡμεῖς σὲ μονογενὲς πατρικῆς ἀπαύγασμα δόξης θεότητος ἐκ νυκτός ὀρθίζοντες, ἀνυμνοῦμεν σε φιλόανθρωπε.

Μαρτυρίου ἡστραψας φαιδρῶ; μαρμαρυγαῖς ἀμαυρώσας τὴν ζοφερὰν ἀύειαν πάνσοφε καὶ κατεφώτισας τῶν πιστῶν πληρώματα, ἀθλητὰ Μηνᾶ πανεύφημε.

Ηφανίσθη ἅπανα ἐπίνεια ἐχθρῶν τῇ στερρᾷ σου ὑπομονῇ. **Η**Οὐλύμος οὐ μάστιγες οὐδὲ κατάφλεξις, εὖ τριβόλων κάκωσις σου τὸ πρόθυμον ἡμαύρωσεν.

Θεοτοκίον.

Νεουργεῖ φθαρθέντα με τικτόμενος ἐκ σοῦ, ὑπάρ φύσιν ὁ λυτρωτὴς παλαιᾶς κατάρας με ἐκλυτρωσάμενος, Θεομήτωρ ἄχραντε ὃν ἐκέλευε σωθῆναι ἡμᾶς.

ᾠδὴ στ'

Εδόξασε προτυπῶν τὴν ταρὴν τὴν τριήμερον ὁ προφήτης Ἰωάννης ἐν τῷ κήτει δεόμενος· ἐκ φθορᾶς με ρῦσαι Ἰησοῦ βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Παρίστασο πρό θεμάτων τυράννων κρινόμενος καὶ τὴν πλάνην στηλιτεύων Μηνᾶ πανκοῖδιμε· σεαυτὸν δὲ στήλην εὐσεβείας πιστοῖς παρεχόμενος.

Ιδρῶτι σου τῶν ἀφώνων τὴν πλάνην ἐξήρνας τῶν εἰδώλων· σεαυτὸν δὲ ναὸν ὠκωδόμησας τῆς σεπτῆς Τριάδος, ἀθλοφόρε Μηνᾶ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ιάτρευσον τὰ ἀνίατα πάθη πανάμωμε τῆς ψυχῆς μου τῇ μετώπῃ τῆς σῆς ἀγαθότητος, ἀγαθὸν σωτήρα τὸν Χριστὸν τοῖς ἐν κόσμῳ κυήσασα.

Κοντάκιον τοῦ μάρτυρος. Ἦχος δ'. ἐπεφάνης σήμερον,

Τῆς στρατείας ἤρπασε τῆς ἐπικύρου καὶ ἀφθάρτου ἔδειξε σὲ ἀθλοφόρε κοινωνὸν Μηνᾶ Χριστοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ὁ τῶν μαρτύρων ἀκήρατος στέφανος· ὁ οἶκος μεγάλης πρόξενης ἡμῖν ὑπάρχει θυμηδίας ἡ μνήμη τῶν μαρτύρων κατὰ πάντων ἀνδρείαν καὶ ἀριστείαν κατ' ἐχθρῶν ἐπιδεικνυμένη ἐν φαιδρᾷ καὶ προσηγεῖ ὁμολογίας χάριτι· δεῦτε ὅθι ἐν ταύτῃ φιλέοργοι πάντες εὐφρανθῶμεν τῆς προσκαίρου εὐφροσύνης τὴν κρείττονα καὶ τελειοτέραν Μηνᾶ τοῦ ἀθλητοῦ τὴν μνήμην τελοῦντες καὶ λαμβάνοντες πάντων δῶρον τὴν λύσιν. Τούτων δὲ δωτὴρ Χριστὸς ὁ Θεὸς ὑπάρχει, ὁ τῶν μαρτύρων ἀκήρατος στέφανος.

— 9 —

Συναξάριον

Τῇ ΙΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ τοῦ ἐν τῷ Κοτυνασίῳ. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγ. μάρτυρος Βικτωρος Βικεντίου διακόνου.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίας πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν μαρτύρων Ὡδὴ Ζ'.

Ο διασώσας ἐν πυρὶ τοὺς ἄβραμαίους σου παῖδας καὶ τοὺς Χαλδαίους ἀνελών, οἷς ἀδικῶς δίκαιους ἐνήδρευσας· ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων εὐλογητός εἰ,

Συναποβάλον ταῖς πληγαῖς σὺ τοὺς δερματίνοους χειτῶνας τῆς ἁμαρτίας, καὶ στολὴν ἐνεδύσω μηκέτι παλαιώσαν δεχομένην μακάριε ἦν ἐξήφανεν ἡ χάρις ἐπιφανείσα.

Εχὼν ἀφθόγους δωρεὰς καὶ θαυματουργίας πηγᾶς τοῖς τὴν σεπτὴν σου ἑορτὴν ἐκτελοῦσι Μηνᾶ ἀξιάγαστε καὶ συμπράττεις τοῖς ψάλλουσιν· ὁ Θεὸς τῶν πατέρων εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς εὐλογημένης γαστρὸς σου ὃν εὐλογοῦσιν τῶν οὐρανῶν αἱ δυνάμεις βροτῶν τε συστήματα ὁ ἡμᾶς λυτρωσάμενος τῆς κατάρας τῆς ἀρχαίας εὐλογημένη.

Ὡδὴ Η'.

Ωράθης ὡς ἄριστος ἐν τῷ μέσῳ πυρὸς ἀποτρίβων ἐξωπόμενος θῦμα ὡς ἀμώμωτον τέλειον ὡς ἁγίασμα, ὡς ἱερεῖον ἁμώμωτον· ὁλοκαυτούμενος καὶ θείαν εὐωδίαν ἐκπέμπων ἦν Θεὸς ὁσφράνθη Μηνᾶ Θεοῦ θεράπων.

Συρόμενος μάρτυς καὶ τριβόλους δέξει κεντούμενος συνέτριψας κέντρα τοῦ ἀλάστορος ξίφει δὲ τεμνόμενος ὡς ἐν ἐκτάσει πίστεως ὅπλοις διέκωπας ἀνόμων κεφαλὰς ἀθλοφόρος μέλπων εὐλογεῖτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ανθεὶς τῆς σαρκὸς πληγὴ τοῦ ξίφους στοργῇ συνεδέθης τελειότερον μάρτυς τοῦ δεσπότου σου πρόσωπον πρὸς πρόσωπον νῦν δὲ δρᾷς θεοῦμενος Μηνᾶ καὶ μέλπεις αὐτῷ τὸν Κύριον ἔμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Οἱ καὶ ἐν γαστρὶ σου ὑπὲρ λόγον ὁ λόγος δημιουργήσας κτίσιν ἄπασαν· βρέφος καθορᾶται δὲ σοῦ ἀποτρίβόμενος ὁ πρὸ αἰῶνων ἄχραντος ἐκ τοῦ πατρὸς γεννηθεὶς ὃν πᾶσα εὐλογεῖ καὶ δοξάζει κτίσις Θεοτόκε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

=10=

ᾠδὴ Θ'

Γῆ σου νῦν τὸ σῶμα τὸ στερρόν μακάριε ἐναθλήσαν κατακάλυψε φέρει τὸ πνεῦμα οὐρανός δὲ σὺν πνεύμασι μαρτύρων γηθόμενον καὶ παιδοπατήρ δόξῃ λαμπόμενος, ὅθεν σὲ πάντες μακαρίζομεν.

Οἱαίς μετ' ἀγγέλων ἐν φωτὶ ἰσάγγελον πολιτίαν ἀσπασάμενος βλέπεις τοῦ καθαρυμένου Μηνᾶ τὴν τοῦ Κυρίου τερπνότητα πλουσίως ταῖς ἐκείθεν λαμπόμενος φωτοχυσίας ἀξιοῦσαι.

Ιδὼν τὸν ποθοῦμενον Χριστὸν Γιανεύφημα ἀπολαύεις τῆς θεώσεως ἔσσης τοῦ πόθου ἐπερθάσας Μηνᾶ τῶν ἐφειτῶν τὸ ἀκρότατον ἡμῶν δὲ μνημονεύεις τῶν πόθων σου μνήμην τελούντων τὴν πανίσρον,

Θεοτοκίον

Σαρχὶ καθ' ὑπόστασιν ἡμῖν ἐκύησας θεὸν λόγον μητροπάρθεν, κυρίως ὅθεν Θεοτόκον καρδιά σὲ καὶ γλώσση κηρύττοντες φωνὴν σου τοῦ Γαβριὴλ προσφθεγγόμεθα· χαῖρε βοῶντες πάντων Δέσποινα.]

Ἐξαποστηλάριον τῶν μαρτύρων, Ὁ οὐρανῶν τοῖς ἁγίοις.

Τοὺς οὐρανούς ἀστέρες κατακοσμοῦσιν οἰκίτρων τὴν ἐκκλησίαν Μηνᾶς δὲ Βίττωρ Βικέντιος κοσμεῖ καὶ στεφανίς δι' ὧν σῶσον ἡμᾶς τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας. (δύς).

Θεοτοκίον

Εν σοὶ πανάχραντε κόρη ἐθεωρήθησαν ὄντως αἱ τοῦ Κυρίου πορεῖαι καὶ τοὺς βρωτοὺς ὁδηγοῦσιν ἐνθα χωροῦται ἅγι ἐλων καὶ πάντων ἁγίων δῆμοι.

Εἰς τοὺς αἰῶνας Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Μηνᾶ παμμακάριστε τῶν ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα τῶν θεομῶς εὐφημούντων σε προστάτης γενόμενος ἐκ παντὸς κινδύνου πάσης ἀσθενείας ἐπιδρομὰς ἀγαρηνῶν καὶ τεραυνίδος τάχως διδάσῃς. Ὡς μάρτυς γὰρ ἀήττητος καὶ προσβεβητής ἀκατασχυντός παρηγορίαν ὡς κέκτησθαι πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Δρόμον ἐκτελέσαντα σὲ καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντα ἀθλοφόρε μακάριε Χριστὸς ἐστεφάνωσε τῷ λαμπρῷ στεφάνῳ τῆς δικαιοσύνης καὶ κατελάμπρυνε τὴν σὴν ὁμολογίαν Μηνᾶ Μακάριε δι' ὃ τὴν ἐπουράνιον νῦν βασιλείαν δεξάμενος τὸν σωτήρα δυσώπησον ὑπὲρ τῶν ἀνυμνοῦντων σε.

Ανθος ὠραιότατον, ἐν τῷ λιμῶνι ἐξηνθυσας, σὺ Μηνᾶ πανσεβά-
σμιε, τοῦ πνεύματος πέμποντα· θεῖαν εὐδοσίαν καὶ τὰς δια-
νειάς εὐδοδιάζοντα, πιστῶς τῶν αἰτησίῳς, μνήμην, τιμώντων σου, τοὺς
ἀθλοὺς τὰ παλαίσματα, τὴν μακαρίαν τελείωσιν. δι' ἧς φῶς τὸ ἀνέ-
σπερον ἐκληρόσω, γηθόμενος.

Δεῦτε φίλαθλοι τὴν τρισαυγὴ τῶν μαρτύρων τιμήσωμεν χορεῖαν,
Μηνᾶν τε καὶ Βίκτωρα καὶ Βικέντιον, οὗ αἵματα ἔδωκαν, καὶ
ὠνήσαντο, τὴν αἰώνιον ζωὴν· διὸ καὶ καρτερικῶς ἀντέλεγον τῷ ἔφευρε-
τῇ τῶν κακῶν· οὐ προκρίνομεν τὰ φθαρτὰ τῶν ἀφθάρτων· οὐ στρατευ-
όμεθα, βασιλεῖ θνητῷ γλῆνῳ ἀλλὰ τῷ ζῶντι Βασιλεῖ στρατευόμεθα,
τῷ ἀεὶ δοῶντι τοῖς πιστοῖς· ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ καὶ ἀπεθάνει ζήσεται.

Δόξα. ἤχος. πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι τὸν ὕμνον, καὶ κροτήσωμεν ἐν ἄσμασιν,
καὶ τερπόμενοι μελωδίσσωμεν τῇ χαρμούνῳ πανηγύρει, τοῦ
ἀθλοφόρου Μηνᾶ, ἀθλῆται καὶ φιλομάρτυρες, συνέλθετε, καὶ τὸν ἀ-
θλοφόρον κροτήσωμεν ἐν ὕμνοις. Πανδοχεῖ ἐλέγξαντα, κακουργίαν γε-
νομένην, πρὶν καὶ ἐμπόρῳ φιланθρώπως ἀναστήσαντι. Μαρτύρων οἱ φι-
λέοιτο, τὸν τοῦ Χριστοῦ ἐπλήτην, συνελθόντα, εὐφρομήσωμεν· οἱ ἐν κιν-
δύνοις τὸν λυτρωτὴν, οἱ ἐν πενίᾳ τὸν ἔλθον, οἱ ἐν θλίψεσι τὴν χαρμα-
νὴν, οἱ ἐν ἀσθενείαις τὴν ῥῶσιν, οἱ ἐν πάθει τὴν θεραπείαν, τὸν πάν-
τας τοὺς δεομένους, εἰσακούοντα, μέγιστον στρατιώτην ἐγκωμιάζοντες
οὕτως εἶπομεν· ἀθλητῶν φωστὴρ Μηνᾶ καμφαέσσετε, ἔξελοῦ ἡμᾶς
ἐκ πανταίᾳ ἀνάγκης καὶ σῶσον τοὺς δούλους σου ταῖς ἰκαιοῖαις σου.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε. Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Ἀπόστολος. Κυριακή ΙΕ'

Εὐαγγέλιον τῆς λειτουργίας, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην. Εἶπεν ὁ Κύριος
τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ. ΘΕΩ. ΔΟΞΩ.

ΑΓΙΟΣ ΜΗΝΑΣ

ΒΙΟΣ - ΘΑΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

ΤΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΣΙΟΥ

ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΜΗΝΑ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ

- ΛΑΡΝΑΚΑ -

Ἡ Ἱερά Μονή Ἀγίου Μηνᾶ εἶναι στήν Ἐπαρχία τῆς Λάρνακας, μεταξύ τῶν χωριῶν Βάβλας καί Κάτω Δρυός.

Ἀσφαλτόδρομος ὁδηγεῖ μέχρι τῆς Μονῆς ἀπό τοὺς σταθμοὺς Σκαρίνου ἢ Χοιροκοιτίας.

Ἡ Μονή αὐτή, πιθανόν κτίσμα τῆς μέσης Τουρκοκρατίας εἶχεν ἀνακαινισθῇ τὸ 1754 - 1757. Ἐχει ἐξαίρετο ξυλόγλυπτο τέμπλο μέ δυό μεγάλες τοιχογραφίες στά πλάγια, τοῦ Ἀγίου Μηνᾶ καί τοῦ Ἀγίου Γεωργίου.

Μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ τρέχοντος αἰῶνος ἦταν Μονή ἀνδρική, ἐγκατελήφθη ὅμως ἀπὸ ἑλλειψι προσωπικοῦ. Τὸ 1965 ἀνεσυστήθη ὡς Γυναικεία Κοινοβιακὴ Μονή ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν Κιτίου, κατόπιν ἀόκνων προσπάθειῶν τοῦ προστάτου τῆς Μονῆς καί πνευματικοῦ πατέρα της, Θεοφιλεστάτου Χωρεπισκόπου Ἀμαθοῦντος κ. κ. Καλλινίκου.

Σήμερα μονάζουν σ' αὐτὴν δέκα μοναχές πού μέ τὴν καθηγουμένην Παρθενίαν ἀσχολοῦνται μέ τὴν Βυζαντινὴν ἀγιογραφίαν, τὴν κηπουρικὴν καί τὴν μελισσοκομίαν.

Στὴ Μονή διαμένει ὡς μόνιμος Θεολόγος καί πνευματικὸς, ὁ Πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης Λεόντιος Χ' Κώστας. Τελεῖται τακτικὰ θεία λειτουργία. Τὶς Κυριακὲς καί τὶς ἐπίσημες γιορτὲς ὑπάρχει καί Θεῖον κήρυγμα.

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ἅγιος Μηνᾶς. Τοιχογραφία πού βρίσκεται στὴ Μονή τοῦ Ἀγίου Μηνᾶ Λάρνακας.

σου. Νά, είσαι σχεδόν γέρος. Μή φέρνεσαι λοιπόν άνόητα, καταφρονώντας τή γλυκεια ζωή και προτιμώντας τὸ θάνατο. Σκέψου σάν φρόνιμος άνθρωπος κι' έλα νά έπικοινωνήσης μαζί μας. "Αν μᾶς ακούσης, θά έχης τήν πρώτη σου θέσι. Καί οί θεοί, πού τοὺς ὕβρισες χιθές, θά σέ συγχωρήσουν. Έπίσης ὁ βασιλέας θά σέ τιμήση.

Στά λόγια αὐτά τοῦ ἡγεμόνος ἐγέλασεν ὁ "Αγιος καί τοῦ εἶπε:

— Δέν ὑπάρχει, ὦ ἡγεμῶν, κανένα πράγμα πού μπορεῖ νά μέ κάμῃ ν' αλλάξω γνώμη. Κανένα βασανιστήριο δέ μπορεῖ νά μέ χωρίσῃ ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Κι' ἂν θέλῃς νά τὸ δοκιμάσῃς στήν πράξη, βάλε σ' ἐνέργεια ὅποιαν παιδεύει θέλεις, ἐγὼ δέ θά σοῦ χρωστῶ γι' αὐτὸ εὐγνωμοσύνη!

Ὁ Πύρρος, ἔξω φρενῶν γιά τήν πρόκλησι, προστάζει τοὺς στρατιῶτες:

— Συλλάβετε αὐτὸν τὸν μιαιφόν καί τανῦστε τον στή γῆ στά τέσσερα. Καί πάρτε βούνευρα νοπιά καί κτυπάτε τον ἀλύπητα, ὥσπου ν' ἀπολαύσῃ ἐκεῖνο πού ζητᾷ.

Οἱ στρατιῶτες ἔβαλαν εὐθύς τὸ ἔργο μπροστά. Ὁ "Αγιος ὅμως ἔδειξε τέτοια καρτερία καί ὑπομονή, πού νόμιζε κανεὶς πὼς κάποιος ἄλλος ἐτιμωρεῖτο κι' ὄχι ἐκεῖνος. Ἐδειχνε ὅτι μέ τήν παιδεύει μᾶλλον εὐφραινόταν. Κουρασμένοι οἱ στρατιῶτες μεταλλάχτηκαν ὑπὸ τρεῖς φορές, μὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Φανέρωσεν ὁ "Αγιος τέτοιαν ἀνδρεία, πού ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἐθαύμασαν.

Κάποιος στρατιώτης, φίλος τοῦ Ἀγίου, Πηγάσιος τὸ ὄνομά του, βλέποντας κάποια στιγμή πὼς τὸ σῶμα τοῦ Μηνᾶ ἐπρόκειτο νά διασκορπιστῇ ἀπὸ τίς πληγές, πήγε μέ λύπη καί τὸν παρακάλεισε:

— Δέ βλέπεις, καημένε, πὼς ἔχεις σχεδόν διαλυθῇ; Οἱ σάρκες σου κολλοῦνε στά λουριά καί σέ λίγη ὥρα θά πεθάνῃς ἄδικα. Πές μόνο μέ τὰ χεῖλή πὼς θυσιάζεις. Ὁ Θεός σου, πού γνωρίζει τήν καρδιά σου, δέ θά σοῦ τὸ καταλογίσῃ γιά πταῖσμα. Δέ θά τὸ κάνῃς μέ τή θέλησί σου, ἀλλὰ μόνο γιά τίς ἀφόρητες πληγές.

Μόλις ἤκουσε τὰ λόγια αὐτά ὁ "Αγιος, τὸν κοίταξε μέ βλέμμα αὐστηρὸ καί εἶπε:

— Ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τήν ἀνομίαν! (3) Φύγε ἀπὸ σιμά μου, ἐχθρὲ τῆς ἀληθείας καί ὄχι φίλε μου! Ἐγὼ στὸ Θεό μου μόνο θυσίασα καί σ' Αὐτὸν μόνο θά θυσιάζω, πού εἶναι βοηθός μου καί ρύστης μου. Ὅσο δέ γιά τίς πληγές πού λαμβάνω, μέ βοηθᾷ νά τίς υπομένω μέ χαρὰ καί τρυφή.

Βλέποντας ὅλα αὐτά ὁ Πύρρος, ἐπρόσταξε νά τὸν δέσουν ψηλά, τεντωμένον ὀρθιο σὲ ξύλο, καί μέ σιδερένα νύχια νά ξύνουν τὸ σῶμα του, ὥσπου νά φανοῦν τὰ ἐντόσθιά του. Καί ἀφοῦ ἐκτελέστηκε ἡ διαταγή

(3) Ψαλμός 6, 9.

του, ὁ θηριώνυμος ἡγεμὼν ἐμπαίζοντας τὸν Ἅγιο τοῦ εἶπε:

— Ἐγνώρισες τώρα, Μηνᾶ, λίγην παιδεύσει στὸ σῶμα σου γιὰ νὰ φρονιμέψης ἢ θέλεις ἀκόμη νὰ προσθέσουμε κι' ἄλλην τιμωρία, γιὰ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασί σου;

Ὁ Μάρτυς τότε τοῦ ἀπάντησε:

— Ὡ ἀνόητε, πὺν θαρρεῖς πὼς θὰ μοῦ μεταβάλῃς τὴν πίστι με τέτοια παιγνίδια! Σοῦ ἐπαναλαμβάνω πὼς κανένα μαρτύριο δὲ μπορεῖ νὰ σαλεύσῃ τὴν ὁμολογία μου στὸ Χριστό.

Τότε ὁ Πύρρος διέταξε τοὺς στρατιῶτες νὰ τὸν ξένουν περισσότερο. Ταυτόχρονα ἔλεγε στὸν Ἅγιο:

— Ἄφησε, Μηνᾶ, τὴν κακὴν ἐπιμονή καὶ ὑποτάξου στὴ διαταγὴ τοῦ μεγάλου αὐτοκράτορα Μαξιμιανοῦ.

Ὁ Ἅγιος τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ἐπειδὴ ἀγνοεῖς ποιὸς εἶναι ὁ βασιλιάς πὺν πιστεύω, γι' αὐτὸ με παροτρύνεις νὰ Τὸν ἀπαρνηθῶ καὶ νὰ ὑποταχθῶ σὲ φθαρτὸν ἐγκόσμιον βασιλέα. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀρνοῦμαι τὸν ἀληθινὸν βασιλέα, πὺν χαρίζει ζωὴν καὶ πνοὴ σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς καὶ δίνει καὶ στοὺς βασιλεῖς τὴν ἐξουσία.

Βλέποντας ὁ Πύρρος τὴν ἐπιμονὴ τοῦ Ἁγίου, ἠθέλησε νὰ τὸν προσελκύσῃ στὸ μέρος του με τέχνασμα. Προσποιούμενος ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνόταν τὰ λεγόμενα τοῦ Ἁγίου, εἶπε:

— Καὶ ποιὸς, Μηνᾶ, εἶναι αὐτὸς πὺν δίνει ἐξουσία στοὺς βασιλεῖς καὶ εἶναι ὁ ἴδιος βασιλιάς ὅλης τῆς κτίσεως;

Σ' αὐτὸ ὁ Ἅγιος ἀπάντησε:

— Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς εἶναι ἀθάνατος καὶ σ' Αὐτὸν ὑποτάσσονται ὅ,τι ὑπάρχει στὸν οὐρανὸ καὶ τὴν γῆ.

Ὁ Πύρρος πρόσθεσε:

— Καὶ δὲν ξέρεις, Μηνᾶ, πὼς γιὰ τὸ ὄνομα αὐτὸ πὺν πρόσφερες, θυμῶνουν οἱ βασιλεῖς καὶ προστάζουν νὰ σᾶς τιμωροῦμε ἀλύπητα;

Ὁ Ἅγιος ἀποκρίθηκε:

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει οὔτε με στενοχωρεῖ ἂν θυμῶνουν οἱ βασιλεῖς. Ἐγὼ ἓνα σκοπὸν ἔχω: Νὰ πεθάνω σ' αὐτὴ τὴν ὁμολογία. Ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ με χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Οὔτε θλίψις, οὔτε διωγμός, οὔτε λύπη, οὔτε γεινότης, οὔτε κίνδυνος, οὔτε μάχαιρα (4).

Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἁγίου ἡ ἀγανάκτησι τοῦ τυράννου ἐκφυρνώθηκε. Ἐδῶσε ἀμέσως προσταγὴ στοὺς βασανιστὲς στρατιῶτες νὰ πάρουν

(4) Ρωμαίους 8, 38.

τρίχινους σάκκους καὶ νὰ τρίβουν μ' αὐτοὺς δυνατὰ τὸ ἐξεσμένο κορμὶ τοῦ Ἁγίου. Ἐκεῖνος ὁμῶς ἀκαμπτος μόλαταῦτα, τοὺς ἔλεγε:

— Σήμερον ξεντύνομαι τὸν δερμάτινον χιτῶνα τῆς ἁμαρτίας καὶ ντύνομαι τὸ φωτεινὸν ἔνδυμα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ!

Βλέποντας ὁ δικαστὴς πὺς οὔτε μὲ τὸ βασανιστήριον ἐκεῖνο δὲ μπόρεσε νὰ λυγίσῃ τὸν Ἅγιο, ἐπρόσταξε ν' ἀνάψουν λαμπάδες καὶ νὰ καίουν μ' αὐτὰς γύρω τὸ σῶμα του. Πάλι ὁμῶς δὲν κατώρθωσε τίποτε. Ὁ Ἅγιος ἐθεωροῦσε παιγνίδι καὶ τὸ βασανιστήριον αὐτὸ καὶ τοὺς ἐχλεύαζε:

— Ἔχω τὸν Χριστὸ μου βοηθό, ποὺ μᾶς παρήγγειλε νὰ μὴ φοβούμεθα ἐκείνους ποὺ μᾶς κομματιάσουν τὸ σῶμα, μὰ τὴν ψυχὴ μας δὲ μποροῦν νὰ δλιάσουν.

Σὰν εἶδε ὁ Πύργος πὺς μὲ κανένα μέσο δὲ μποροῦσε νὰ δαμιάσῃ τὸν Ἅγιο, ἐπρόσταξε νὰ τὸν κατεδάσουν ἀπὸ τὸ ξύλον καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν ἐμπρὸς του. Τότε τοῦ εἶπε:

— Πῆς μου, Μηνᾶ, ποὺ ἀπέκτησας ὅλην αὐτὴ τὴν σοφία, ν' ἀποκρίνεσαι στὸ κἀθετι μὲ τόσην ἐτοιμότητα, ἐσὺ ἕνας τραχὺς στρατιώτης, συνηθισμένος μόνο πολέμους καὶ φόνους;

Φωτιζόμενος ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ὁ Θεὸς μου, ἡ μόνη ἀληθινὴ σοφία, μὲ φώτισεν, ὦ δικαστά, νὰ ἐλέγχω τὴν ἀδωότητά σας. Αὐτὸς μὲ δίδαξεν ἔτσι. «Ὅταν πηγαίνετε μπροστὰ σὲ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες ἐξαιτίας μου, μὴ μεριμνᾶτε πὺς ἢ τί θὰ μιλῆσετε. Ἐκεῖνὴ τὴν ὥρα θὰ σᾶς δοθῇ σοφία, ποὺ δὲ θὰ μποροῦν ν' ἀντιμιλήσουν ἢ ν' ἀντισταθοῦν οἱ ἐναντίοι σας» (5).

Ὁ ἡγεμόνας ρώτησε:

— Ἦξερε ὁ Χριστὸς σας ὅτι ἐμέλλετε νὰ τιμαζήθητε ἀπὸ μᾶς;

Ἀπάντησε τοῦ Ἁγίου.

— Βέβαια τὸ γινώριζε, γιατί εἶναι παντογνώστης. Γνωρίζει τὰ πάντα ποὺ μέλλουν νὰ συμβοῦν.

Μὴ μπορώντας ὁ δικαστὴς νὰ τὸν ἀποστομώσῃ μὲ κανένα τρόπο, τοῦ εἶπε:

— Ἄσε, Μηνᾶ, τίς μαρολογίες καὶ περιπτολογίες, καὶ διάλεξε ἕνα ἀπ' τὰ δύο. Τὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ σου ἢ τὴ δικὴ μας συναναστροφὴ.

Ὁ Ἅγιος τοῦ ἀπήντησε μεμιᾶς.

— Μὲ τὸν Χριστὸ μου ἵμουν, εἶμαι καὶ πάντοτε θὰ εἶμαι.

Ὁ Πύργος τότε πρόσθεσε:

— Λυποῦμαι, Μηνᾶ, νὰ σὲ θανατώσω, γιατί μοῦ φαίνεται καλὸς ἄν-

(5) Λουκᾶ 21, 15.

θρωπος. Σοῦ παραχωρῶ μιάν ὥρα ἄδεια, νά σκεφτῆς καλύτερα τὸ συμφέρο σου.

— Ὁ Ἅγιος ὅμως τὸν ἀντίκοιπε.

— Καὶ δέκα χρόνια νά μοῦ ὀρίσης, δικαστά, δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξω γνώμη. Τοῦτο μόνον γνώριζε. Θά κηρύττω πάντα τὸν Χριστὸ μου Θεὸν ἀληθινό, τοὺς δὲ δικоὺς σας θεοὺς θά ὀνομάζω, ὅπως καὶ πράγματι εἶναι, ξύλα ζωφά, ἀναίσθητα καὶ δαίμονες ἀκάθαρτους!

Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἁγίου ὁ Πύρρος ἐθύμωσε πολὺ. Καὶ πρόσταξε, ἀφοῦ εἴρουν στὴ γῇ τριβόλια σιδερένια, νά σύρουν τὸν Ἅγιο ἐπάνω τους γυμνόν, ἐπὶ ἀρχετὴν ὥρα. Ὁ τρισόλβιος Μηνᾶς ἀνθεξε καὶ τὸ μαρτύριο ὑβρίζοντας τοὺς θεοὺς των. Ὁ ἡγεμὼν, θυμώνοντας ἀκόμη περισσότερο, διέταξε νά τὸν χτυποῦν μὲ βέργες ἀγκαθερὲς στὸν τράχηλο, ἄλλοι δὲ νά τὸν μπατοῖζουν δυνατὰ στὸ πρόσωπο καὶ νά τοῦ λένε:

— Τίμα τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς βασιλεῖς:

— Ὁ Ἅγιος ὥστόσο, παρόλα αὐτά, ἔχαιρε ψάλλοντας:

— Παρανόμους ἐμίσησα, τὸν δὲ νόμον Σου ἠγάπησα (6).

Τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τοῦ ἡγεμόνος, ὀνομαζόμενος Ἡλιόδωρος, θέλοντας νά φανῇ εὐάρεστος σ' αὐτόν, τὸν συμβούλεψε:

— Κύριέ μου, γνώριζε πῶς αὐτὸ τὸ μαρτὸν γένος τῶν Χριστιανῶν εἶναι πολὺ φιλόνητο καὶ ἰσχυρογνώμον. Μὲ τίποτα δὲν καταπείθεται. Γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτόν, δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, παρὰ νά διατάξης νά τὸν ἀποκεφαλίσουν κι' ἔτσι νά λάβῃ τὸ τέλος ποὺ τοῦ ἀρμόζει.

Ἀκούοντας αὐτὰ ὁ δικαστὴς καὶ πιστοποιώντας τὸ ἀμετάθετο τῆς γνώμης τοῦ Ἁγίου, ἔγραψεν ἔτσι τὴν ἀπόφασιν:

Μηνᾶν τὸν Αἰγύπτιο, ποὺ ὕβρισε τοὺς μεγάλους θεοὺς, προστάζω νά ἀποκεφαλίστῃ.

Ὅταν κοινοποιήθηκε ἡ ἀπόφασιν, πολλοὶ φίλοι τοῦ Μηνᾶ προσέτρεξαν μὲ λύπη καὶ τὸν παρακαλοῦσαν:

— Μὴ μᾶς καταφρονήσης, Μηνᾶ! Θυμήσου τοὺς φίλους, τοὺς δικоὺς σου καὶ τὸ ἀξίωμα σου. Μὴ περιφρονήσης τὴ γλυκειάν αὐτὴ ζωὴ, προτιμώντας τὸν θάνατον. Μετανόησε, γιὰ νά σέ ἔχουμε ξανά καύχημά μας.

Αὐτὰ καὶ περισσότερα ἔλεγαν στὸν Ἅγιο οἱ στρατιῶτες, παλιοὶ συνάδελφοι καὶ φίλοι του, προσπαθώντας νά μεταβάλουν κατὰ τὴν ὑστατὴ στιγμὴ τὴ γνώμην του. Ὁ Ἅγιος ὅμως, θεωρώντας τίς προτροπὰς αὐτὰς δαιμονικὰς καὶ σὰ φιδιοῦ φαρμάκι, τοὺς κατακεραύνωσε αὐστηρὰ μὲ τέτοια λόγια:

— Φύγετε ἀπὸ μπροστὰ μου, θεομάχοι! Συνεπιθῆτε μᾶλλον οἱ ἴδιοι καὶ ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων. Ἡ πρόσκαιρος ζωὴ σέ λίγο παρέρχεται καὶ θά κληρονομήσετε αἰώνιον κόλασιν, σεῖς, οἱ βασιλιάδες καὶ οἱ ἀρχόντες σας.

(6) Ψαλμὸς 118, 113.

Βλέποντας οί στρατιῶτες πῶς ἦταν ἀδύνατο νά τὸν μεταπείσουν, τὸν ᾠδήγησαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, γιὰ νά τὸν ἀποκεφαλίσουν. Στὴν πορεία ὁ Ἅγιος πρόσεξε μερικοὺς φίλους τοῦ Κρυπτοχριστιανοὺς καὶ τοὺς ἐξέφρασε μυστικά τὴν ἐπιθυμία του. Μετὰ τὸν ἀποκεφαλισμὸ του, νά παραλάβουν τὸ σῶμα του καὶ νά τὸ μεταφέρουν στὴν πατρίδα του τὴν Αἴγυπτο.

Μόλις ἔφτασαν στὸν τόπο τῆς καταδίκης, ὁ Ἅγιος ὕψωσε τὰ χέρια στὸν οὐρανὸ καὶ προσευχήθηκε λέγοντας:

— Δέσποτα Θεέ μου, Σὲ εὐχαριστῶ πού με καταξίωσες νά γίνω κοινωνὸς τῶν παθημάτων Σου. Σ' εὐχαριστῶ πού δὲν ἐπέτρεψες νά με κερδίσουν οἱ ἀντίχριστοι, ἀλλὰ με φύλαξες ὥς τὸ τέλος σταθερὸν στὴν ὁμολογία Σου. Τώρα, Σὲ παρακαλῶ, παράλαβε τὴν ψυχὴ μου καὶ καταξιώσέ με στὴν βασιλεία Σου τὴν ἐπουράνιο. Καὶ παραχώρησέ μου χάριν, νά βοηθῶ ἐξ ὀνόματός Σου ὅσους θὰ με ἐπικαλοῦνται.

Αὐτὰ ἀφοῦ εἶπεν ὁ Ἅγιος, ἐγονάτισε καὶ ὁ δῆμιος τοῦ ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴ. Ἦταν ἡ 11η Νοεμβρίου.

Μετὰ τὸν ἀποκεφαλισμὸ τοῦ Ἁγίου, οἱ εἰδωλολάτρεις ἐπῆραν τὴν κεφαλὴ καὶ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα καὶ τὰ ἔριξαν στὴ φωτιά. Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἁγίου μετέβη εἰς τόπους φωτεινοὺς, εἰς τόπους ἀναπαύσεως, εἰς χεῖρας τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Τὸ δὲ ἅγιον καὶ τίμιον σῶμα του, ἀφοῦ παρεδόθη στὴ φωτιά, ἄλλο μὲν κατεκῆ ἄλλο δὲ ἀπέμεινε. Τὸ τελευταῖον αὐτό, σύμφωνα με τὴν ἐντολὴ του, τὸ παρέλαβαν φίλοι τοῦ Κρυπτοχριστιανοὶ καὶ ἀφοῦ τὸ τύλιξαν με ὀθόνια καὶ μύρα, τὸ μετέφεραν στὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἅγιος ἔλαβε χάριν ἀπὸ τὸν Κύριο νά ἐπιτελῇ ἐξαισία θαύματα. Ἀπ' αὐτὰ ἀναγράφουμε μερικὰ γιὰ ψυχικὴν ὠφέλεια τῶν ἀναγνωστῶν.

**

**

**

ΚΑΠΟΙΟΣ Χριστιανὸς ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, μεταβαίνοντας στὴν πανήγυρι τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, κατέλυσε σ' ἓνα ξενοδοχεῖο. Ὁ ξενοδόχος, πού τὸν ἀντελήφθη ὅτι εἶχε χρήματα μαζί του, ἐσηκώθη κατὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ τὸν σκότωσε. Ἐπειτα, ἀφοῦ κοιμῆθηκε τὰ μέλη του, τὰ ἔβαλε σ' ἓνα ζεμπύλι καὶ τὰ ἐκρέμασε, ἀναμένοντας νά ξημερώσῃ, γιὰ νά τὰ ἐξαφανίσῃ.

Ἐνῶ ὁμοῦς ὁ φονιάς θροισκόταν σὲ ἀγωνία καὶ μέριμνα, πῶς, πού καὶ πότε νά ἐξαφανίσῃ τὰ μέλη τοῦ σκοτωμένου χωρὶς νά τὸν ἀντιληφθῇ κανεὶς, νάσου καὶ τοῦ παρουσιάζεται ὁ Ἅγιος Μηνᾶς ὡς στρατιώτης καθαλλάρης καὶ τὸν ρωτᾷ τί ἐγένετο ὁ ξένος πού κατέλυσε στὸ πανδοχεῖο του τὴ νύκτα. Ὁ ξενοδόχος προσποιεῖται παντελὴ ἄγνοια. Τότε ὁ Ἅγιος καταβαίνοντας ἀπὸ τὸ ἄλογο μπῆκε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς οἰκίας καὶ πῆγε ἴσια πρὸς τὸ ζεμπύλι. Ἀφοῦ τὸ κατέβασε, κοίταξε με ἄγριο βλέμμα τὸν φονιά καὶ τοῦ εἶπε.

— Ποιὸς εἶναι αὐτός;

Ἐντρομος ὁ ξενοδόχος ἔμεινε ἄφωνος καὶ ρίχτηκε σάν πτώμα ἐλεεινὸ στὰ πόδια τοῦ Ἁγίου. Ὁ Ἅγιος, ἀφοῦ συνήρμησε ὅλα τὰ μέλη τοῦ σκοτωμένου, προσευχήθηκε καὶ τὸν ἀνέστησε.

Ὁ νεκρὸς σηκωμένος σάν ἀπὸ ὕπνο βαθύ, θυμήθηκε ὅσα ἔπαθε ἀπὸ τὸν ξενοδόχο. Ἐδόξασε τὸν Θεὸ πού τὸν ἀνεξώωσε κι' ἐπροσκυνοῦσε εὐχαριστώντας τὸν φαινόμενο στρατιώτη, σάν αἰτία τῆς ἀναστάσεώς του. Ἀφοῦ σηκώθηκε στὰ πόδια του καὶ ὁ φονιάς, ὁ Ἅγιος τοῦ πῆρε τὰ κλεμμένα χρήματα καὶ δίνοντάς τα πίσω στὸν ἀναστημένο, τοῦ εἶπε: — Πήγαινε, ἀδελφέ, στὸ ταξίδι σου.

Κατόπιν, ἀφοῦ ἐστράφη πρὸς τὸν φονιά, τὸν ἔδειξε ὅπως τοῦ ἄξιζε. Ἐκεῖνος, πεσμένος στὰ πόδια τοῦ Ἁγίου, τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Τελικὰ ὁ Ἅγιος, ἀφοῦ τὸν ἐνουθέτησε ἀρκετὰ, τὸν ἐσυγχώρησε. Προσευχήθηκεν ἐπὶ τόπου ἐκεῖ γιὰ λογαριασμὸ του, ἀνέβη ὕστερα στὸ ἄλογο κι' ἐγίνε ἀφαντος. Τότε ἀντελήφθη ὁ ξενοδόχος πὼς ἦταν ὁ Ἅγιος Μηνῆς, στὸ πανηγύρι τοῦ ὁποίου πήγαινε νὰ προσκυνήσῃ ὁ ξένος.

✱

✱

✱

ΚΑΠΟΙΟΣ πλούσιος Χριστιανὸς ὑποσχέθηκε νὰ κάμῃ δίσκον ἀσημένιο στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου. Πῆγε λοιπὸν σ' ἓνα χρυσοχό καὶ παρήγγειλε νὰ τοῦ κατασκευάσῃ δυὸ δίσκους. Στὸν ἓνα νὰ γράψῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου καὶ στὸν ἄλλο τὸ δικό του. Ὅταν κατασκευάστηκαν οἱ δίσκοι, βλέποντας ὁ δωρητὴς ὅτι ὁ δίσκος τοῦ Ἁγίου ἦταν λαμπρότερος καὶ ὠραιότερος ἀπὸ τὸν δικό του, τὸν κράτησε γιὰ λογαριασμὸ του καὶ παράδωσε στὴν ἐκκλησίᾳ τὸν ἄλλο. Ταξιδεύοντας κάποτε μὲ πλοῖο, τὴν ὥρα τοῦ δείπνου ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἔφερε στὴν τράπεζα τὸν δίσκο μὲ τὴν ἐπιγραφὴ τοῦ Ἁγίου γεμάτον φαγητά. Ἐκεῖνος δὲ ἤρχισε νὰ τρώγῃ ἀπὸ τὰ φαγητὰ τοῦ δίσκου χωρὶς καμὴν εὐλάβεια.

Ὅταν ἐσηκώθη ἡ τράπεζα, πῆρε ὁ ὑπηρέτης τὸν δίσκο γιὰ νὰ τὸν πλύνῃ στὴ θάλασσα. Τυχαῖα ὁμως τοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖρια καὶ βούλιαξε στὸ θυθό. Τρόμαξε τότε ὁ ὑπηρέτης καὶ θέλοντας νὰ τὸν συγχωρήσῃ, ἔπεσε στὴ θάλασσα κι' αὐτός. Ὁ κύριός του, βλέποντας αὐτὰ, ἐλεεινολογοῦσε τὸν ἑαυτὸ του κι' ἔλεγε:

— Ἀλλοίμονο, σ' ἐμέ τὸν ἄθλιο! Γιατὶ μὲ τὸ νὰ ἐπιθυμήσω τὸν δίσκο τοῦ Ἁγίου, ἔχασα μὲ τὸν δίσκο καὶ τὸν δούλο μου. Ἀλλὰ ἐπείσομαι, Θεέ μου, ὅτι ἂν θρῶ ἔστω καὶ τὸ λείψανο τοῦ δούλου μου, θὰ δώσω στὸν Ἅγιο καὶ τὴν ἀξία τοῦ δίσκου, πού βούλιαξε στὴ θάλασσα.

Ἀφοῦ βγῆκε λοιπὸν ἀπὸ τὸ πλοῖο, περιέμενε στὴν ἀκρογιαλιά νὰ δῇ ἐκθραζόμενο τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ δούλου του. Ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος! Βλέπει ξαφνικὰ τὸν δούλο του νὰ θγαίνῃ ζωντανὸς ἀπὸ τὴ θάλασσα, κρατώντας στὰ χεῖρια του καὶ τὸν δίσκο τοῦ Ἁγίου. Ὅσοι βρισκόνταν μέσα στὸ πλοῖο, βγῆκαν ἔξω ὅλοι μονομιᾶς καὶ βλέποντας τὸν δούλο μὲ τὸν δίσκο στὰ χεῖρια του ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεό. Συγχρόνως δὲ ρωτοῦσαν καὶ τὸν δούλο μὲ τί τρόπο ἐσώθη ἀπὸ τὴν

θάλασσα. Κι' ὁ δοῦλος τοὺς διηγήθηκε τὰ ἑξῆς:

» Εὐθύς πού ἔπεσα στὴ θάλασσα, παρουσιάστηκαν μπροστά μου τρεῖς ἄνθρωποι ὡραῖοι κατὰ τὴν ὄψιν. Ὁ μεγαλύτερός των στὴν ἡλικία ἦταν ντυμένος στὰ στρατιωτικὰ, ὁ δεύτερος ἦταν ὁμορφος νέος κι' ὁ τρίτος διάκονος. Αὐτοὶ οἱ τρεῖς ἄνθρωποι μὲ πήραν ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης καὶ περπατώντας μαζί μου χτές καὶ σήμερα, ἐφθάσαμεν ἕως ἐδῶ.

Τὸ θαῦμα διαφημίστηκε παντοῦ καὶ ἐξαιτίας του δοξάζεται μέχρι σήμερα ὁ Χριστός, πού τιμᾷ κατὰ τέτοιον τρόπο τοὺς Ἁγίους Του. Οἱ τρεῖς ἄνθρωποι πού ἔσωσαν τὸν ὑπηρέτη ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης ἦσαν: ὁ μεγαλύτερος κατὰ τὴν ἡλικία ὁ Ἅγιος Μηνᾶς· ὁ ὁμορφος νέος ὁ Ἅγιος Βίττωρ καὶ ὁ διάκονος ὁ Ἅγιος Βικέντιος. Ὅπως εἶναι γνωστό, ἐορτάζονται κι' οἱ τρεῖς τὴν ἰδίᾳ μέρα, στίς 11 Νοεμβρίου, τὴ μέρα πού μαρτύρησαν. Ὁ Ἅγιος Βίττωρ μαρτύρησε τὸ 160μ.Χ., ὁ Βικέντιος τὸ 235, καὶ ὁ Μηνᾶς τὸ 296.

*

*

*

ΜΙΑ γυναίκα πού πήγαινε στοὺς προσκύνημα τοῦ Ἁγίου, ἐκδιαζόταν στοὺς δρόμους ἀπὸ κάποιον γιὰ αἰσχρὴ πράξι. Τότε ἐκείνη ἐπεκαλέστηκε τὸν Ἅγιο νὰ τὴν συνδράμῃ. Καὶ ὁ Ἅγιος δὲν τὴν παρέδλεψε. Καὶ τὴν ἰδίαν ἐφύλαξε καθαρὴν καὶ ἀμόλυντη, καὶ τὸν ἐκδιαστήν ἐτιμώρησε καὶ διεπόμπευσε.

Ὁ ἐκδιαστής, ἀφοῦ ἔδεσε τὸ ἄλογο στοὺς πόδι του, ἐπροσπαθοῦσε νὰ διώκῃ τὴ γυναίκα. Τὸ ἄλογο ὅμως ἐξαγριώθηκε κατὰ τοῦ κυρίου του κι' ἔτρεχε μανιασμένο, σέρνοντας ξοπίσω του καὶ κείνον κατὰ γῆς. Δὲν σταμάτησε δέ, παρὰ μόνον σὰν ἔφτασε στοὺς ναοὺς τοῦ Ἁγίου. Ἀπέξω ἐκεῖ ἐχρεμέτιζε δυνατὰ. Πολλοὶ ἄνθρωποι πού βρισκόνταν ἐκεῖ γιὰ τὴν γιορτὴ, ἀκούοντας τὸ ἐπίμονο χρεμέτισμα τοῦ ἄλογου βγήκαν ἔξω νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Πήγαιναν δὲ πρὸς τὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ ἄλλο πολὺ πλῆθος Χριστιανῶν.

Βλέποντας ὁ ἐλεεινὸς ἐκδιαστής τὴ συνάθροιση τόσο λαοῦ καὶ τροβούμενος μὴν πάθῃ μεγαλύτερο κακὸ ἀπὸ τὸ ἄλογο, πού ἦταν ἀκόμη ἐξαγριωμένο, ἐξομολογήθηκε τὴν ἁμαρτία του μπροστὰ σὲ ὅλους. Εὐθύς τότε ἡσύχασε καὶ τὸ ἄλογο καὶ στάθηκε μὲ ἡμερότητα. Ἀφοῦ ἔλυσε τότε τὸ πόδι του ἀπὸ τὸ ἄλογο, μπῆκε στοὺς ναοὺς τοῦ Ἁγίου καὶ ἀφοῦ πρόσπεσε στὴν ἁγίαν εἰκόνα του, παρεκάλει νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ ἄλλοτε νὰ πέσῃ σὲ παρόμοιον πειρασμό.

*

*

*

ΑΛΛΟΤΕ πάλι παρέμειναν στοὺς ναοὺς τοῦ Ἁγίου ἕνας κουτσός, μιὰ ἀλᾶλη γυναίκα κι' ἄλλοι πολλοὶ ἀσθενεῖς, γιὰ νὰ πάρουν γιατροειὰ ἀπὸ τὸν Ἅγιο. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἀρρώστοι κοιμόνταν, παρουσιάστηκε ὁ Ἅγιος στὸν κουτσὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε τώρα, πού εἶναι ἡσυχία, πιάσε τὸ ἐπανωφόρι τῆς ἀλᾶλης γυναίκας καὶ θὰ γιατρευτῇς.

"Ετσι ἔκαμε ὁ κουτσός. Πῆγε σιγά - σιγά καὶ ἀφαίρεσε τὸ ἐπανωφόρι τῆς βουβῆς. Ἐκεῖνη ὅμως ταράχτηκε ἀμέσως καὶ ἀνατινάχτηκε. Ἀμέσως δὲ ἐλύθηκε ἡ γλῶσσα τῆς καὶ κατηγοροῦσε τὸν κουτσὸ ὅτι τὴν ἐνόχλησε. Ἐκεῖνος δὲ πάλι, ἐπειδὴ ἔνοιωσε ντροπὴ γιὰ τὰ λόγια τῆς γυναίκας, σηκώθηκε στὰ πόδια του καὶ ἄρχισε νὰ τρέχει...

Τότε ἐγνώρισαν καὶ οἱ δύο τὸ χαριέστατον θαῦμα ποὺ τοὺς ἔγινε ἀπὸ τὸν "Ἄγιο καὶ ἐδόξασαν τὸ Θεό.

✠

✠

✠

ΕΝΑΣ Ἑβραῖος εἶχε φίλον Χριστιανόν, ποὺ τοῦ ἐμπιστευόταν μεγάλα ποσά, καὶθε φορὰν ποὺ ταξίδευε σὲ μακρινὸν τόπο. Σ' αὐτὸν ἐμπιστεύτηκε τὴν τελευταίαν φορὰ ἓνα πορτοφόλι μὲ πεντακόσια νομίσματα. Ὁ Χριστιανὸς ὅμως ἔβαλε κατὰ νοῦν νὰ καταχραστῇ τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Ἑβραίου καὶ νὰ σφετεριστῇ τὰ χρήματά του. Ἔτσι, ὅταν ἐκεῖνος ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ ἐζήτησε τὸ πορτοφόλι του, ἀνῆλθε ὅτι ἔλαβε τέτοιο πράγμα. Ὁ Ἑβραῖος, ποὺ δὲν ἤλπιζε τέτοιαν συμπεριφορὰ ἀπὸ τὸν φίλο του, στενοχωρήθηκε πολὺ καὶ κόντευε νὰ χάσῃ τὸ λογικὸ του. Ὅταν κάπως συνῆλθε, ἔκαμε τὴν ἀκόλουθο πρότασι στὸν Χριστιανό. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε μάρτυρας κατὰ τὴν παραλαβὴ τῶν χρημάτων, νὰ φανερωθῇ μέσον τοῦ Ἁγίου Μηνῆ ποιὸς εἶχε τὸ δίκιο. Ὁ Χριστιανὸς δέχτηκε τὴν πρότασι καὶ πῆγαν οἱ δύο μαζί στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου.

Ἐκεῖ ὁ Χριστιανὸς χωρὶς δισταγμὸ καὶ ἀγομπορία ἔκαμεν δεκὸ καὶ θεβαίωσε τὴν ἄρνησι τῆς παρακαταθήκης. Μετὰ τὸν δεκὸ βγήκαν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὸ ναὸ καὶ ἀνέβηκαν στ' ἄλλαγά τους, γιὰ νὰ γυρίσῃ ὁ καθένας στὸ σπίτι του. Τὸ ἄλλογο ὅμως τοῦ Χριστιανοῦ κατεχόταν ἀπὸ μιὰν νευρικότητα καὶ ἀτακτοῦσε. Ἐξαγριωνόταν ἐναντίᾳ στὸν ἀφέντη του, στεκόταν στὰ πσινὰ του, δάγκανε τὸ χαλινάρι καὶ φοβερίζε νὰ τὸν γρομῇ, νὰ τὸν σκοτώσῃ. Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν πέταξε στὴ γῆ, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν βλάψῃ. Ἐχάθησαν μόνον τὸ μαντῆλι του, τὸ κλειδί του καὶ ἡ χρυσοῖ του σφραγίδα. Ἐπειτα, ἀφοῦ ξαναῖπνυσε ἐπροχωροῦσε μαζί μετὰ τὸν Ἑβραῖο. Ἐκεῖνος ὁ καιμένος, μὴ ὑποφέροντας τὴ ζημιὰ τῶν χρημάτων, ἦταν λυπημένος κατάντροχα καὶ στέναζε σ' ὅλο τὸν δρόμο.

Ὅταν προχώρησαν ἄρκετά, ὁ Ἑβραῖος θέλοντας νὰ πιάσῃ μετὰ τὸ καλὸ τὸν Χριστιανό, ἴσως μεταμεληθῇ καὶ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα, σ' ἓνα μέρος κατὰλληλο τοῦ πρότεινε νὰ κατέβουν ἀπὸ τ' ἄλλαγα, γιὰ νὰ φᾶν ψωμί. Μόλις ὅμως ἄρχισαν νὰ τρώνε, ἐφάνη νὰ ἔρχεται σ' αὐτοὺς ὁ ἐπηρέτης τοῦ Χριστιανοῦ, κρατώντας στὸ ἓνα χερὶ τὸ πορτοφόλι τοῦ Ἑβραίου καὶ στὸ ἄλλο τὸ κλειδί μετὰ τὸ μαντῆλι του. Βλέποντας αὐτὰ ὁ Χριστιανὸς τᾶχασε καὶ ρώτησε τὸν ἐπηρέτη.

— Τί εἶναι αὐτά;

Ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε:

— Ἐνὰς ἱππῆας φοβερὸς πέρασε ἀπὸ τὴν κυρία μου καὶ δίνοντάς της

τὸ κλειδί με τὸ μαντήλι σου, τῆς εἶπε :

«Στείλε με μεγάλη ταχύτητα τὸ πορτοφόλι τοῦ Ἑβραίου, γιὰ νὰ μὴ κινδυνέψῃ ὁ ἄντρας σου». Ἀμέσως τότε ἐκείνη μοῦ τὰ παρέδωσε καί, σύμφωνα με τὴν ἐντολή της, σοῦ τὰ φέρνω.

Ὁ Ἑβραῖος τότε, ὅλος χαρὰ, παρεκίνησε τὸν Χριστιανὸ νὰ ἐπιστρέψουν ἀμέσως στὸν Ἅγιο. Ἐκεῖ δέ, ὁ μὲν Ἑβραῖος παρεκάλει νὰ βαπτισθῇ, ὁ δὲ Χριστιανὸς ζητοῦσε συγχώρησι γιὰ τὴν ψευδορκία, με τὴν ὁποίαν παρώργισε τὸν Θεό. Ἐλαβαν δὲ καὶ οἱ δυὸ ἐκεῖνο πού ζητοῦσαν. Ὁ Ἑβραῖος ἐδέχθη τὸ Ἅγιον Βάπτισμα καὶ ἔγινε μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστιανὸς πῆρε ἄφεσι γιὰ τὸ κρίμα τῆς ψευδορκίας καὶ τῆς κακῆς σκέψεως νὰ σφετερισθῇ τὰ ξένα χρήματα. Ἔτσι ἐπέστρεψαν ἀμφότεροι στὰ σπίτια τους χαίροντες καὶ δοξάζοντας τὸν Θεό.

✠

✠

✠

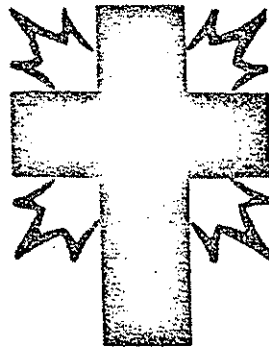
Στὰ 1826, τὴν ἐποχὴ τοῦ τρόμου καὶ τῶν σφαγῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, οἱ Τοῦρκοι κάτοικοι τοῦ Ἡρακλείου τῆς Κρήτης ἐπιβουλεύθηκαν τὴ ζωὴ τῶν Χριστιανῶν συμπολιτῶν των. Ἐσκέφθηκαν ὡς κατάλληλην εὐκαιρίαν νὰ κορέσουν τὴν αἱμοδιψίαν τους τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ὅταν θὰ βρῖσκονταν συγκεντρωμένοι οἱ Χριστιανοὶ γιὰ τὸν ἐκκλησιασμὸ στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ. Τὸ Πάσχα ἔπεσε τότε στὶς 18 Ἀπριλίου. Γιὰ νὰ παραπλανήσουν οἱ συνωμότες τὶς διοικητικὰς ἀρχάς, ἔβαλαν φωτιά σὲ διάφορα σημεῖα τῆς πόλεως μακριὰ ἀπὸ τὴν Μητρόπολι. Καὶ ὅταν πιά εἶχεν ἀρχίσει ἡ Ἀναστάσιμη Λειτουργία καὶ διαβαζόταν τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιο, μανιώδη τουρκικὰ στίφη περιεκύκλωσαν τὸν ναό, ἔτοιμοι νὰ ἐφορμήσουν γιὰ τὸ ἀποτρόπαιο ἔργο τῆς σφαγῆς.

Ξαφνικὰ ὅμως ἐκείνη τὴ στιγμὴ παρουσιάστηκε ἀνάμεσά τους ἕνας καβαλλάρης μεσήλικας με γυμνὸ ξίφος, πού περιέτρεχε τὸ ναὸ καὶ τοὺς ἀπόδιωχνε. Φοβισμένοι οἱ αἱμοδόροι βάρβαροι τὸ θύλανε στὰ πόδια καὶ ἔτσι ἐματαιώθηκαν οἱ καταχθόνιοι σκοποὶ τους. Ὁ πολὺς γέροντας δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Μεγαλομάρτυρα Μηνᾶ.

Οἱ Τοῦρκοι, ἐξαιτίας τοῦ σκότους καὶ τῆς συγχύσεως, ἐξέλαβαν τὸν Ἅγιο ὡς τὸν πρῶτο ἀπὸ τοὺς προκρίτους καὶ πῶς ἦταν σταλμένος ἀπὸ τὸν Διοικητὴ γιὰ νὰ ματαιώσῃ τὴ σφαγὴ. Γι' αὐτὸ πῆγαν στὸ Διοικητήριον γιὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν. Ὁ Διοικητὴς ὅμως δὲν ἤξερε τίποτα. Διαπιστώθηκε ἀκόμα πῶς οὔτε καὶ ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς προκρίτους εἶχε ἀπομακρυνθῇ τὴ νύχτα ἐκείνη ἀπὸ τὸ σπίτι του. Κατάλαβαν τότε ὅλοι πῶς ἐπρόκειτο γιὰ θαυματουργικὴ ἐπέμβασι τοῦ πολιούχου τῆς πόλεως Ἁγίου Μηνᾶ. Διέδωσαν μάλιστα τὸ θαῦμα οἱ Τοῦρκοι, πού στὸ ἑξῆς κατεῖχοντο ἀπὸ δέος καὶ εὐλάβεια πρὸς τὸν Ἅγιον, μερικοὶ δὲ ἀπὸ αὐτοὺς προσέφεραν κάθε χρόνον καὶ διάφορα δῶρα στὸ ναὸ του.

Τὰ θαύματα αὐτὰ εἶναι σταχυολογημένα ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Συναξαριστὴ καὶ μεταγλωττισμένα στὴ σύγχρονο νεοελληνικὴ γλῶσσα. Δὲν εἶναι ὅμως τὰ μόνα θαύματα ποὺ ἐπετέλεσεν ὁ Ἅγιος. Ἐνα σωρὸ ἄλλα ἀναφέρονται στὶς διηγήσεις τοῦ λαοῦ, τόσο στὴν ἰδιαίτερή του πατρίδα τὴν Αἴγυπτο, ὅσο στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Κύπρο, κυρίως δὲ θεραπείες ἀρρώστων. Ὁ Ἅγιος θεωρεῖται εἰδικὸς γιὰ τὴ θεραπεία τῆς σπλήνας.

Στὴν Ἑλλάδα ὁ Ἅγιος ἔχει μοναστήρια στὴν Αἴγινα καὶ τὴ Χίο, ναοὺς δὲ ἀρκετοὺς. Πιο σπουδαῖοι ἀπ' αὐτοὺς ἐκεῖνοι τοῦ Ἡρακλείου τῆς Κρήτης καὶ τῆς Θεσσαλονίκης. Στὴν Κύπρο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φερώνυμο Μονὴ ποὺ ἀνακαινίστηκε σὲ γυναικεῖα ἀπὸ τὸ 1965, ὑπάρχουν ναοὶ στ' ὄνομα τοῦ Ἀγίου στὴ Λάπηθο καὶ τὸ Νέο χωριὸ τῆς Πάφου. Γιορτάζεται δὲ στὶς 11 Νοεμβρίου.

ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ ΟΙΚΟΙ
ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΜΗΝΑ

ΠΟΙΗΜΑ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ
ΛΕΟΝΤΙΟΥ Χ' ΚΩΣΤΑ.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ

Τὸν ἐξ Αἰγύπτου ἀθλοφόρον γενναιότατον,
Καὶ τῆς Μονῆς ἡμῶν προστάτην κραταιότατον
Εὐφημοῦμέν σε, Μηνᾶ, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις.
Τοῦ γὰρ Κτίστου στρατιώτης ὢν πανάριστος
Ἐκδιώκεις τοῦ ἐχθροῦ στίφη παμβέβηλα.
Καὶ σοὶ κράζομεν: Χαῖρε, Μάρτυς πολύαθλε.

Ἀνοιζόν μου τὸ στόμα, τρισαγία Θεότης, Μηνᾶν τὸν ἀθλητὴν ὅπως
μέλψω (ἐκ γ') τῆς Αἰγύπτου γόνον ἐκλεκτόν, καὶ Χριστοῦ Ἐκκλησίας
μύστην ἄριστον, ἐγκώμιον δὲ τούτῳ ἐπαξίως πλέξω:

Χαῖρε, τὸ θρέμμα τῆς Νειλοχώρας—
Χαῖρε, τὸ στέμμα τῆς Ἐκκλησίας
Χαῖρε, δυσσεβῶν γεννητόρων ὑάκινθε,
Χαῖρε, σταφυλή, ἥν παρήγαγον ἄκανθαι.
Χαῖρε, φίλε ἀξιάγαστε τοῦ Υἱοῦ ἐν οὐρανοῖς,
Χαῖρε, ἐνθερμε ὑπέρμαχε ὑπαρχόντων ἐν
δεινοῖς.
Χαῖρε τοῦ Ναζωραίου ἀριστεύς στρατηλάτης,
Χαῖρε τῶν ἀσθενούντων ἀντιλήπτωρ προστάτης.
Χαῖρε αὐλὲ σημαίνων τὴν ἔγερσιν,
Χαῖρε δαυλὲ πυρσεύων τὰ πέρατα.
Χαῖρε δι' οὗ ἐδραιούται ἡ πίστις,
Χαῖρε δι' οὗ ἐξυψοῦται ὁ Κτίστης.
Χαῖρε, Μάρτυς πολύαθλε.

Βλέπων τῶν σῶν γονέων, δυσσεβῆ πολιτείαν, σὺ ἄλλην ἀνεζήτησας
τιτίδον. Διδαχὴν δ' ἄγνῃν ἐνωτισθεῖς, τὴν πρὸς τὰ ἄνω κλίμακα ἐπόθησας,
αἰρούμενος Θεάνθρωπον ξοάνων ὀλυμπίων, ψάλλον.

Ἀλληλούϊα.

Γέγονας τοῦ Κυρίου, ἐν χροπῶ θιασώτης, ὡς συνέδρος Νικόδημος
πάλαι πανοπλίαν μὲν φέρον ἐθνῶν, ἐν καρδίᾳ δὲ Χριστὸν κρύβων
ἄνακτα. Προαίρεσιν θαυμάζοντες ἀρίστην, σοὶ δοῶμεν οὕτω:

Χαῖρε ὁ θράκος τῆς εὐσεβείας,
Χαῖρε τὸ ἄνθος τῆς εὐλαθείας.
Χαῖρε Ἀθλοφόρος Χριστοῦ ὁ διάσημος,
Χαῖρε ὁ λαμπρὸς Ἐκκλησίας διάκοσμος.
Χαῖρε ὅτι ἀξιώματα κατεφρόνησας ἐθνῶν,
Χαῖρε ὅτι εἰς σκηνώματα ἐγκατέστης οὐρανῶν.
Χαῖρε τῆς εὐσεβείας μεγαλῶνυμος κήρυξ,
Χαῖρε τῆς ἀσεβείας ἀπηνῆς καταπέλτης.
Χαῖρε στερεὲ τῆς πίστεως πρόμαχε,
Χαῖρε φρουρὲ τῆς τάξεως ἄριστε.
Χαῖρε Χριστοῦ ἐκλεκτὲ στρατιῶτα,
Χαῖρε πιστῶν λεγεόνων ἐπόπτα,
Χαῖρε, Μάρτυς πολὺαθλε.

Δούτινον ὥσπερ τεῖχος, ἡ ἀνδρεία σου Μάρτυς, τὰ στίφη πολεμίων
τροποῦται. Ἀναθέμενος ἐλπίδα εἰς Χριστόν, ὃν μυχίοις στέργοις ἐκρυβες.
Λύτῳ δ' ἀεὶ τὸν θρίαμβον ἀνήκοντα ἐδόξεις, λέγων

Ἀλληλούϊα.

Εφυγες ἐν τῷ ὄρει, διωγμὸν τῶν τυράννων, κατὰ πιστῶν Χριστοῦ
πολεμούντων· ἐφημέρους δάφνας ἀφιεῖς, ἵνα ἀφθάτου στέφους γένη
ἄξιος. Ἡμεῖς δὲ θεωροῦντές σε ὡς ἥρωα, ἀναδοῶμεν:

Χαῖρε ὀπλίτα τοῦ Θεοῦ Λόγου,
Χαῖρε πολίτα Σιών τῆς ἁνῶ.
Χαῖρε τῶν πολέμων ἡγέτα ἀήττητε,
Χαῖρε τῆς εἰρήνης εὐχέτα θερμότατε.
Χαῖρε ὅτι ἐν τοῖς πάθεσι ἐμιμήσω τὸν Χριστόν,

—17—

Χαίρε ὅτι ἐν τοῖς θαύμασι σὺ εἶ κλέος τῶν
πιστῶν.

Χαίρε ἡ τῶν μαρτύρων εὐκλεὲς ὡραιότης,
Χαίρε τῆς Χριστοῦ ποιμένης ἡ σεμνὴ ἀγιότης.
Χαίρε θερμὲ τοῦ Κτίστου συνήγορε,
Χαίρε δεινὲ τῆς Ρώμης κατήγορε.
Χαίρε ἀστήρ σελαγῶν τοὺς ἐν σκότει,
Χαίρε σωτὴρ ναυαγῶν ἐν πελάγει,
Χαίρε, Μάρτυς πολὺαθλε.

Ζεῖδωρος ὄντως γαῖα, ἀναδέδειξαι Μάρτυς, ἐκφύουσα καρποὺς
σωτηρίους. Ὡς πρότυπον σχόντες σε πολλοί, Ρωμαίων φάλαγγας εὐτόλμως
ἔφυγον, αὐτόμολοι γενόμενοι στρατῷ τῷ τοῦ Χριστοῦ, βοῶντες:

Ἀλληλούϊα.

Ηντλησας ἐν ἀσκήσει, τὴν θεόδοτον χάριν, ἡ φόβον ἐκ ψυχῆς ἀπο-
βάλλει καὶ ζήλου ἐνθέου ἐμπλησθεῖς, ἵνα Χριστὸν ὁμολογήσης ἔνδοξε,
λιπὼν τὸ ὄρος πρὸς τυράννους ἔδραμες, παρὰ πιστῶν ἀκούων:

Χαίρε Χριστοῦ τοῦ Δεσπότου φίλε,
Χαίρε πιστῶν Ὁρθοδόξων στῦλε.
Χαίρε τῆς Αἰγύπτου ἐξαίσιον σέμνωμα,
Χαίρε τῶν εἰδῶλων ἀνίλεων ράπισμα.
Χαίρε ὅτι ὡμολόγησας εὐθαρσῶς τὸν Λυτρωτὴν,
Χαίρε ὅτι ἐμυκτήρισας τὸν τοῦ Ζόφου οἰκιστὴν.
Χαίρε τοῦ μαρτυρίου ἐθελόθυτον θῦμα,
Χαίρε θείας ἀμπέλου τὸ πολὺκαρπον κλῆμα.
Χαίρε κρουνὲ ναμάτων ἀείρροε,
Χαίρε πηγὴ θαυμάτων ἀκένωτε.
Χαίρε ἀσπίς τῶν ἐρθοτομούντων,
Χαίρε ριπίς τῶν λιποψυχούντων,
Χαίρε, Μάρτυς πολὺαθλε.

Θεομάχων τὰ στίφη, ἐξεμάνησαν Μάρτυς, ἐπὶ τῇ θεολόγῳ σου
γλώττῃ· τὸ γὰρ Πνεῦμα Ἅγιον Θεοῦ, ἐπισκεψάμενόν σε, ρήτορα σὲ
ἀνέδειξε Χριστοῦ ἀπολογίας, λέγον·

Ἀλληλούϊα.

Ισχυε καὶ ἀνδρῶν, στρατιῶτα Κυρίου, οὐρανία φωνὴ σ' ἐνεθάρρει.
Σὺ δὲ Μάρτυς εὐθύς, θυρεόν, τοῦ Χριστοῦ Σταυρὸν ἀναλαβὼν, ἔσπευσας
γενναίως πρὸς τὸν στίβον, τῶν πιστῶν δρώντων καὶ δοώντων:

Χαῖρε ἀμύντωρ τῆς ἀληθείας,
Χαῖρε θεράπων τῆς Ἐκκλησίας.
Χαῖρε ἐμπυσμούς ὁ λαθὼν ὑπὲρ πίστεως,
Χαῖρε κολασμούς ὑπομείνας στερρότατα.
Χαῖρε ὅτι οὐκ ἐλόγισας τῶν τυράννων ἀπειλάς,
Χαῖρε ὅτι ὡσερ σκύβαλα κατεφρόνησας τιμάς.
Χαῖρε ὁ τῶν Ἑλλήνων τοὺς θεοὺς μυκτηρίσας,
Χαῖρε ὁ τῆς Παρθένου τὸν Υἱὸν ἀγαπήσας.
Χαῖρε λαμπρὸν ἀθλήσεως πρότυπον,
Χαῖρε ἀδρὸν ἀνδρείας ἀνάστημα.
Χαῖρε κλεινὲ ὑπνρέτα τοῦ Θεοῦ,
Χαῖρε φανὲ μυστικοῦ μεγαλείου,
Χαῖρε, Μάρτυς πολὺαθλε.

Κήρυξ τοῦ Ναζωραίου, ἐν δεσμοῖς ἢ σὴ γλώσσα, πρὸς τὸ φῶς καὶ
δημίους ἐκάλει. Ὡς πίστεως κράτιστε ἰσχύς!, τράνωσόν μου τὴν ψυχὴν
καὶ διάνοιαν, ὅπως γὰγὼ ὁμολογῶν τὸν Κτίστην, εὐ εἰδῶ μέλλειν

Ἀλληλουῖα.

Αμίπτεις ὡς Ἐκασφόρος, ὑπὲρ γῆν Ἀθλοφόρε, σελαγὼν τοὺς ὀρθῶς
προσκυνούντας· κολασμούς παντοίους τῆς σαρκός, καὶ βασάνων δομύτητα
ὑπήνεγκας· οἱ βλέποντες δ' ἐξίσταντο, μακαρίζοντές σε οὕτω:

Χαῖρε τὸ σέλας Ὁρθοδοξίας,
Χαῖρε τὸ γέρας τοῦ μαρτυρίου.
Χαῖρε ὁ φωστήρ δαδουχῶν τὴν εὐσέβειαν,
Χαῖρε ὑψωτὴρ ἀνορθῶν τὴν διάνοιαν.
Χαῖρε, ὅτι ἀνεπτέρωσας φρόνημα Χριστιανῶν
Χαῖρε, ὅτι ἐταπείνωσας ἀντιπάλων τὴν ὀφρύν.
Χαῖρε, κήρυγμα φλέγον θεοφόρους καρδίας
Χαῖρε, στήριγμα μέγα ἀμωμήτου θρησκείας.
Χαῖρε, χρυσοῦν δοχεῖον τῆς χάριτος,
Χαῖρε, Χριστοῦ θυσίας ἀντίτυπον.
Χαῖρε, λαμπτήρ ὁδηγῶν τοὺς ἐν σκότει,
Χαῖρε, κρατὴρ ἐξεμῶν θείαν λάβαν
Χαῖρε, Μάρτυς πολὺαθλε.

Μέγας ἐν τοῖς ἀγῶσι, καὶ πρωτεύων ἐν ἄθλοις, ἀνεδείχθης πανεύφημε Μάρτυς· ἐν τῇ σῇ φερωνύμῳ Μονῇ, σὺς ἱκέτιδας αἰεὶ διαφύλαττε, ἵνα ἀπαύστως αἶνον σοὶ προσφέρωσι, βοῶσαι·

Ἀλληλούϊα.

Νίκη κατ' ἐναντίων, ὁ σὸς θάνατος Μάρτυς, χεῖλη χειρουβικά σέ γεραίρει· ἐφημέρων φεύγων τὴν ζωὴν, πρὸς τὴν ἀληθινὴν πορεύει ἄληκτον. Ἡμεῖς δὲ σὺν Ἀγγέλοις ἄδοντες, σέ προσφωνοῦμεν:

Χαῖρε, ὁ ἥρωες ὁμολογίας,
Χαῖρε, ὁ γίγας ἀπολογίας.
Χαῖρε, τοῦ Χριστοῦ μιμητὰ μακάριε,
Χαῖρε, τοῦ Σατὰν κραταίε πολέμιε.
Χαῖρε, ὅτι τὴν σὴν ἄθλησιν μακαρίζουσι πιστοί,
Χαῖρε, ὅτι σὴν ἐπέτειον ἀνυμνοῦσιν οὐρανοί.
Χαῖρε, τῶν Ὁρθοδόξων τὸ ἐπίζηλον χάρμα,
Χαῖρε, τῶν πολεμίων τὸ ἀνίατον τραῦμα.
Χαῖρε, ἁμνοῦ ἁμώμου ἀκόλουθε,
Χαῖρε, πιστοῦ ποιμνίου ὑπέρμαχε.
Χαῖρε, Θεοῦ δωρεῶν ταμιοῦχε,
Χαῖρε, Μονῆς τῆς ἡμῶν πολιοῦχε,
Χαῖρε, Μάρτυς πολυάθλε.

Ξέρισον ἐν τοῖς κόλποις, τῆς πανσέπτου· μονῆς σου, ἡμᾶς τοὺς ξενωθέντας τῷ κόσμῳ· καὶ πρόσθευε αἰεὶ ὑπὲρ ἡμῶν, τὸν πάντων Κτίστην μόνον Κέριον, ἵνα ἀπείραστοι δεινῶν καὶ ἀναγκῶν, ψάλλομεν ἐκ βαθέων,

Ἀλληλούϊα.

Ολον σε ἐν τοῖς κάτω, ἀναθεῖς τῷ Δεσπότῃ, ἀνεδείχθης τρανὸς ἐν τοῖς ἄνω. Ὁ Ὡν γὰρ τοὺς τιμῶντας Αὐτόν, λαμπρῶς ἀντιδοξάζει μετὰ κοίμησιν· Καὶ σέ, Μηνᾶ, θαυμάτων ἔδειξε πηγὴν, ᾧ συμβοῶμεν·

Χαῖρε, τὸ θῦμα τῶν θεομάχων,
Χαῖρε, τὸ βῆμα Χριστοῦ προμάχων.
Χαῖρε, μισοχρίστων δραπέτης κατάκριτος,
Χαῖρε, χριστοφίλων αὐτόμολος ἐντιμος.
Χαῖρε, ὁ διαπρέφας ἐν στρατείαις Ρωμαίων,

Χαίρε, ὁ θριαμβεύσας ἐν σταδίῳ τῶν ἄθλων.
Χαίρε, ὄνομα σεβάσμιον ἐν τοῖς χεῖλεσι πιστῶν,
Χαίρε, ἔρεισμα ἀπόρρητον προσβολαῖς τῶν
διωκτῶν.

Χαίρε, δι' οὗ Ὀλύμπιοι ἥττηνται,
Χαίρε, δι' οὗ Χριστὸς ὑπερύψωται.
Χαίρε, βλαστὴ ἀμπελῶνος Κυρίου,
Χαίρε, καρπὲ νοπτοῦ Παραδείσου,
Χαίρε, Μάρτυς πολυάθλε.

Πάντες σὲ εὐφημοῦμεν, καὶ γεραίρομεν πόθῳ, γενναίῃ τοῦ Χριστοῦ
στεφανίτῃ· θαυμάτων ὁρῶντες τὴν πληθύν, ἃ παρὰ Πλάστου ἐνεργεῖν
ἠξίωσαι· σπλήνας δ' ἔτι θεραπεύων, ἀκούεις εὐγνωμόνως:

Ἀλληλούϊα.

Ρήματα αἰδίου, σὺ ζωῆς ἀπολαύων, ἐκὼν τῶν ἐφημέρων ἀπέστης·
οὐδὲν γὰρ τοῦ χωρῆσαι σε, ἀπὸ ἀγάπης τοῦ Κυρίου ἴσχυσε. Ἡμεῖς δὲ
σὴ εὐψυχία ἀγγαλλόμενοι, ὑμνολογοῦμεν:

Χαίρε, τὸ ἄμωμον ἱερεῖον,
Χαίρε, ἀνάργυρον ἰατρεῖον.
Χαίρε, νοσημάτων παντοίων ἀντίδοτον,
Χαίρε, ἀλγυδόνων ἡδυῖα πανάκεια.
Χαίρε, ὅτι ἀνεζώσας εὐσεβῇ προσκυνητὴν,
Χαίρε, ὅτι ἀνεμόρφωσας τὸν πανουργὸν φονευ-
τήν.

Χαίρε, τῶν μισοθέων ἀποκρούων ἐφόδους,
Χαίρε, τῶν φιλοθέων ἐνισχύων τὴν πίστιν.
Χαίρε, παθῶν κατευνάζων λαίλαπα,
Χαίρε, ἀλγῶν μετριῶν δριμύτητα.
Χαίρε, κλητὴρ τῶν Θεοῦ ἐνταλμάτων,
Χαίρε, μνηστὴρ τῶν Χριστοῦ διδαγμάτων,
Χαίρε, Μάρτυς πολυάθλε.

Σύμπας δῆμος Ἀγγέλων, συμπαρέστη σοι Μάρτυς. ἥνικα κεφαλὴν
ἀπετιμήθης· καὶ ψυχὴν πάλλευσκον λαβὼν, τῷ Ποιητῇ τῶν ὅλων προσεκό-
μισε· παρ' οὗ δεχθεὶς τὸ ἔπαθλον, οὐράνιον μολπὴν ἀκούεις:

Ἀλληλούϊα.

Τέτρωται τῶν δαιμόνων, ἡ παμβέβηλος φάλαγξ, ἐπὶ τῇ σῇ αἰσίῳ ἀθλήσει· διὸ καὶ σὴν σοφὸν ἐν πυρί, κελεύει τοῖς δημίσις ἵνα ῥύψωσι· πλὴν ὡς χρυσὸς καθαίρεσαι, πᾶσα δὲ πάρξ ἐγκώμιᾳ σοι οὕτω:

Χαίρε, τὸ τρόπαιον τῶν Ἀγγέλων,
Χαίρε, τὸ θάραθρον τῶν δαιμόνων.
Χαίρε, πρεσβυτῶν ἀξιάγαστον καύκημα,
Χαίρε, ὀπλιτῶν κραταῖον ἀγαλλίαμα.
Χαίρε, ὅτι διεφύλαξας ὑπέρετην ἐκ πνιγμοῦ,
Χαίρε, ὅτι ἐξαπέστειλας τοῦτον ζῶντα ἐκ θυθοῦ.
Χαίρε, ἐγκληματούντων τιμωρὸς βακτηρία,
Χαίρε, μετανοούντων ἀσφαλὴς σωτηρία.
Χαίρε, χαρὰ πιστῶν ἀνεκκλάλητε,
Χαίρε, φαιδρὰ Ἀγγέλων πανήγυρις.
Χαίρε, ἀψὶς σωτηρίου θριάμβου,
Χαίρε, κρηπὶς ἱεροῦ εὐκτηρίου,
Χαίρε, Μάρτυς πολὺαθλε.

Ὕμνον πλέκω σοι Μάρτυς, ταπεινῇ μου γραφίδι—συγχώρησον πτωχείαν τῶν λόγων—. Κινύρα ἔδει γὰρ δαδιστική, τὰ μεγαλεῖα ψάλλειν καὶ τοὺς ἄθλους σου, ἀνθ' ὧν Χριστὸς σε ἡρετίσατο καὶ ὑψωσε· πλὴν δέχου, κρᾶζων:

Ἀλληλούϊα.

Φαινόν σε ἀστέρα, δαδουχοῦντα τὴν κτίσιν, ἐσχήκαμεν Μηνᾶ προπαιοῦχε· ἡ μορφή σου γὰρ μαρμαρυγή, ἡμᾶς ἰθύνει πρὸς λιμένα εὐδίου. Διὸ καὶ μεγαλύνοντες σὴν χάριν, ᾄδομέν σοι ταῦτα:

Χαίρε, τὸ ἔαρ τῆς ἀφθαρσίας,
Χαίρε, τὸ νέκταρ ἀθανασίας.
Χαίρε, πλοηγὲ εὐδρομούντων ἀόρατε,
Χαίρε, χορηγὲ πενομένων ἀδόκητε.
Χαίρε, ὅτι διεφύλαξας γυναικὸς σεμνῆς τιμὴν,
Χαίρε, ὅτι διεπόμπευσας τὸν αὐθάδη βιαστήν.
Χαίρε, ὁ νυκτοφύλαξ τῶν πιστῶν οἰκετῶν σου,
Χαίρε, ὁ οἰκονόμος ἀναγκῶν τῶν μονῶν σου.
Χαίρε, κυψέλης μέλι γλυκύτατον,
Χαίρε, νεφέλης ὕδωρ ζώήρρυτον.
Χαίρε, ὄρυμοῦ εὐωδέστατον ξύλον,

- 22 -

Χαίρε, Ἐδέμ εὐγευστότατον μῆλον,
Χαίρε, Μάρτυς πολὺαθλε.

Χαίροις ἐν οὐρανίοις διατρίβων θαλάμοις, ὁ πιστὸς δορυφόρος Κυρίου· παρησίαν ἔχων πρὸς Αὐτόν, ὑπὲρ ἡμῶν ὧν μοναστῶν ἐκέτευε, ἐξ ὕψους τὴν ἐνίσχυσιν, πρὸς σὴν δοξολογίαν.

Ἀ λ λ η λ ο ὗ ῖ α.

Ψάλλοντές σου τὴν μνήμην, τῶν σῶν ἄθλων σελίδας, οὐρανοῦ χαρᾶς ἐντροφῶμεν· τὸ γὰρ πίστεως θεῖον φυτὸν, κορυνοῖς αἱμάτων σου πλουσίως ἡρδευσας· ὁ δ' αὖξηθὲν, εὐχύμους καρποὺς δέδωκε, καὶ σοὶ τὴν δόξαν·

Χαίρε, τὸ πῦρ ἱερᾶς ἐστίας,
Χαίρε, ἡ δὰς νοερᾶς λατρείας.
Χαίρε, ὁπαδῶν τοῦ Κυρίου ὁ θρίαμβος,
Χαίρε, τῶν ὁρδῶν Κορανοῦ ὁ ὀλεθρος.
Χαίρε, ὄργανον σωτήριον πεποιθότων εἰς Χριστόν,

Χαίρε, ἄρμα νικητήριον ἐπὶ φάλαγγας ἐχθρῶν.
Χαίρε, τοῦ Ἡρακλείου ὁ ἀκοίμητος φύλαξ,
Χαίρε, τοῦ φερωνύμου παρθενῶνος ὁ οἶαξ.
Χαίρε, λειμῶν εὐφραίνων τὴν ὄρασιν,
Χαίρε, ἀνθῶν μεθύσκων τὴν ὁσφρησιν.
Χαίρε, πιστῶν μυστικὴ ἀμβροσία,
Χαίρε, μονῆς τῆς ἡμῶν προστασία,
Χαίρε, Μάρτυς πολὺαθλε.

Ω Μηνᾶ Ἀθλοφόρε, Ἐκκλησίας τὸ κλέος, Ἰησοῦ τοῦ Χριστοῦ μου θεράπον (ἐκ γ')· ἐγκώμιον ἐμὸν πενιχρόν, ἀνατίθιμι δίκην θυμιάματος· ἀνθ' οὗ γενοῦ πρὸς Κτίστην πρέσβυς τῶν πιστῶν, τῶν σοὶ βοῶντων·

Ἀ λ λ η λ ο ὗ ῖ α.

Κάθισμα ψαλλόμενον ἐν τέλει τοῦ Ἀποδείπνου.

Ἦχος γ'. Τὴν ὥραιότητα.

Ανακαινίσεως τῆς σεβασμίας σου, Μονῆς ἐπέτειον, σήμερον ἄγοντες, ἐνδοξε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, βοῶμέν σοι γηθοσύνας, Φύλαττε τὸν οἶκόν σου, ἀπὸ νόσου καὶ θλίψεως, πάντα δὲ περισώζε, ἐκ βελῶν τοῦ ἀλάστορος. Ἵνα κατὰ χρέος βοῶμέν σοι· Χαίρε, Μηνᾶ Μεγαλομάρτυς.

ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὸν τύραννον ἥσυχνας, ἀνδρειοφρόνως στερρέ'
εἰδῶλα κατεπάτησας, καὶ τὰ ἐν βίῳ τερπνά, Μηνᾶ
παμμακάριστε. Εἰληφας τοὺς στεφάνους, διὰ τοῦ
μαρτυρίου, ἔτυχες κληρουχίας, παρὰ τοῦ μόνου
Δεσπότη. Διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε
σωθῆναι ἡμᾶς.

✠

✠

✠

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὸν ἐξ Αἰγύπτου ἀθλοφόρον γενναιότατον
Καὶ τῆς Μονῆς ἡμῶν προστάτην κραταιότατον
Εὐφημοῦμέν σε, Μηνᾶ, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις.
Τοῦ γὰρ Κτίστου στρατιώτης ὢν πανάριστος.
Ἐκδιώκεις τοῦ ἐχθροῦ στίφη παμβέδηλα.
Καὶ σοὶ κράζομεν· Χαίρε, Μάρτυς πολυάθλε.

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ
ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ
ΠΑΝΟΣ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ
ΛΕΟΝΤΙΟΥ Χ' ΚΩΣΤΑ
ΕΞΕΛΟΘΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ
ΜΟΝΗΝ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ
ΛΑΦΝΑΚΟΣ
ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΤΟΜΑΖΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΣΤΗΝ ΚΕΡΥΝΙΑ ΤΟ 1970

N. ΚΑΗΡΙΑΗ

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΥ
ΜΗΝΑ ΤΟΥ ΘΑΤΜΑΤΟΤΡΓΟΥ

Α'. ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Τὸ κείμενο τῆς Ἀκολουθίας, τὸ ὁποῖον παρατίθεται κατωτέρω, περιλαμβάνεται σὲ χειρόγραφο, φυλασσόμενο στὸ ναὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου στὸ χωριὸ Μιτσερό.¹⁾ Τὸ χειρόγραφον αὐτὸ ἔχει διαστάσεις $0,22\frac{1}{2} \times 0,17$, καὶ ὁ χάρτης του εἶναι ἀρρίγματος. Περιλαμβάνει 22 φύλλα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ α' εἶναι κενό, τὸ β' περιλαμβάνει μονάχα τὴ λέξη ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ καὶ τὸ γ' ὁλοκληρωμένον τὸν τίτλο μὲ μεγάλα κεφαλαῖα γράμματα, τὰ ὁποῖα καλύπτουν ὅλην τὴ σελίδα. Στὸ κάτω μέρος τῆς σελίδας αὐτῆς παρατίθεται μὲ κεφαλαῖα γράμματα ἡ λέξη ΕΝΕΤΙΗΣΙΝ καὶ ἡ χρονολογία 1865, φανερώουσα παρεξήγηση τοῦ ἀντιγραφέα, ὁ ὁποῖος μετέφερε στὸ χειρόγραφόν τὸ ΕΝΕΤΙΗΣΙΝ ἀπὸ τὰ τυπωμένα στὴν ΕΝΕΤΙΑΝ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, ὅπως ἔκαναν καὶ ἄλλοι ἀντιγραφεῖς χειρογράφων Ἀκολουθιῶν.²⁾ Ἀπὸ τὸ δ' φύλλον ἀρχίζει τὸ κείμενο τῆς Ἀκολουθίας μὲ ὠραία στρογγύλη γραφή, μὲ πολὺ λίγες συντομογραφίες καὶ πολλὰ ὀρθογραφικὰ λάθη καὶ ἐλαττωματικὴ στίξις. Τὰ ἀρχικά γράμματα σὲ κάθε στιχερὸ εἶναι γραμμένα μὲ κόκκινον μελάνι ὅπως στὰ ἐκκλ. βιβλία, καὶ τὸ κάθε γράμμα φέρει διαφορὰς διακοσμήσεις.

Ὁ σεβασμὸς τῶν Κυπρίων πρὸς τὸν ἁγ. Μηνᾶν δὲ μπόρεσε ν' ἀνεχθῇ τὴν ἀτέλεια τῆς Ἀκολουθίας του στὸ Μηναιὸ τῆς 11ης Νοεμβρίου ποὺ γιορτάζεται ἡ μνήμη του. Λεῖπουν ἀπὸ τὴν Ἀκολουθίαν αὐτὴν τοῦ Μηναιῶ οἱ Προφητεῖες, τὰ στιχερὰ τῆς Λιτῆς, τὰ Ἀπόστιχα, τὰ Καθίσματα τοῦ Ὁρθρου, καὶ οἱ Αἶνοι. Ὁ ἄγνωστος συγγραφέας τῆς Ἀκολουθίας αὐτῆς περιέλαβε στὸ χειρόγραφόν του μονάχα τὰ Ἑσπέρια, τὸ σχετικὸν Κανόνα τοῦ ἁγίου, τὰ ὁποῖα παραλείπονται στὴν ἐκδοσὴ αὐτῇ, καὶ ἓνα μονάχα στιχερὸ ἀπὸ τὰ Καθίσματα ποὺ παρατίθενται στὸ τέλος τῆς Ἀκολουθίας, περιέλαβε δὲ νέα στιχερὰ γιὰ τὰ Ἑσπέρια, μὲ προσθήκην Προφητειῶν, στιχερῶν γιὰ τὴ Λιτὴ, τὰ Ἀπόστιχα, τὰ Καθίσματα τοῦ Ὁρθρου, νέον Κανόνα μὲ διαφορετικὸν Κοντάκιον καὶ Οἶκον, καὶ νέον Ἐξαποστειλάριον καὶ

1) Στὸν ἴδιον ναόν, φυλάσσεται χειρόγραφη ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Μοδέστου.

2) Μπορεῖ ὁ ἀναγνώστης νὰ δῇ τὴν ἴδια περίπτωσιν: α) «Κυπριακαὶ Σπουδαί» τ. Γ' σ. 33, χειρόγραφον ἀκολουθίας ἁγ. Θεοδώρου καὶ β) «Κυπριακαὶ Σπουδαί», π. ΙΔ' σ. 79, χειρόγραφον ἀκολουθίας ἁγ. Θεόκλητος.

Αίνους, με διαφορετικὸν Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου, παραλείψας τὸ Συναξάρι τοῦ Μηναίου.

Ἡ τελευταία σελίδα τοῦ χειρογράφου περιλαμβάνει: ἓνα μεγαλυνάριον πρὸς τὸν ἅγ. Μηνᾶν, 4 στίχους σνήθεις, ἀναφερομένους σὲ γραφεῖς καὶ ἀντιγραφεῖς χειρογράφων Ἀκολουθιῶν ἁγίων, τῇ συνηθισμένη παρακλήσῃ των νὰ τοὺς συγχωροῦν τὰ λάθη ποὺ τυχὸν ἔκαναν, καθὼς καὶ τὸ ἔτος ποὺ γράφτηκε τὸ χειρόγραφο, τὸ ὄνομα τοῦ χορηγοῦ καὶ τοῦ ἀντιγραφέα. ὁ ὁποῖος ὀνομαζόταν Ἀδέρκιος, ἦταν ἱεροδιάκονος καὶ ἔκρυψε τ' ὄνομα τοῦ χωριοῦ του κάτω ἀπὸ Ἀραδικοὺς ἀριθμοὺς, τοὺς ὁποῖους ἀντικαθιστοῦμε με γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ βρίσκομε τ' ὄνομα τοῦ χωριοῦ.

Τὰ πολλὰ ὁρθογραφικὰ λάθη τοῦ κειμένου παραλείπονται καθὼς καὶ οἱ λίγες συντομαγραφίαι. Σὲ τέσσερις περιπτώσεις γλωσσικῆς ἀνωμαλίας γίνεται ἐπανόρθωση με ὑποσημείωση τῆς λανθασμένης λέξεως τοῦ χειρογράφου.

N. ΚΛΗΡΙΔΗΣ

Β' ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ

ΕΝ ΜΗΝΙ ΝΟΕΜΒΡΙΩ ΙΑ'.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΣΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΥ
ΜΗΝΑ ΤΟΥ ΘΑΤΜΑΤΟΤΡΓΟΥ

Ἐσπέρας, ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ μετὰ τὸν Προοιμακὸν ψαλμὸν, τὸ Μα-
καί ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος α'.

κάριος ἀνὴρ. Τὸ α' ἀντίφωνον.¹⁾ Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους 4'
καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος α'.

[Περιλαμβάνει τὸ χειρόγραφον ἐδῶ τὰ στιχηρὰ τοῦ Μηναίου, μετὰ τὰ ὁποῖα
ἀκολουθοῦν τὰ κατωτέρω:]

Ἔτερα στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου, ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάστισιν.

Ἐπὶ πέτραις τὴν ἄσειστον, στερεώσας ὁ Κύριος, τῆς ἁγίας πίστεως τὴν καρδίαν
σου, μάρτυς Μηνᾶ παναοίδιμε, ἰσχὺν ὑπερίσχυρον, δέδωκέ σοι κατ' ἐχθρῶν, ἀδα-
μάντινον δύναμιν, ῥῶσιν ἄρρηκτον, ἐναθλήσας διόπερ ἐν σταδίῳ, χαλεποῖς κολα-
στηρίοις, θριαμβευτὴς ἀναδέδειξαι.

Ὅμοιον.

Τὸ τρισάριθμον σὺνταγμα, τῶν μαρτύρων ὑμνήσωμεν, τῶν πιστῶν κραταίωμα
καὶ διάσωμα, τοὺς ἀθλοφόρους ἀνγάζοντες. Ἀήττητοι μάρτυρες, διασώσατε ἡμᾶς
ἀπὸ πάσης κακώσεως, Μηνᾶ ἔνδοξε, σὺν τῷ θεῷ Βικεντίῳ καὶ τῷ Βίκτωρι ἁξίως,
ὥς τῷ Κυρίῳ θεράποντες.

Ὅμοιον.

Τῆς ἀθλήσεως ἑπαθλον, ἀθλοφόρε θαυμάσιε, τῷ λαμπρῷ ἀθλήσαντι καὶ νική-
σαντι τὸν τῶν ἀθλόντων πανάθλιον, ἐχθρὸν καὶ πολέμιον, σοὶ δωρεῖται ἀθλητά,
βασιλείαν οὐράνιον, δόξαν ἄφθαρτον, ἀθλοφόρων ὁ μέγας ἀθλοθέτης· οἶδε γὰρ
οὗτος τοιαύτας, ἀθλοθείας χαρίζεσθαι.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Τῶν ἀθλητῶν τὴν καλλονήν, καὶ τῆς Αἰγύπτου κλέος, τὴν βρούσιν τῶν θαυμά-

1) Τὸ α' ἀντίφωνον ἐδῶ δὲν ἔχει τὴ θέσιν του, γιατί μπαίνει πάντα στὰ Καθίσματα
τοῦ Ὁρθρου.

των, και πρὸς Θεὸν πρεσβευτὴν εὐμενέστατον, συνελθόντες φιλομάρτυρες, μελωδικαῖς ὕμνωδιαίς τιμήσωμεν λέγοντες. Χαίροις τῶν Ὁρθοδόξων φρουρός, καὶ φύλαξ κραταίος, καὶ τείχος ἀπροσμάχητον. Χαίροις ἀσπὴρ τηλαυγέστατος, ὁ τὰ τοῦ κόσμου πέρατα καταυγάζων τοῖς θαύμασι. Χαίροις τῶν λυπομένων ὁ θεῖος παρακλήτωρ, καὶ ἀδικουμένων θερμότατος προστάτης. Καὶ νῦν Μηνᾶ θαυμαστότατε, μὴ παύσῃ πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν πανέορτον καὶ σεβάσιμον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία.

Εἰσοδος. Τὸ φῶς ἱλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος. Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ ποιῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔστι· ἐγὼ εἰμι Θεός καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἄλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι καὶ οὐκ ἔστι ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω καὶ τίς ἀποτρέψει τοῦτο; λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψητε αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄνει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἑλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευνθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ἱψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει

τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον δσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονάς. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὥς ἀπὸ εὐκύνου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλασαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὥς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περὰ τῶν γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὰ ἰδιόμελα, ἤχος α'.

Μεγαλάνουμε τοῦ Χριστοῦ ἀθλητά, Μηνᾶ γενναϊότατε, σὺ ρωμαλέω φρονήματι, τὸν ὄντως Θεόν, μεγαλοφώνως ἐν σταδίῳ ἐκήρυξας, τῶν παρόντων καταφρονήσας ὡς προσκαίρων, καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς ἐπαγαλλόμενος, σὺν τοῖς χοροῖς τῶν ἀγγέλων, ἀπαύστως τὸν Χριστόν, ὃν Τὸν Θεοῦ παρηγορία ὁμολογήσας ἱκέτευε, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ τοὺς ἐν δεινῇ νόσῳ διακειμένους ἴασαι, λυτρώμενος ἐκ παντοίων κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντας, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου.

Ὁ ἀντίος.

Ἀναλαβὼν τὴν πανοπλίαν τοῦ Χριστοῦ, Μηνᾶ μακάριε, πρὸς τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ ἀνδρικῶς ἐχώρησας· ὅθεν παντοδαπῶν κολάσεων εἶδеси προσωμίλησας, καὶ διὰ πασῶν τούτων εἰς γῆν παντελῶς κατηδάφισας, καὶ τὸν στέφανον τῆς νίκης ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὡς νικητὴς πανάριστος ἀπειλήσας, διὸ σοῦ τὴν σεβάσμιον πανήγυριν ἐπιτελοῦντες οἱ πιστοὶ τὸν Σωτῆρα δοξάζομεν, τὸν ἀξίως σὲ δοξάσαντα.

Ὁ ἀντίος.

Τὸν ἀριστεὰ τοῦ Χριστοῦ Μηνᾶν τὸν αοίδιμον, συνελθόντες οἱ πιστοὶ, ἐγκωμίοις μαρτυρικοῖς, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ τὸν πρὸς ἐχθρούς ἀοράτους πόλεμον ὑπελθὼν, καὶ νομίμως ἀθλήσας, ἀξίως τὸ τῆς νίκης βραβεῖον ἐδέξατο. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς μετ' ἀγγέλων χορεύει, τὴν ἀκατάλυτον χορείαν, αἰτεῖται τῇ οἰκουμένῃ εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.¹⁾

Ἦχος β'.

Τῶν ἀθλητῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα, Μηνᾶς ὁ θαυμασίος, ἐν τῷ σταδίῳ πάσχων,*

1) Παραλαμβάνεται ἀπὸ τὰ ἀπόστιχα τοῦ Μηναίου, τὰ ὁποῖα στὸ Μηναιὸν παρατίθενται στὸ τέλος τοῦ Κανόνος.

* Τὸ χειρόγραφον ἔχει: π ά σ χ ο ν τ α.

τῷ τυράνῳ ἔλεγε. Δεινὰ μὲν τὰ παρόντα κολαστήρια ὃ δικαστὰ· οὐ προκρίνω δὲ ὅλως τῶν οὐρανῶν τὰ ἐπίγεια, ἀλλὰ χαίρων ἀπὶ πρὸς τὸν ποθούμενον Χριστόν. Οὐ ταῖς ἱεσείαις Σωτῆρ, τὰ ἔλεῃ σου κατάπεμψον ἡμῖν, καὶ σῶσον τοὺς τὴν ἀθλήσιν αὐτοῦ ἐκτελοῦντας πιστῶς.

Ὁ αὐτός.

Ἀισματικὴν ὕμνωδιαν, δεῦτε φιλομάρτυρες, προσάξωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ θαυμαστῷ ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. Σήμερον γὰρ ἐξέλαμψε τοῦ ἀθλοφόρου Μηνᾶ ἡ σεβάσμιος ἑορτή, οὗτινος τὴν μνήμην καὶ νῦν ἐτήσιον τελοῦντες ἱκετεύομεν αὐτόν, τοῦ πρεσβεῦειν ἀπαύστως τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ, εἰρήνην τῇ οἰκουμένη δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Δεῦτε φίλαθλοι τὴν τρισυγγὴ τῶν μαρτύρων τιμήσωμεν χορείαν, Μηνᾶν τε καὶ Βίκτωρα καὶ Βικέντιον, ὅτι αἵματα ἔδωκαν, καὶ ὤνΗΣαντο τὴν αἰώνιον ζωὴν. Διὸ καρτερικῶς ἀντέλεγον τῷ ἐφευρέτῃ τῶν κακῶν, οὐ προκρίνομεν τὰ φθαρτὰ τῶν ἀφθάρτων, οὐ στρατευόμεθα βασιλεῖ θνητῷ γηίνῳ, ἀλλὰ ζῶντι βασιλεῖ στρατευόμεθα, τῷ ἀεὶ βοῶντι τοῖς πιστοῖς, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἀν ἀποθάνῃ ζήσεται.

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

Ἐξέλαμψεν ἡμέρα χαρμόσυτος, τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ἡ πάνσεπτος μνήμη, τοῦ πανενδόξου μάρτυρος Μηνᾶ, τοὺς πιστοὺς καταναγάζουσα, ταῖς ἀκτίσι τῶν θαυμάτων αὐτοῦ, καὶ εὐφραίνουσα τὰς καρδίας ἡμῶν, τῇ ἀτρέπτῳ τῆς πίστεως ὁμολογίᾳ, ὑπὲρ ἧς ἀπετιμήθη τὴν κεφαλὴν ἧς καὶ ἡμᾶς ἀκλινῶς ἐμμένειν, μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς, Χριστὸν ἱκετεύσωμεν, τὸν ἀξίως αὐτὸν στεφανώσαντα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον

Στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος δ'.

[Τὸ χειρόγραφον περιλαμβάνει ἐδῶ τὰ τρία στιχηρὰ τοῦ Μηναίου, καὶ ἀντὶ τοῦ δοξαστικοῦ καὶ Θεοτοκίου, τὰ κατωτέρω:]

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Πάλιν ἡμῖν ἡ ἐτήσιος μνήμη, τῶν τοῦ κόσμου φωστήρων ἀνέτειλε, Μηνᾶ τε καὶ Βίκτωρος καὶ Βικεντίου, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας φωτίζουσα, τοῖς ὑπὲρ Χριστοῦ διὰ σταυροῦ αὐτῶν ἀγωνίσμασι. Διὸ τὸν ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ στεφανώσαντα αὐτούς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ ἡ ἄμπελος.

Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου, ἦχος δ'.

Τὸν τύραννον ἡσυχνας ἀνδρειοφρόνως στερερέ, εἰδῶλα κατεπάτησας καὶ τὰ ἐν

βίῳ τερπνᾷ, Μηνᾷ παμμακάριστε, εἴληψας τοὺς στεφάνους διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔτυχες κληρουχίαν, παρὰ τοῦ μόνου Δεσπότου· διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

*Μετὰ τὴν α' σιχολογίαν, Κάθισμα, ἤχος δ'.**

Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀσκήσει ἐλάμπρυνε, τὸ ὀπτικὸν τῆς ψυχῆς, ἀκτίσει ἀθλήσεως, φωταγωγεῖ τοὺς πιστοὺς, Μηνᾶς ὁ θαυμάσιος, ὅθεν τὴν παναγίαν, καὶ σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, πίστει ἐπιτελοῦντες, ἐκδοήσωμεν πάντες, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Χριστόν, πρέσβευε μάρτυς σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παρθένε πανάχραντε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Θεὸν ἡ κύησασα, σὺν ἀθλοφόροις αὐτόν, ἀπαύστως ἐκέτευσ, ἄφεςιν τῶν πταισμάτων καὶ διόρθωσιν βίου, δοῦναι ἡμῖν πρὸ τοῦ τέλους, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, ὑμνοῦσι σε κατὰ χρέος, μόνη πανύμνητε.

Μετὰ τὴν β' σιχολογίαν, Κάθισμα, ἤχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν ἰῷ σταυρῷ ἐκουσίως.

Τοὺς τῶν τριδόλων σπαραγμοὺς ἐγκαρτερήσας, καὶ τοῦ πυρὸς τὴν χαλεπὴν τιμωρίαν, μαρτυρικῶς ἠγώνισε πανόλβιε, στέφος ἀμαράντινον ἐκ Θεοῦ ἐκομίσω, τούτῳ παριστάμενος, σὺν ἀγγέλων χορείαις, δν ἐκδυσώπει σῶξεσθαι ἡμᾶς, Μηνᾷ παμμακάριστε, τοὺς πίστει ὑμνοῦντας σε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Καταφυγὴ τῶν ἐν δεινοῖς ὑπαρχόντων, καὶ πρὸς Θεὸν καταλλαγὴ τῶν πταιόντων, ὑπεραγία Δέσποινα, περιζῶσε ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, καὶ κακίας ἀνθρώπων, καὶ τῆς φορικτῆς κολάσεως, καὶ παθῶν ἀτιμίας, τοὺς ἀδιστάκτῳ πίστει σε δεῖ προσκαλουμένους, μόνη πανύμνητε.

Μετὰ τὸν Πολυέλαιον, Κάθισμα, ἤχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρί.

Τὴν συγγένειαν πᾶσαν καταλιπὼν, τῷ Χριστῷ ἐκολλήθης μάρτυς Μηνᾷ, νηστείαις τὸ πρότερον, τὴν ψυχὴν καθηράμενος, ἀθλητικῶς τὸ δεύτερον, τὸν δρόμον

* Τὸ χειρόγραφον δὲν περιλαμβάνει Καθίσματα τοῦ ὁρθρου.

διήνυσας, τοῖς ἀγγέλοις ὥφθης συνόμιλος ἔνδοξε. Ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, τὴν πάνσεπτον μνήμην σου, καὶ πιστῶς ἑορτάζομεν, μελωδοῦντες καὶ λέγοντες. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, ἀπὸ βρέφους μολύνας ὁ μιαιφός, καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν, ἑμαυτὸν κατεργάσας, καὶ οὐκ ἔχω τί πρᾶξαι, ἢ ποῦ καταφεύξασθαι, ἀλλ' οὐδ' ἄλλην ἐλπίδα πλὴν σου Κόρη ἐπίσταμαι.* Φεῦ μοι ὁ ἀχρεῖος διὰ τοῦτο οἰκέτης, πρὸς σὲ τὴν Πανάχραντον, νῦν προστρέχω καὶ δέομαι, ὁμολογῶν σοι τὸ ἥμαρτον· πρέσβευε τῷ σὺ Τίῳ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι εἰς σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου. Προκείμενον, ἤχος δ'. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον: Ζήτει Ἀποκρίτου κγ'. Ὁ Ν' ψαλμός. Δόξα: Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου προσβείαις.

Ἐλεήμων ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Ἰδιόμελον, ἤχος πλ. β'.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, συνελθόντες εὐφημίσωμεν, Μηνᾶν τὸν ἀήττητον μάρτυρα. Οὗτος γὰρ τὴν ἐπίγειον στρατείαν ἀπώσατο, τὸ ὄπλον τοῦ Σταυροῦ ἐνδυσάμενος, Χριστῷ ἠκολούθησε, καὶ τῆς ἀπεράντου βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἠξιώθη ἀπολαβεῖν, ὡς πιστὸς δοῦλος Θεοῦ Παντοκράτορος. Διὸ αἰτοῦμεν σε ἅγιε, πρόφθασον ἐξελθεῖν ἡμᾶς, ἀπὸ παντοίας ἀνάγκης τῶν ἐπεμβαίνοντων πειρασμῶν, καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, ταῖς πρὸς Κύριον προσβείαις σου.

*Τὸ Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Κύριε ἐλέησον ιβ'. Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς. Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου: Ὑμνὸν διοδεύσας, εἰς ζ'. Εἶτα οἱ Κανόνες τοῦ ἁγίου οἱ δύο εἰς η'.**

Ἔτερος Κανὼν τοῦ ἁγίου. Ὡδὴ α', ἤχος πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐδύθισε.

Σοῦ πᾶσα δόσις ἀγαθὴ φιλόνητο, καὶ δῶρον τέλειον παρὰ πατρός ἔρχει, τοῦ τῶν φῶτων Δέσποτα. Διὸ καθικετεύω σε, δός μοι λόγον σοφίας, δοξάσαι τὸν σὸν θεράποντα, ὃν αὐτὸς ἀξίως ἐδόξασε.

Ὡς παρησίαν πρὸς Θεὸν κτησάμενος, Μηνᾶ μακάριε, τὸ ζοφερόν ὄμμα τοῦ

* Τὸ χειρόγραφον ἔχει: ἐπίσταμαι.

* Ὁ πρῶτος Κανὼν τοῦ ἁγίου εἶναι ἀντιγραφόμενος ἀπὸ τοῦ Μηναιῶν καὶ παραλείπεται ἐδῶ.

νοός μου κάθαρον, και ὄλον με ἀνάδειξον, φωταυγῇ και φωσφόρον. ὅπως ἰσχύσω ὑμνήσαί σου, τὰ τῶν σῶν ἀγώνων παλαισματα.

Τῶν παρὰ νόμων βασιλέων ἔναντι, μάρτυς πολὺάθλε παρεστηκώς ἐκραξας,* τῆς Χριστοῦ μου πίστεως χωρίσαι οὐ δύνανται, ἀλγεῖνων ἐπιτάσεις, οὐ πῦρ, οὐ ξίφος, οὐ μάστιγες, ἀλλ' οὐδὲ λιμός οὐδὲ θάνατος.

Θεοτοκίον.

Δημιουργεῖται βουλευθεὶς ἐν μήτρᾳ σου, ὁ τοῦ Ἀδάμ πλαστοουργός, καὶ ὁ δρακὶ φέρων Θεοτόκε σύμπασαν [τὴν γῆν]**, ταῖς σαῖς ἀγκάλαις φέρεται, ὦ φορικτοῦ μυστηρίου, καὶ νήπιος ἀναδέδεκται, πάντων τῶν αἰώνων ὁ Κύριος.

Ῥοδὴ γ'.

** Ἄλλος, Ὁ σιτερώσας καὶ ἀρχάς.*

Τῶν ἐπικαίρων καὶ φθαρτῶν οὐδὲν προέκρινας ὅλως, τῆς στοργῆς τῆς τοῦ Κυρίου σου μάρτυς. ἀλλ' ἐπέστης ἀνδρικῶς αὐτομολῶν πρὸς στάδιον, κραζῶν τοῖς σὲ ζητοῦσιν. Ἐγνώσθην ὄντως καὶ πάρεμι.

Τοὺς τῶν βασάνων σπαραγμοὺς καὶ τριβόλων τὰς αἰκίσεις, καὶ πυρὸς τὴν ἐκκατάκαυσιν, μάρτυς, οὐκ ἠσθάνου ἀπειλῇ, ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐκραύγαζες. Εἰς γὰρ Θεὸς ὑπάρχει, ὁ ὑπ' ἐμοῦ κηρυττόμενος.

Τὴν κρατερὰν ὑπονομὴν οὐ φέρων ὁ δολιόφρων, κατεψήφισέ σοι θάνατον μάρτυς, τὴν τιμίαν κεφαλὴν ἐκτέμνει ὁ παρὰ νόμος, σοῦ κραζόντος παρηγορία, ἐμοὶ θανεῖν κέρδος ἄριστον.

Θεοτοκίον.

Μόνῃ πασῶν τῶν γενεῶν σὺ προωρίσθης Παρθέने, εἰς κατοίκησιν τοῦ κτίστου τῶν ὅλων· ὃν γὰρ γῆ καὶ οὐρανὸς χωρῆσαι οὐ δύνανται, ἐν σῇ γαστρὶ χωρεῖται, ὁ κατὰ φύσιν ἀχώρητος.

[Τὸ χειρόγραφον μεταφέρει ἐδῶ τὸ σχετικὸν Κάθισμα τοῦ Μηναίου καὶ προσθέτει καὶ τὸ κατωτέρω:]

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τὴν βασιλίσσαν πάντες δεῦτε πιστοί, τὴν μητέρα τοῦ πάντων δημιουργοῦ, ἐν φωναῖς μεγαλύνωμεν, καὶ ὑμνοῦντες βοήσωμεν, ἥ τῆς χαρᾶς αἰτία Παρθέने πανύμνητε, τοὺς τιμῶντας σε σῶζε καὶ σκέπε πρεσβεῖές σου, ἐκ πειρασμῶν παντοίων καὶ νόσων καὶ θλίψεων. Ἐχεις γὰρ ὡς Μήτηρ Θεοῦ παρηγορίαν, οἰκτεῖρειν, βραβεύειν τε,

* Τὸ χειρόγραφον ἔχει: κραζῶν.

** Λεῖπει ἡ φράση ἀπὸ τοῦ χειρόγραφου.

νοσημάτων τὴν ἴασιν. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι, πρέεβευε τῷ σῶ Τίῳ καὶ Θεῷ, τοῦ δοθῆναι συγγνώμην τοῖς δούλοις σου.

Ὁδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Ἰππῶ ἐμβάς, Μηνᾶ ἐρευνόμενος, τῷ ἐμπόρῳ ἔγνωσ τὴν ἀναίμεσιν, καὶ μεληδὸν τοῦτον ἀνευρῶν, ἐπισυναρμώσας ὥσπερ ἐξ ὕπνου ἀνέστησας, βοῶντα εὐχαρίστως τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων, τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Τῷ πανοδοχεῖ πλήξας δ' ἔδει μακάριε, καὶ νουθετήσας ὡς πατὴρ φιλόστοργος, λέξας αὐτῷ μὴ παρανομεῖν, τούντεῦθεν ὁδηγησάμενος, βοῶντα καθ' ἐκάστην, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις, τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Ὡς δυνατὸς θείῳ γενόμενος πνεύματι, τῶν τριβόλων φέρεις τὸ ἐπώδυνον, καρτερικῶς μάρτυς ἐκτομὴν, καὶ τῶν μελῶν σου κατάφλεξιν, ὁδηγούμενος πρὸς θείας θεωρίας, ἐπτερώθης κραυγῶν, τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον.

Δαυιτικῆς ἐκ βασιλίδος ἐδλάστησας συγγενείας, τὸν παμβασιλεύοντα πρὸ αἰώνων ἐκ τοῦ πατρὸς Λόγον, ἀπορρήτως καὶ ὑπὲρ νοῦν ἀναλάμπραντα, ἐγέννησας Παρθέने, Θεοτόκον διὸ σὲ θεοφρόνως πιστοὶ ὀνομάζομεν.

Ὁδὴ ε'. Ἵνα τὶ μὲ ἀπώσω.

Τεταμένως ὁ μάρτυς, καὶ τῶν μαστίγων πληγαῖς συνεχόμενος, τῆς ψυχῆς ἐδήλου τὸ γενναιότατον, Μηνᾶς ὁ θαυμάσιος. Στεφανφόρος ὅθεν ἀναδειχθεὶς, σὺν παρρησίᾳ τῷ βασιλεῖ τῶν αἰώνων παρίσταται.

Τῶν θαυμάτων τὰ πλήθη, τίς τῶν γηγενῶν οὐ θαυμάσει μακάριε; Παραδόξως πάντων, τὰς αἰτήσεις πληροῖς ἀξιάγαστε, καὶ παθῶν παντοίων, ἐκ τῶν σωμάτων ἀπελαύνεις, τῶν πιστῶς προστρεχόντων τῇ σκέπῃ σου.

Θεοτοκίον.

Ἀπείρανδρε Παρθέने, τὸν ἀπεριόριστον φύσει θεότητος, ἀνδρωθέντα Λόγον, δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους συνέλαδες, ἐξ αἱμάτων Κόρη παρθενικῶν διπλασθέντα, ὑπὲρ λόγον καὶ νόμον τῆς φύσεως.

Ὁδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Μακάριος ἀληθῶς ἐγένου Μηνᾶ μακάριε, κεκαθαρμένῳ νοῖ, πιεῖν ἐπεθύμησας Χριστοῦ τὸ ποτήριον, καὶ τῆς δόξης τούτου, ἀπολαύεις εὐφραινόμενος.

Μαρτύρων μάρτυς Μηνᾶ, τῶν ἀθλοφόρων τὸ καύχημα, πάρεσο μέσον ἡμῶν, καὶ τὰς προσευχὰς ἡμῶν Κυρίῳ προσάγαγε, ὡς πιστὸς ἱκέτης καὶ προσπάτης ἀκαταίσχυτος.

Φιλομαρτύρων χοροὶ ἀθροίσθητε, εὐφραινόμενοι ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἀθλητοῦ

Μηνᾶ τοῦ θεόφορονος, ἐγκωμίοις ᾄσμασι καταστέψαι τοῦτον, ὡς πιστὸν Χριστοῦ θεράποντα.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἐν γαστρὶ τὸν προαιώνιον ἄχραντε, καὶ τέτοκας ἐν σαρκὶ τὸν φύσει ἀπρόσιτον, καὶ γάλα ἐπότισας, τὸν τροφέα πάντων, Θεομήτωρ ἀπειρόγαμε.

Κοντάκιον τοῦ ἁγίου, ἤχος πλ. δ'.

Τῇ Ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια.

Τὸν στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ Μηνᾶν τὸν ἐνδοξον, ὡς λυτρωθέντα ὑπ' αὐτοῦ νόσων καὶ θλίψεων, ἀνυμνήσωμεν συμφώνως οἱ ἐν ἀνάγκαις, ὡς θερμότατον προστάτην τοῖς ἐν θλίψεσι, καὶ παντοίαις περιστάσεσι λυτρούμενον, ἀνακράζοντες χαίροις μάρτυς πολυάθλε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελος ἐξ ἀνθρώπων γεγονὸς στεφηφόρε Μηνᾶ, τῶν ἀθλοφόρων τὸ κλέος, καὶ σὺν τοῖς ἀσωμάτοις χοροῖς, ἀμιλλόμενόν σε θεωρῶν ἅγιε, ἐξίσταμαι θαμβούμενος καὶ βοῶ πρὸς σέ ταῦτα:

Χαῖρε σοφίας Θεοῦ δοχεῖον.

Χαῖρε θαυμάτων αὐτοῦ ταμεῖον.

Χαῖρε πρεσβευτὰ πρὸς Θεὸν ἀκαταίσχυντε.

Χαῖρε χορευτὰ τῶν ἀγγέλων ὁμόσκηνε.

Χαῖρε μέγα καταφύγιον τοῖς ἐν θλίψεσι πολλοῖς.

Χαῖρε ὅτι τὸ πάθος τοῦ Κυρίου ὑπέστης.

Χαῖρε ὅτι προθύμως δι' Αὐτὸν σφαγιάζει.

Χαῖρε παντὸς ἀσθενοῦς θεραπεία.

Χαῖρε παντὸς εὐσεβοῦς προστασία.

Χαῖρε δι' οὗ πᾶσα νόσος ἰάται.

Χαῖρε δι' οὗ ἡ Τριάς ἀνυμνεῖται.

Χαῖρε μάρτυς πολυάθλε.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ια' τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν τῷ Κοιναεῖῳ.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ια' τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν τῷ Κοιναεῖῳ.

Στίχοι: Αἴγυπτος ὄντως, εἰ τέκη, τίκτει μέγα.

τμηθεὶς ἀληθὲς ταῦτα Μηνᾶς δεικνύει.

Μηνᾶς ἐνδεκάτῃ ἔτλῃ ξίφος γηθόσυνον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βίκτωρος.

Στίχοι: Οὐ δειλιῶν ἦν, οὐδὲ Βίκτωρ πρὸς ξίφος.

Πᾶσαν μακρὰν που καρδίαν θεῖς δειλίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Στεφανίδος.

Στίχοι: Δένδροις στεφανὶς προσδεθεῖσα φοινίκων,
τῶν μαρτύρων ἠνθήσεν ὡς φοῖνιξ μέσον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου, Ἡγουμένου τοῦ Σιουδίου.

Στίχοι: Πολλὰς ἀμοιβὰς Θεόδωρε τρισμάκαρ.

Βίου μεταστὰς ὡς βιοῦς εὐ προσδόκα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βικεντίου διακόνου.

Στίχοι: Βλήθεις ὁ Βικέντιος ἐν φρουρᾷ φέρει.

λυθεὶς δὲ φρουρᾶς σαρκικῆς ἄνω τρέχει.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις προσεβίαις ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάθεσιν.

Τριβόλων τὴν κάκωσιν, ὑπέστης χαίρων Μηνᾶ μακάριε, ὡς εὐήκοος δοῦλος τοῦ κλίναντός σου οὓς εὐμενέστατον, καὶ τὰς εὐχὰς πληρώσαντος, ψάλλοντος. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ραντίσματι ἅγιε, σεπτῶν αἱμάτων πλάνη, τοὺς ἄνθρωκας κατασθέσας, καὶ δρόσον ἡμῖν εὐθέως ἐκδιλύεις τῆς χάριτος, καὶ ἰαμάτων προχέεις τὰνάματα, τοῖς εὐφημοῦσι σε νῦν Μηνᾶ μακάριε.

Τεινόμενος ἅγιε, καὶ τοῖς βασάνοις κατακλιζόμενος, σταθερᾷ διανοίᾳ, τοῖς παρὰ νόμοις ἀντικατέστηκας, καὶ νικηφόρος γενόμενος ἔπαλλες, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον.

Νομίμων τῆς φύσεως, παρθενομήτωρ ἀγνή γεγένηκας, τὸν δεσπόζοντα πάντων τῶν ὀρωμένων καὶ νοουμένων Ἀγνή, ὃν ἀνυμνοῦμεν συμφώνως κραυγάζοντες, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Ἐπιπλασίως κάμινον.

Τῷ βαλαντίῳ ἅγιε, τῷ Ἑβραίῳ ἐγνώρισας, κρύψαι βουληθέντα, ὅτε τούτου φίλτατος, ὀρώντες ἐξέστησαν, τῷ γενομένῳ θαύματι· ὅθεν ἀμφοτέροις τὴν διόρθωσιν νέμεις, ὁ μὲν ἀναγεννήσει δι' ὕδατος τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ ἐλευθερίαν, καὶ τῶν πταισμάτων λύσιν.

Μέγας εἰ σὺ φιλόνητοπε, καὶ μεγάλα τὰ ἔργα σου, τὸ τῶν φιλεόρτων ἀνεβόα σύστημα, ὁρῶντα συρόμενον ἐλεσινῶς ὡς θέαμα, ἔπτον ἐπίδατον κατ' αὐτοῦ ἀτακτοῦντα, βοῶν ἀνεπαισχύντως, τὴν παρόνομον μίξιν, δόξαντα σὺν θρόνοις, Μηνᾶν τὸν ἀθλοφόρον.

Τὴν τῶν θαυμάτων δύναμιν, ἐκ Θεοῦ κομισάμενος, οὐπερ καὶ τὸ πάθος τὸ στερορὸν ὑπήνεγκας, Μηνᾶ ἀξιάγαστε, καὶ φυσικὴν συγγένειαν πᾶσαν ἐγκαταλείψας, πρὸς Αὐτὸν ἐκολλήθης, βοῶν ἀκαταπαύστως, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τὸν αἰῶνα.

Θεοτοκίον.

Ἵππερ ἡμῶν δυσώπησον, τὸν Λίον σου Πανάχραντε, τῶν εἰλικρινῶς καὶ καθαρῶς βοῶντων σοι, καὶ σὲ Θεομήτορα ὁμολογούντων Πάναγνε, τῶν ἁμαρτημάτων αἰτουμένη τὴν λύσιν, τυχεῖν τε σωτηρίας, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὤδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Μετέβης εἰς τὰς ἄνω θείας σκηνάς, καὶ μονὰς αἰωνίους κατέκησας, καὶ στρατιάς νῦν συνεορτάξεις ἀγγελικὰς, σὺν ἀθλοφόρων τάγμασι, μάρτυς ἀθλοφόρε Χριστοῦ Μηνᾶ, μεθ' ὧν καὶ συναγάλλει, τοῖς πίστει σὲ τιμῶσι, θεῖαν εἰρήνην ἐξαιτούμενος.

Ναμάτων ἀντιδόσεις ἀπολαβὼν, ὧν ἐν γῇ τὸ μαρτύριον ἤνυσας, διακαεῖ ἔρωτι καὶ πόθῳ πρὸς τὸν Θεόν, νῦν ἐκτενῶς ἰκέτευε, μάρτυς ἀθλοφόρε, τὸν ἱλασμὸν δοθῆναι, τοῖς ἐν πίστει τὴν μνήμην σου τελοῦσι, τὴν φωτοφόρον καὶ πανέορτον.

Τῶν πόνων καὶ ἰδρώτων σου οἱ κρουνοί, ἁμαρτίας πικρίαν δροσιζοῦσιν, ἡ δὲ σορὸς βρῦει, ἰαμάτων τοὺς ποταμούς, καὶ ἀποπλύνει πάντοτε, πάθη καὶ νοήματα χαλεπά, εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου, Μηνᾶ μαρτύρων δόξα, τοῦ ἐπαξίως σὲ δοξάσαντος.

Θεοτοκίον.

ὦ μήτερ τοῦ τῶν ἀπάντων δημιουργοῦ, μητρικῇ παρρησίᾳ δυσώπησον τὸν σὸν Τίον, ρῦσαι δυναστείας Ἀγαρηνῶν, τοὺς αἰχμαλώτους δούλους σου, καὶ συκοφαντίας τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων κατάργησον, εἰρήνην τε βράβευσον καὶ σωτηρίαν τοῖς ὑμνοῦσι σε.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουσίθητε.

Τῷ θρόνῳ παριστάμενος, Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος, Μηνᾶ Χριστοῦ ἀθλοφόρε, σὺν ἁσωμάτων χορείαις, ἀδιαλείπτως μέμνησο, τῶν ἐκτελούντων ἅγιε, τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, καὶ σὲ τιμώντων ἐκ πόθου, πάσης ἀνάγκης ρυσθῆναι.

ΕΙΣ ΤΟΤΕ ΑΙΝΟΥΣ

Τὸ πᾶσα πνοή. Ἰσιῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια, ἥχος δ'.

Ἐδωκας σημείωσιν.

Μηνᾶ παμμακάριστε, τῶν ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα, τῶν θερμῶς εὐφημούντων σε,

προστάτης γενόμενος, ἐκ παντός κινδύνου, πάσης ἀσθενείας, ἐπιδρομᾶς Ἀγαρηνῶν, καὶ τυραννίδος τάχος διάσωσον, ὡς μάρτυς γὰρ ἀήττητος, καὶ πρεσβευτὴς ἀκαταίσχυντος, παρηγοσίαν ὡς κέκτησαι, πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ὅμοιον.

Δρόμον ἐκτελέσαντα, σὲ καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντα, ἀδλοφόρε μακάριε, Χριστὸς ἐστεφάνωσε, τῷ λαμπρῷ στεφάνῳ, τῆς δικαιοσύνης καὶ κατελάμπρυνε, τὴν σὴν ὁμολογίαν, Μηνᾶ μακάριε διὸ τὴν ἐπουράνιον, νῦν βασιλείαν δεξάμενος, τὸν Σωτῆρα δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ὅμοιον.

Ἄνθος ὡραιότατον, ἐν τῷ λειμῶνι ἐξήνθησας, σὺ Μηνᾶ πανσεβάσμιε, τοῦ πνεύματος πέμποντα, θείαν εὐωδίαν, καὶ τὰς διανοίας, εὐωδιάζοντα πιστῶς, τῶν ἐτησίως μνήμην τιμώντων σου, τοὺς ἄλλους τὰ παλαίσματα, τὴν μακαρίαν τελείωσιν, δι' ἧς φῶς τὸ ἀνέσπερον ἐκληρώσω γηθόμενος.

Ὅμοιον.

Τριβόλων κεντήματα, καὶ τῶν βαρβάρων σπαράγματα, καὶ πυρὸς τὴν κατάφλεξιν, τῆς κάρας ἀφαίρεσιν, καὶ τοὺς δριμυτάτους, ὑπὴνεγκας πόνους, καὶ προσετέθης τῷ χορῷ, τῶν ἀδλοφόρων Μηνᾶ πολύαδλε, διὸ σου τὴν χαρμόσυνον, ἐπιτελοῦμεν πανήγυριν, τῶν μαρτύρων συνόμιλε, καὶ ἀγγέλων συμμετοχε.

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι τὸν ὕμνον, καὶ κροτήσωμεν ἐν ᾠσμασι, καὶ τερπόμενοι μελωδήσωμεν τῇ χαρμοσύνῳ πανηγύρει, τοῦ ἀδλοφόρου Μηνᾶ. Ἀθλήται καὶ φιλομάρτυρες συνέλθετε, καὶ τὸν ἀδλοφόρον κροτήσωμεν ἐν ὕμνοις, πανδοχεῖ ἐλέγξαντα κακουργίαν, γενομένην πρὶν, καὶ ἐμπόρῳ φιλανθρωπῶς ἀναστήσαντι. Μαρτύρων ὦ φιλέοργοι, τὸν τοῦ Χριστοῦ ὀπλίτην, συνελθόντες εὐφημήσωμεν, οἱ ἐν κινδύνοις τὸν λυτρωτὴν, οἱ ἐν πενίᾳ τὸν ὄλβον, οἱ ἐν θλίψει τὴν χαρμονήν, οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸν παρακλήτορα, οἱ ἐν ἀσθενείαις τὴν ῥῶσιν, οἱ ἐν πάθει τὴν θεραπείαν, τὸν πάντας τοὺς δεομένους εἰσακούοντα, μέγιστον στρατιώτην ἐγκωμιάζοντες οὕτως, εἰπώμεν. Ἀθλητῶν φωστήρ Μηνᾶ παμφαέστατε, ἐξελοῦ ἡμᾶς ἐκ παντοίας ἀνάγκης, καὶ σῶσον τοὺς δούλους σου ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη. Τὸ τροπάριον τοῦ ἁγίου καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ ἁγίου ᾠδὴ γ'.
Οὐκ ἐν σοφίᾳ καὶ δυνάμει, καὶ ᾠδὴ ζ' ἱ. ἀοθητί μοι Σωτήρ.*

* Ἀπὸ τὸ Μηναιόν.

Εἰσοδος: Τὸ τροπάριον καὶ τὸ Κοντάκιον τοῦ ἁγίου. Ὁ Ἀπόστολος, ζήτει Κυριακῇ ιε'. Ἀδελφοὶ ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι. Εὐαγγέλιον, ζήτει Ἀπορίῳ κγ'. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ — Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν. Κοινωνικόν, Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον εἰς τὸν ἅγιον Μηνᾶν.

Ὑψωσον τὰς χεῖράς σου πρὸς Θεόν, ὑπὲρ τοῦ σοῦ ἱκέτου, Ἀδερξίου ἁματωλοῦ, καὶ παράσχου λύσιν πολλῶν ἁμαρτημάτων, ρυσθῆναι τῆς μελλούσης φοικτῆς κολάσεως.

Ὡσπερ ξένοι χαίροντες ἰδεῖν πατρίδα
καὶ οἱ θαλαττεύοντες ἰδεῖν λιμένα
καὶ οἱ πραγματεύοντες ἰδεῖν τὸ κέρδος,
οὕτω καὶ οἱ γράφοντες ἰδεῖν τῆς βίβλου τέλος.

Ἐρρωσθε καὶ ἡμῶν μέμνησθε· εἰ δέ τι σφαλερὸν εἴη ἐνταῦθα ὑμεῖς οἱ μαθημαθητικοὶ καὶ ἔμπειρα τῆς μαθήσεως ἐπανορθώσατε αὐτό· ἁμαθοῦς γὰρ πάθος ἐστὶ τὸ σφάλλιν.

Ἐγράφθην ἡ παρούσα ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ ἐν τῷ χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ ἐξηκοστῷ πέμπτῳ ἐν μηνὶ ὀκτωβρίῳ διὰ τὴν ἱερὰν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου μητζερῷ, διὰ ἐξόδου δὲ γεωργίου υἱοῦ Χ' Ὁωμᾶ ἀπὸ τοῦ αὐτὸν χωρίου, δι' ἐπιμελίας μὲν Ἀδερξίου ἱεροδιακόνου τῆς Μονῆς Μαχαιράδος, τοῦ ἐκ κόμης 20.1.30.1.2.1.200.70.400*.—καὶ οἱ ἐντυγχάνοντες εὐχεσθε ὑπὲρ αὐτῶν.

ΤΕΛΟΣ

* 20 = K, 1 = α, 30 = λ. 1 = α, 2 = β, 1 = α, 200 = σ, 70 = ο, 400 = υ = Καλαβασοῦ.